

Zjevení

kniha
se 7 pečeti?

Ewald Frank

PŘEDMLUVA

V tomto pojednání budeme probírat hlavně časový plán novozákonní Církve a užívat pasáže Písma svatého, které dávají vyjasnění o průběhu časového rozdělení. Těžiště přitom spočívá na poslední knize Bible zvané »Zjevení« (Apokalypsa). Prorocké slovo obsahuje symboly, které jsou opravdu těžko srozumitelné. Mnozí badatelé Bible a učitelé ho proto úplně odložili stranou. Jiní k tomu zase vyjádřili své vlastní myšlenky. Až dosud neexistovala skutečně aktuální, objasňující, vyvážená literatura, která by odpovídala nejnovějšímu stavu rychlého vývoje.

To skutečně ani nebylo možné, neboť jisté procesy mohou být poznány, zařazeny a viděním může být porozuměno až teprve *naplněním* událostí předpověděných v Písmu svatém. Obzvláštní zřetel v biblickém proroctví byl brán na první a poslední generaci křesťanského počítání času. Vševědoucího Boha nade všechno ctí, že vývoj nechal sepsat dopředu. Kvůli lepšímu přehledu budeme jednotlivé kapitoly Zjevení probírat postupně a používat k tomu související místa z celého svatého Písma.

Pojednání jsou krátká, ale postačí, aby očím zainteresovaného čtenáře otevřela přístup k radě Boží. Bůh Pán nechť daruje každému upřímně zkoumajícímu správné porozumění a zjevení, aby mohl text Zjevení správně pochopit. Blahoslavení jsou ti, kteří Duchem inspirované Slovo v Duchu čtou a v Duchu rozumějí, neboť Duch Boží zkoumá všechny věci (1Kor 2:10–16).

(Pozn. překl.: V českém překladu je užíván volný překlad biblických citátů z něm. Bible.)

KAPITOLA 1

Úvod

„Den Páně“

Původ a význam prorockého Slova

Apoštol Jan byl pro „**slovo Boží a pro svědectví Ježíšovo**“ na ostrově Patmos ve vyhnanství. Tam se dostal skrze Ducha Božího do vytržení. Viděl do budoucna nejdůležitější události průběhu času a byl dokonce přesazen do **dne Páně**. Den Páně je ve Starém a Novém zákoně obšírně popsán. Domněnka, že se přitom jedná o sobotu nebo neděli, vyplývá ze špatného porozumění, ale není tomu tak. *Den Páně* je časový úsek, který následuje po *dni milosti a spásy* (Iz 49:8, 2Kor 6:2, Žd 4:7) – sedmý den v Božím počítání času. Bůh počítá dny, kde my počítáme roky. U Boha je jeden den jako tisíc let pro nás. „*Ale tato jedna věc nebuď před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána je jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.*“ (2Pt 3:8, Ž 90:4)

Od začátku času máme co dělat se sedmi prorockými denními úseky, které Bůh lidstvu přidelil. Zhruba počteno, uplynuly dva dny, totiž asi dva tisíce let od Adama až k Abrahamovi. Potom zase asi 2 000 let od Abrahama až po Krista. A nyní se blížíme konci dvou dnů, které jsou označeny také jako *poslední dny*, v nichž je Duch Boží během těchto dvou tisíc let trvání času milosti na zemi činný (Sk 2:17). Sedmý den bude tisíciletý časový úsek mírového království Krista na zemi (Zj 20).

Přede *dnem Páně* chtěl Bůh poslat proroka Eliáše (Mal 4:5). **Den Páně** – poslední úsek tisíce let před započítáním věčnosti – uvádí soudy, jež vyvrcholí bitvou u Armagedonu (Zj 16:12–16, 19:11–21, Ez 38:20+23, Joel 3:9–17 a j.). Proto je pro bezbožné popsán jako den hněvu bez slitování, kde se naplní: „*Slunce se obrátí v tmu a měsíc v krev, dříve než přijde den Páně veliký a hrozný.*“ Čti také: Iz 13, Ez 30:3, Joel 2:1–2, Joel 3:15, Sof 1:14–15, Sk 2:20, 2Pt 3:10, Zj 6:12–17 a j.

Sedmý den – Tisícileté mírové království – je den Božího odpočinutí. Na jeho konci bude satan ještě jednou propuštěn, aby vyprovokoval ke konečnému boji všechny mocnosti protivící se Bohu v čele s vůdcem »Gogem a Magogem«, přičemž

budou zničeni jednou provždy (Zj 20:7–10). Pak se bude konat poslední soud, vzniknou nová nebesa a nová země, a čas pomine ve věčnosti.

Před **dnem spásy** poslal Bůh Pán „Svého anděla“ v postavě Jana Křtitele jako připravovatele cesty (Mal 3:1, Mt 11:10 a j.). On povstal v duchu a síle Eliášově, aby srdce těch, kteří byli ve víře starozákonních otců, obrátil k novému začátku dětí Nové smlouvy (Mal 4:5, Lk 1:17). „...*ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.*“ (Jn 1:7) On představoval most mezi Starým a Novým zákonem (Lk 16:16), učinil cestu Páně a urovnal silnici pro našeho Boha (Iz 40:3, Mk 1:1–4 a j.)

Ten prorok před **dnem Páně** povstal nyní na konci *dne milosti*, v posledním časovém období Církve, aby obrátil srdce dětí Nové smlouvy zpět k víře apoštolských otců (Mal 4:5b). Jeho biblicky podložená zvěst uvede pravou církev opět do souladu se Slovem a přesadí ji do původního stavu, když jí před příchodem Ježíše Krista bude nahrazeno všechno, co vlastnila na začátku. Mocným působením Ducha, jež Písmo svaté označuje jako „pozdní déšť“, ji vrátí do jejího původního Božího pořádku (Jak 5:7–8). Ježíš v Matouši 17:11 o této službě ohlášené prorokem Malachiášem řekl, že je ještě v budoucnosti: „*Eliáš zajisté přijde prvé a vrátí všechno do správného stavu...*“, a také potvrdil, že služba Jana Křtitele se již uskutečnila (v. 11–13). Když vystoupil Jan, byly mu položeny tři otázky. Jedna z nich zněla: „*Jsi ty Eliáš?*“ On řekl: *Ne, nejsem.*“ (Jn 1:21) Ve verši 23 se odvolával na prorocké slovo Starého zákona, které se ho týkalo i jeho služby.

Právě tak, jako Eliáš vzal dvanáct kamenů, odpovídajících dvanácti kmenům izraelským, vzdělal oltář Páně a zavedl lid zpět k Bohu (1Král 18), bude učení dvanácti apoštolů nově nastoleno poslední zvěstí adresovanou novozákonní Církvi a lid Boží je zavolán zpět k Pánu a Jeho Slovu. Nyní skutečně prožíváme závěrečnou část spásných dějin.

Apoštol Petr se odvolával na zaslíbení znovunapravení Církve Kristovy ve svém druhém kázání po letnicích, když veden Duchem svatým řekl: „...*když by přišly časy rozvlažení od tváře Páně*

a On vám mohl poslat toho pomazaného Ježíše. Jehož musí nebesa přijmout až do napravení všeho toho, co Bůh zvěstoval skrze ústa Svých svatých proroků, od pradávna.“ (Sk 3:19b–21) Duch svatý předpověděl již na počátku novozákonní Církve skrze povolání ústa, co se má dít na konci, totiž, že pravá církev bude před návratem Ježíše Krista navracena zpět do stejného stavu, ve kterém se nacházela církev na počátku.

Zjevení Ježíše Krista, jak bylo uděleno Janovi

V první kapitole Zjevení se setkáváme s úplným odhalením Ježíše Krista, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání Božího (Kol 2:3). Jím jsou také zjeveny. Hned na začátku stojí všeobsahující slova: „*Zjevení Ježíše Krista*“.

*„Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se dít brzo, **on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého** služebníku svému Janovi,*

jenž osvědčil slovo Boží, a svědectví Ježíšovo, a cožkoli viděl.

*Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto, a ostříhají toho, **co je napsáno v něm,** nebo čas je blízko.“ (1:1-3)*

Jan obdržel toto Boží zjevení nadpřirozeným způsobem skrze poslání »Jeho anděla«. Andělé jsou služební duchové (Žd 1:14), kteří se objevují při zvláštním popudu viditelně v lidské postavě. V kapitole 22:8–9 Jan mluví o přemáhajícím působení tohoto nadpřirozeného prožití. On padl před tímto andělem, aby se mu klaněl, ale ten mu řekl: „*Nečiň to, jsem jen spolumužník tvůj a mých bratří, proroků, jako i těch, kteří se slov této knihy pevně drží. Bohu se klaněj.*“

Podle Lukáše 1:11–20 přinesl anděl Gabriel Zachariášovi radostnou zvěst o nastávajícím narození Jana Křtitele. Jak je řečeno ve verších 26–38, stejný anděl šel později k Marii a oznámil jí narození Ježíše Krista. V Lukáši 2 zažili pastýři na polích Betléma, jak jim anděl oznámil tu velkou událost a nebeské chóry zde na zemi slyšitelně zpívaly: „*Čest buď Bohu*

v nebeských výsostech a pokoj na zemi lidem, v nichž On má zalíbení.“ (v. 8–14)

Zjevení se andělů je ve Starém a Novém Zákoně mnohokrát dosvědčeno. Tím byl vždy sledován zvláštní účel, který byl spojen se **službou a zvěstí**. Na ostrově Patmos se to stalo proto, aby „... **ukázal Svému služebníku**, co se má dít v budoucnosti, neboť čas naplnění a uskutečnění je blízko.“ Pojem slova „zjevení“ by byl lépe přeložen jako „odhalení“, jež odpovídá řeckému slovu „apokalypsa“ v původním textu.

V poslední knize Bible jsou odhaleny velice důležité události a dění, které mají zvláštní význam především pro konečný čas. Blahoslavení platí čtenářům, posluchačům a těm, kteří zachovávají slova, která jsou obsažena v knize Zjevení. Tak je to potvrzeno na začátku v kapitole 1:3 a na konci v kapitole 22:7. Bůh oznámil Svou celou radu, která se chýlí k závěru. Svědectví Boží je tím úplně ukončeno. Pán myslel na všechno, nic nezapomněl, proto k tomu nesmí nikdo nic přidávat anebo od toho odjímat, natož opatřit novými zjeveními. Kdykoli se toho samozvaní „proroci“ nebo „prorokyně“ dopustí, je třeba to odložit, neboť to nepochází od Boha.

Každé zjevení, které přichází od Boha, souhlasí vždy se svědectvím svatého Písma. Tak máme my, omylní lidé, přístup k neomylnému Slovu. Duch svatý, který ty pisatele vedl a inspiroval, i dnes ještě vede do pravdy Slova.

Žehnající pozdravení sedmi sborům

Jan zdraví sedm církví (zborů), které Bůh mezi mnohými církvemi vyvolil pro charakteristiku sedmi okružních dopisů a vyzdvihuje Ježíše jako **věrného svědka**, jako toho **prvorozeneého** z mrtvých a panovníka nad králi země:

„Milost buď s vámi a pokoj od toho, který je a který byl a který přijíti má, a od sedmi duchů, kteří jsou před obličejem trůnu Jeho,

a od Ježíše Krista, jenž je ten věrný svědek, prvorozený z mrtvých a kníže nad králi země, který nás miluje a vykoupil skrze Svoji krev od našich hříchů,

a učinil z nás krále a kněží Bohu, pro Svého Boha a Otce – Jeho je sláva a moc až na všechny věky.“
(v. 4–6)

Nato vidoucí oznámil pro všechny viditelný příchod Páně na začátku Jeho kralování:

„Hleďte, On přichází na oblaku a uvidí Jej oči všech, i ti, kteří Jej probodli a bédovat budou pro Něj všechna pokolení země. Jistě. Amen.“

Zde není popisován Jeho příchod jako příchod Ženicha (Mt 25:1–13), který ty Svě před začátkem hrozného dne Páně vezme domů (1Tes 4:13–18), nýbrž Jeho příchod, když se On posadí na trůn Svě slávy, aby nejprve soudil (Mt 25:31) a potom tisíc let vládl (Zj 20:6). Přicházející se sám představuje: *„JÁ jsem Alfa a Omega, mluví Bůh Pán, který je a který byl a který přichází, ten Všemohoucí.“* **To je svědectví Ježíše.**

Vidoucí je znám jako Ježíšův oblíbený učedník. Zmiňuje osobní účast v soužení i na budoucí královské vládě a statečné vytrvalosti v Ježíši. Slyšel mocný hlas povstalého Pána (v. 11):

„Co uvidíš, napiš do knihy a pošli to sedmi sborům...“

Nezapomenutelné prožití

Potom viděl povstalého a vyvýšeného Pána jako Syna člověka v Jeho Božím majestátu putujícího mezi sedmi zlatými svícny.

„I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, který se mnou mluvil, a obrátiv se, uzřel jsem sedm zlatých svícnu, a uprostřed těch sedmi zlatých svícnu toho, který vypadal jako Syn člověka, oděného v dlouhé roucho a přepásaného na prsou pásem zlatým;

Jeho vlasy a Jeho vousy byly bílé jako sněhobílá vlna a Jeho oči jako plamen ohně;

Nohy pak Jeho podobné mosazi jakoby byly v peci rozžhaveny a Jeho hlas zněl jako hučení vod mnohých.“
(1:12–15)

Sedmi zlatými svícny je naznačeno, že novozákonní Církev prochází sedmi zvláštními časovými obdobími.

Proroku Mojžíšovi Pán přikázal, aby zhotovil zlatý svícen. Dal mu přesné pokyny, jak ho má zhotovit (2M 25:31–40). Prorok Zachariáš dosvědčuje (Zach 4:2):

*„Vidím svícen celý zlatý a olejný džbán na vrchu jeho, a **sedm lamp** jeho na něm a **sedm nálevek** k těm sedmi lampám.“*

Nádobka s olejem a **sedmi nálevkami a sedm lamp** ukazují symbolicky, že novozákonní Církev stále znovu proudí během sedmi časových období plnost Ducha svatého.

„A měl v pravé ruce Svě sedm hvězd.“ Pán drží sedm hvězd, které jsou sedm andělů sedmi církví, pevně ve Svě ruce. Tito Boží poslové stojí v přímém nadpřirozeném pověření. O nich nerozhodují lidé; na ně žádný koncil nemá vliv. Oni mají to TAK MLUVÍ PÁN Slova pro Církev. Jan viděl, že z úst Syna člověka *„...vychází oboustranně ostrý meč, a Jeho tvář zářila jako slunce, když jasně svítí“*. Ten oboustranně ostrý meč je Slovo Boží, které vychází z úst Páně.

Kdo pozorně čte popis Syna člověka, bude spolu pociťovat, jak musel být vidoucí přemožen. On svědčí:

„Když jsem na Něho pohleděl, padl jsem jako mrtvý k nohám Jeho. Tedy položil Svou pravou ruku na mne a řekl: Neboj se, Já to jsem, První a Poslední a živý. Byl jsem mrtvý, a hleď! JÁ žiji na věky. A mám klíče smrti a říše mrtvých.“

Je-li Pán ukázán jako *Syn člověka*, pak se to děje ve spojení s Ním jako Prorokem; je-li ukázán jako *Syn Boží*, potom ve spojení s Ním jako Spasitelem; je-li popsán jako *Syn Davida*, pak ve spojení s Ním jako Králem.

KAPITOLA 2

Sedm poselství povstalého Pána

První okružní psaní: Zachovej první lásku!

Těmi sedmi dopisy se nemusíme zabývat podrobně. O nich již bylo pojednáno a jsou všem více či méně známé. Nejprve vždy zaznívá zvěst andělu sboru, který ji pak předává dále Církvi. Je tam obsažena chvála za dobré a kárání kvůli falešnému učení atd. Na konci každého okružního dopisu nacházíme zvláštní zaslíbení pro přemožitele. Ta se netýkala pouze lokálních sborů, nýbrž platí všem věřícím v době celého časového úseku novozákonní Církve.

Církevní historici se sedmi zvláštními epochami zabývali intenzivně. Nejznámější mezi nimi je Dr. Clarence Arkin, jenž ve své knize »Dispensational Truth« na stranách 130–132 stanovil časové rozdělení. Boží muž William Branham ho použil, když mluvil o sedmi časových obdobích Církve. Stejně časové rozdělení je reprodukováno také zde.

Okružní dopisy měly prorocký charakter, který odkazuje do budoucnosti a mají význam ve spásných dějinách. Mluvící a působící je vždy ten povstalý Pán. ON se představuje v každém dopise zvláštním způsobem, ale vždy ve vztahu orientovaném k Církvi. Ona musí vědět, kdo On je a musí slyšet na to, co říká.

Také sedm zaslíbení, jež jsou dána přemožitelům, jsou rozdílná. Při návratu Pána ti dokončení spravedliví ze všech časových období Církve, kteří mají účast při prvním vzkříšení, zdědí společně všecko zaslíbené.

V prvním okružním dopise čteme:

„Tak mluví ten, který drží pevně ve Svě pravé ruce sedm hvězd a který putuje uprostřed sedmi zlatých svícňů:

Znám tvé skutky a tvoji práci a statečnou vytrvalost a vím, že nemůžeš snášet zlé; zkusil jsi také ty, kteří se vydávají za apoštoly, aniž by jimi byli a shledal jsi, že jsou lháři.

Máš také statečnou vytrvalost a pro Mé jméno jsi nesl těžká břemena a neunavil jsi se.

Ale vyčítám ti, že jsi opustil svoji první lásku.

Mysli tedy na to, z jaké výšky jsi spadl; a čiň pokání a první skutky. Jinak přijdu na tebe a odsunu tvůj svícen z jeho místa, jestliže se neobrátíš.

Ale to máš, že nenávidíš skutky Nikolaitů, které i Já nenávidím.“

Je řeč o práci v království Božím, o skutcích a trpělivosti věřících. Jim je dáno svědectví, že nemohou snášet zlé, nepoctivé pracovníky. Jedná se při tom o muže, kteří se vydávají za apoštoly, ale ti, kdož uvěřili Slovu, je v prvním časovém období Církve odhalili jako lháře.

Pavel již ve Skutcích 20:28–32 a jiných místech upozorňoval na to, že po jeho odchodu povstanou muži, kteří přednášejí bludná učení, aby do svého následování zatáhli učedníky. V té souvislosti nabádal starší Církve k ostráživosti.

Věřící tehdy ještě měli učení a praxi pravých apoštolů z prakřesťanství v živé paměti. Když někdo s jejich učením a praxí nesouhlasil, věděli, že pak se jedná o napodobitele a nikoli o oprávněné nároky. Od originálu se začali jednotlivci odchylovat již v první křesťanské generaci. Prakřesťanský originál musí zůstat opravdově věřícím ve všech časech měřítkem a jediné platným vzorem.

Dále je pochvalně vyzdvížena statečná vytrvalost a postoj věřících k Jeho jménu. Ale následuje kárání, protože mnozí opustili první horoucí lásku. Zaznívá výzva k pokání a k návratu k prvním skutkům. Pán také chtěl odsunout svícen z jeho místa. Jaký smysl má svícen, jestliže nevyzařuje žádné světlo? Pak zůstává jen vzpomínka a mrtvá forma. Ještě jednou následuje chvála za nenávisť skutků Nikolaitů, kteří uvedli do praxe odstupňování mezi tzv. „sloužícími bratry“ a posluchači jako laiky, což i Pán nenávidí.

Zaslíbení všem, kteří slyší, co Duch praví Církvím zní:

„Tomu, kdo přemůže, dám jísti ze stromu života, který stojí v ráji Božím.“

První lidé ztratili právo při stromu života a byli vyhnáni ven z ráje. Po dokonaném spasení a smíření mají věřící nový přístup ke stromu života a do ráje (Lk 23:43).

Časové období Efezu se rozpiná od počátku novozákonní Církve až asi do roku 170 po Kr.

Druhé okružní psaní: Bud' věrný až do smrti!

V **druhém okružním dopisu** se ten Povstalý představuje následujícím způsobem:

*„Tak mluví ten **První a Poslední**, který byl mrtvý a zase ožil:*

Znám tvé soužení a tvou chudobu – přesto jsi bohatý; vím také, že se ti posmívají ti, kteří tvrdí, že jsou Židé, ale nejsou jimi, nýbrž jsou synagogou satanovou.

Neboj se utrpení, které je ještě před tebou. Hleď, ďábel má v úmyslu některé z vás uvrhnout do žaláře, aby byli zkušeni a budete muset podstoupit deset dní útisku. Prokaž se jako věrný až do smrti, tak ti chci dát vítězný věnec života.“

Praví věřící onoho času vytrpěli těžké pronásledování. Posuzováno pozemsky, byli chudí a ti, kteří si kladli nárok, že jsou praví Židé, tedy praví věřící, se jim posmívali, ale ve skutečnosti byli „synagogou satanovou“. Pán povzbuzuje ty Svě těmito slovy: „*Neboj se utrpení, jež jsou ještě před tebou!*“ Pronásledování vždy vychází od těch, kteří se sami mají za správné, ale nejsou jimi. Pravé děti Boží nepronásledují, ale bývají pronásledovány (Gal 4:28–29).

Protivník se staral, aby byli uvrženi do žalářů, a museli procházet velikým soužením. Zde v prorockém slově označený „desetidenní čas útisku“ je prokázán církevními dějinami. Bylo to nejhorších deset let pronásledování křesťanů za císaře Diokleciána od 300–310 po Kr. Kdo za těchto okolností vydržel až do smrti a zůstal věrný, obdržel korunu života. Zaslíbení zní:

„Kdo přemůže, tomu nebude moci druhá smrt nic učinit.“

První smrt nastane, když duše opustí tělo; druhá, když duch po Jitřním soudu opustí duši.

Časové období Smyrny trvalo asi do roku 312 po Kr.

Třetí okružní psaní: Varování před Balámy a Nikolaity

Ve **třetím okružním dopise** se Pán představuje následujícím způsobem:

*„Tak mluví ten, který má **oboustranně ostrý meč**:
Vím, kde bydlíš, totiž tam, kde stojí trůn satanův; ale
držíš Mé jméno pevně a víru ve Mne jsi nezapřel ani
ve dnech Antipase, mého věrného svědka, který byl
zamordován u vás, tam, kde bydlí satan.*

*Ale mám proti tobě malou výhradu; neboť máš mezi
sebou lidi, kteří se drží učení Baláмова, jenž učil
Baláka svádět Izrael ke zlému, totiž jíst maso oběto-
vané modlám a páchat smilstvo.*

*A tak máš i ty mezi sebou takové, kteří se drží učení
mikulášenců.*

*Čiň pokání, jinak na tebe přijdu brzy a budu s nimi
bojovati ostrostí meče Mých úst.“*

ON zná ty Svě a jejich skutky, ví, co dělají a kde žijí. V tom čase zaujal satan své hlavní sídlo v odpadlém křesťanství. V roce 325 po Kr. se uskutečnil koncil v Nicei, jehož se účastnilo asi 1 500 delegátů. Tam byla zvláštním způsobem zdůrazněna přednost duchovních nad tzv. laiky. Dvěma hlavními řečníky byli Athanasius a Arius.

Pán vytýkal, že někteří z věřících tolerují „učení Baláma“ a souhlasí s „učením mikulášenců“. Přesto, že Balám vůbec nenáležel k národu izraelskému, podařilo se mu ve Starém zákoně svést Izrael k modloslužbě a ke smíšení s jinými národy. Tento mikulášenský směr byla smíšená skupina a získávala vliv; propast mezi posluchači a novými hodnostáři v odpadlé církvi byla již znatelná.

Co bylo v prvním časovém období označeno jako „*skutky mikulášenců*“, se v třetím časovém období stalo již pevným *učením*, které Pán nenáviděl. ON vyzývá k pokání ty Své, protože jinak musí zakročit mečem Svých úst, totiž se Svým Slovem proti těm, kteří se odchýlili.

Zaslíbení zní:

„Kdo přemůže, tomu dám jíst ze Své skryté manny; a také mu dám kamének bílý, na kterém je napsané nové jméno, které nezná nikdo jiný, než ten, kdo je obdrží.“

Pán sytí ty Své skrytou mannou zjeveného Slova a zaslubuje přemožitelům nová jména.

Časové období Církve pergamonské trvalo asi do roku 606 po Kr.

Čtvrté okružní psaní:

Varování před svedením falešnou inspirací

Ve čtvrtém okružním psaní se Pán představuje následujícím způsobem:

„Tak mluví Syn Boží, který má oči jako plamen ohně a jehož nohy jsou podobné blyštivé mosazi:

Znám tvé skutky, i tvou lásku a věrnost, přisluhování a trpělivost a vytrvalost a vím, že tvé skutky jsou v posledním čase ještě početnější, než první.

Ale mám proti tobě výhradu, že dopouštíš ženě Jezábel, která se vydává za prorokyni, aby učila a sváděla Mé služebníky k páchání smilstva a jedení masa obětovaného modlám.

Dal jsem jí lhůtu k obrácení, ale ona se nechce odvrátit od svého smilství.

Hleď, uvrhnu ji na lože nemocných. A ty, kdo s ní cizoloží, uvrhnu do velikého soužení, jestliže se neodvrátí od smilstva této smilnice;

A její děti nechám zemřít morem; potom všechny církve poznají, že jsem to Já, kdo zpytuje ledví i srdce a odplatím jednomu každému z vás podle jeho skutků.

Vám, i ostatním v Tyatiře, všem, kteří nemají toto učení, protože hlubokosti satanovy, jak tvrdí, nepoznali – vám říkám: nenaložím na vás žádné další břemeno.

Jen držte pevně to, co vlastníte, dokud nepřijdu.“

Církev v Tyatiře je nejprve zástupně chválena v odpovídajícím časovém období pro její skutky, lásku, věrnost, přísluhování a trpělivost. Také její duchovní vzrůst je potvrzen. Ale pak Pán vysloví ty věci, které se Mu nelíbí. Kárání platí ženě, kterou označuje jako „Jezábel“, ale ta se tváří jako prorokyně. Věrohodný, ale nejhorší podvod v duchovní oblasti přichází skrze ty, kteří prorokují. Lidé jim věří a vzhlíží k nim, aniž by kdo tušil, jaké za tím mohou ležet skryté úmysly.

V novozákonní Církvi Bůh svěřil tu pětinasobnou službu výhradně bratrům. Skutečně neexistuje Bohem ustanovená prorokyně, učitelka, apoštolka, atd. Pokud se přesto přihodí, že se žena tváří jako prorok, apoštol nebo učitel atd., pak můžeme porovnáním se svatým Písmem zjistit, že ji satan zneužívá ke zkoušce v Církvi. Dříve či později se dostaví při každém duchovním probuzení hodina pokušení jako u Evy. Pavel zdůrazňoval duchovní pořádek: *„Žena ať hledá poučení skrze tiché naslouchání v plné podřízenosti; neboť nedopouštím ženě učit, nebo si přivlastňovat moc nad mužem; ne, ona ať zůstává v tiché zdrženlivosti. Neboť Adam byl nejprve stvořen, potom Eva. Také se nenechal svést Adam, nýbrž žena. Tím, že se nechala svést, se dostala do přestoupení.“* (1Tim 2:11–14) Každá žena, která si namýšlí, že je duchovní a vymaňuje se z vlády muže, jak přikázal v 1. Moj. 3 sám Bůh, se staví automaticky pod vládu satana a stává se jeho nástrojem. Tak jako v zahradě Eden, to nezpůsobí nějaká rozmluva o politice nebo o pozemských nedůležitých věcech, ale vždy se to týká toho, co řekl Bůh.

Kdekoli žena překračuje hranici pevně uloženou Slovem a poučuje jiné o biblických tématech, začíná se stavět nad Písmo svaté a svého muže. Toto je zjevné znamení, které se nedá přehlédnout: že je ve skrytosti nejnábožnějším způsobem opakována nepřátelskými mocnostmi a bude stát pod falešnou inspirací. Apoštol nařídil: *„Ženy mají ve sborových shromážděních mlčet, neboť jim nemůže být dopuštěno mluvit, ale ať*

se podřídí, jak to také přikazuje zákon. Přejí-li si být o něčem poučeny (ne učit), nechť se doma ptají svých manželů.“ (1Kor 14:34–35) Protože máme co dělat s věčně platicím evangeliem Ježíše Krista, platí až do konce směrnic, které byly pevně stanovené na počátku. Apoštol se v pověření Božím odvolává na to, co se stalo v zahradě Eden a odkazuje ženám jejich místo.

Stejná napomenutí byla nutná již ve Starém zákoně mezi lidem izraelským: *„Ty ale synu člověčí, povstaň proti dcerám svého lidu, které prorokují podle vlastního srdce; vyslov se proti nim a řekni: Tak praví Bůh Pán: Běda těm ženským, které šijí čarodějně váčky pro všechny klouby na rukou a bocích, a zhotovují kukly na hlavu každé velikosti, aby polapily duše! Chcete usmrtit duše, které náleží k Mému lidu, a svou duši chcete zachovat při životě?!“* (Ez 13:17–18) Bylo by dobré, číst tu kapitolu až do konce a přijmout lekci do budoucnosti. Vlastně se ještě nic nezměnilo. Skutečně to jsou ženy, které se považují za duchovní, jiným udílejí poučení, a dostávají se pod falešnou inspiraci. Jejich falešně inspirovaná proroctví mají charakter čarodějných obvazů, vyslovení kletby, nosí v sobě smrtelný hadí jed a všichni, kdo na ně slyší, je duchovně svázán a musí být rozvázán v plné moci jména Ježíše Krista.

Služebníci Boží jako zvěstovatelé Slova by to bývali museli vědět lépe, a jejich činnost by museli odhalit. Ale jako Eva tehdy poslechla hada a zatáhla Adama s sebou do pádu do hříchu, tak i oni naletěli na ženu Jezábel, *„...která Mé služebníky svádí k páchání smilstva a jedení masa obětovaného modlám.*“ Že se zde nejedná o přirozené smilstvo, ale duchovní, z této souvislosti jasně vyplývá. Ženy, které se tváří jako prorokyně, se budou střežit dopouštět se smilstva se služebníky Božími, neboť by přišly o svoji duchovní autoritu i vliv nad nimi. „Jezábel“, která působila zároveň jako prorokyně a učitelka, byla vyzvána činit pokání, a také ti, kteří se toho dopouštěli s ní. Duchovní děti, které vyšly z tohoto smíchání, zahynuly duchovní smrtí.

Ale těm, kteří se nenechali svěst samozvanou prorokyní a jejího učení se nedrželi, platilo zaslíbení:

„Kdo přemůže a setrvá v Mých skutcích až do konce, tomu chci dát moc nad pohany, a bude je pást železným

prutem, a jako nádobí rozbiti budou, jak jsem i Já obdržel moc od Svého Otce; a dám mu Jitřní hvězdu.“

Spasení zdědí spolu se Spasitelem všechno a v Tisíciletém království budou společně panovat nad národy a světem.

Věk Tyatirský trval asi do roku 1520.

KAPITOLA 3

Páté okružní psaní:

Časové období reformace – posílení slabých ve víře

Pátý okružní dopis Církvi v Sardis začíná těmito slovy:

*„Tak mluví ten, kterýž má **sedm duchů Božích a sedm hvězd**: Zním tvé skutky, máš pověst, že žiješ, ale jsi mrtvý. Probud' se a posilni ty zbývající, kteří byli blízko smrti! Neboť jsem tvé skutky nenalezl jako dokonalé před Bohem.*

Mysli tedy na to, jak jsi spásnou zvěst obdržel a slyšel, drž se toho pevně, a číň pokání! Ale jestliže nechceš být bdělým, pak přijdu jako zloděj a ty jistě nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.“

Toto časové období Církve spadá do počátku reformace. Jaké kárání je zde vysloveno! Církev může mít pověst, že je živá, ale přesto může být duchovně mrtvá. Je možné zdánlivě mít duchovní život, dokonce užívat dary, ale jen Duch Boží je mocen vypůsobit duchovní život. Pomazání Duchem se odehrává v duchovním úseku, znovuzrození v Duchu se děje v duši.

Potom je dána výzva: probudit se a posilnit ty zbývající, kteří jsou blízko smrti, neboť skutky nebyly před Bohem shledány jako dokonalé. *„Mysli tedy na to, jak jsi obdržel a slyšel, drž se toho pevně a číň pokání!“* Ale i v oněch dnech existoval malý zástup, který se odlišoval od široké masy tak zvaných „věřících“.

„Ale máš některá jména v Sardis, kteří svá roucha neposkvrnili; tito se mají se Mnou procházet v bílých rouchách, neboť jsou toho hodni.“

Zaslíbení jim dané je ještě jednou potvrzeno:

„Kdo přemůže, bude oblečen do bílého roucha, a nikdy nevyškrtnu jeho jméno z knihy života a vyznám jeho jméno před Mým Otcem a Jeho anděly.“

Je možné, že jméno již zaznamenané v Knize života bude z ní vyškrtnuto. Ale z „Knihy života Beránka“ nemůže být vyškrtnuto žádné jméno. Ta jedna se týká povolání, druhá vyvolání.

Když se dopustil Izrael modloslužby, chtěl Bůh jejich jména vyškrtnout z Knihy života, ale Mojžíš vkročil do té trhliny za lid. Chtěl dosáhnout smíření pro ty, kteří se účastnili tance kolem zlatého telete, jež označili za svého boha.

„A nyní – odpusť jim jejich hřích! Jestliže ne, pak vyškrtni raději mne z tvé knihy, kterou jsi psal! Pán ale Mojžíšovi odpověděl: Kdo proti mně hřešil, jen jeho jméno vyškrtnu z Mé knihy.“ (2M 32:32–33) U všech věřících nebude korunován začátek, ale konec poutnické cesty.

Časové období Církve v Sardis se rozpínalo asi do roku 1750.

Šesté okružní psaní:

Časové období filadelfské – čas bratrské lásky

V **šestém okružním psaní** je řečeno:

*„Tak mluví ten **svatý a pravý, který má klíč Davidův, On, otvírá a** žádný nemůže zavřít, a zavírá, a nikdo nemůže otevřít:*

Znám tvé skutky. Hleď, postavil jsem před tebe dveře otevřené, které není nikdo schopen zavřít; neboť máš sice malou sílu, ale držel jsi se přece pevně Mého slova a Mé jméno jsi nezapřel.

Hleď, Já učiním, že ti ze satanovy synagogy, kteří se nazývají Židé, ale nejsou jimi, nýbrž jsou lháři, se před tvýma nohama budou sklánět a poznají, že jsem tě miloval.

Protože jsi Slovo zachoval a statečně na Mne vyčkával, chci i Já tebe zachovat před hodinou pokušení, která přijde na celý okrsek země, aby byli obyvatelé země zkušeni.

JÁ přijdu brzy. Drž pevně, co máš, aby nikdo nevzal tvoji korunu!“

Toto časové období po reformaci je zároveň obdobím otevřených dveří a bratrské lásky. Babylonské vězení bylo roztrženo a dveře se otevřely k zvěstování evangelia do celého světa. Navzdory malé počáteční síle se věřící drželi pevně Slova a nezapřeli jméno Pána. ON způsobil, že lidé vyšli ven ze „synagogy satanovy“ a sklonili se před Pánem pod mocným zvěstováním evangelia v Církvi.

Jak Pán rovněž naznačil, měl přímo za tímto časovým úsekem následovat čas zkoušky, který měl přijít na celou zemi. Zde již oznámil Svůj blízký příchod a napomíná ty Svě:

„Drž pevně, co máš, aby nikdo nevzal tvoji korunu.“

Zaslíbení zní:

„Kdo přemůže, toho učiním sloupem v chrámě Mého Boha a on tam své místo již nikdy více neztratí a napíše na něm jméno Mého Boha a jméno města Mého Boha, Nového Jeruzaléma, který přijde dolů od Boha a také Mé nové jméno.“

Časové období filadelfské trvalo asi do roku 1900.

Sedmé okružní psaní:

Varování před vlažností a leností

Poslední, **sedmý okružní dopis** začíná ihned káráním:

*„Tak praví ten, jenž je **Amen, věrný a pravdivý svědek, počátek stvoření Božího**: Znam tvé skutky, že nejsi ani studený ani horký. Ó, kdybys byl studený anebo horký!*

Ale protože jsi vlažný, a nejsi ani horký, ani studený, chci tě vyvrhnout z Mých úst.

Protože říkáš: Jsem bohatý, ano, zbohatl jsem a není nic, čeho by se mi nedostávalo, a nevíš, že zrovna ty jsi bídný a mizerný, chudý a slepý a nahý.“

Tomuto poslednímu časovému období, které není ani horké, ani studené, tedy je vlažné a lenivé, hrozí Pán, že vyplivne ze

Svých úst ty, kteří se k Němu neobrací. To znamená, že nebudou slyšet Jeho volání k prvnímu vzkříšení a vytržení.

Podvodnou domněnku, že duchovně vlastní všechno v plnosti a nadbytku a již nemá ničeho potřeby, Pán kárá těmito slovy: „*Nevíš, že zrovna ty jsi bídný, mizerný, chudý, slepý a nahý.*“ Je zlé, jestliže je někdo přirozeně chudý, slepý a nahý. Ale jestliže to ani neví, nevnímá již svůj stav, potom s ním duševně něco nesouhlasí. V duchovním smyslu je to stejné.

Tragédií tohoto podvodného posledního časového období je, že lidé si předvádějí, namlouvají a namýšlí něco, co v základě vzato vůbec není realitou. Podle kárání Pána schází věřícím na konci času milosti reálné duchovní posouzení. Žijí ve světě přání a snů, aniž by chápali, že Pán je kárá oprávněně. Přesto se On těch Svých nevzdává, klepe a udílí jim radu:

„Kup ode Mne zlato, které je v ohni zprubováno, aby jsi zbohatl, a bílé roucho, abys je oblékl a nebyla vidět hanba tvé nahoty, a oční mast na pomazání očí, abys viděl. JÁ usvědčuji a trestám všechny, které miluji. Buď tedy horlivý, a čiň pokání.“

Jenom kdo pozná svůj vlastní stav a přijde k Pánu, přijme, co On připravil, včetně pomazání očí, aby to Boží, a co patří ke království Božimu, zjevením Ducha mohl vidět. Pán svědčí, že stojí před dveřmi a klepá, přestože se uvnitř o Něm káže a zpívá a mluví o působení a darech Ducha. Bohoslužby mají svůj průběh, Jemu ale není dopuštěno, aby ve shromáždění přišel ke Slovu a mohl se v něm zjevit. Ale Jeho dlouhoshovivost se chýlí ke konci.

Proto se On obrací jako klepající k jednotlivcům a říká:

„Hleď, stojím před dveřmi a tluču; jestliže někdo Můj hlas slyší a otevře dveře, pak k němu vejdu a budu s ním večeřet a on se Mnou.“

To je nynější situace. Ne konfese, nýbrž jednotlivci v konfesích slyší Jeho volání, přijímají Jeho radu a otvírají dveře svého srdce, aby On mohl s nimi jíst Svůj připravený pokrm. Stůl Páně nebyl v žádném jiném předcházejícím období tak bohatě prostřen, jako nyní.

Pokud jde o zaslíbení, pak to je to nejmocnější ze všech:

„Kdo přemůže, bude sedět se Mnou na trůnu, jako Já jsem přemohl a usedl jsem s Otcem na Jeho trůnu.“

V Kristu udělal Bůh začátek nového stvoření skrze zplození; proto se On tomuto časovému období původně představil jako **Počátek stvoření Božího**. Všichni zplození a znovuzrození skrze Jeho Ducha (Jn 3:3–7, Jak 1:18, 1Pt 1:23, 1Jn 5:1–4) tvoří zástup prvotiny (Žd 12:23) a jsou zároveň novým stvořením v Kristu (2Kor 5:17–19) a budou s tím, jenž přemohl, sedět na Jeho trůnu a společně s Ním vládnout.

Je nápadné, že na počátku každého okružního dopisu je psáno: TAK MLUVÍ PÁN. Na konci každého čteme: *„Kdo má ucho k slyšení, slyš, co Duch praví církvím.“* Právě o to jde, slyšet přítomné mluvení Ducha, totiž pro tento čas zaslíbené a zjevené Slovo. To je ta vlastní zvěst nyní, o kterou šlo i v každém časovém období. V prvních třech okružních dopisech stojí tento výrok před zaslíbením, v posledních čtyřech po zaslíbení.

V Matouši 13 Pán obširně zdůraznil nutnost slyšet a vidět. ON blahoslavlil oči těch, kteří vidí a uši těch, kteří slyší. Přemožitelé ze všech časových období sestávají z těch, kteří ve svém čase slyšeli, věřili a následovali Boží zvěst. Tak získali podíl při tom, co Bůh přítomně činil. Rovněž i my musíme slyšet, co odpovídající zvěstí říká Duch v našich dnech pro náš čas, abychom měli podíl při tom, co Bůh zaslíbil a přítomně činí. Opravdové děti Boží neslyší jen posla, který vystupuje jako anděl a přináší Boží zvěst, nýbrž slyší to TAK MLUVÍ PÁN, věří svědectví Slova a stávají se tak přemožiteli, kteří všechno zdědí.

KAPITOLA 4

Pohled do nebe

Ve 4. kapitole vidí Jan otevřené dveře v nebi a slyší mocný hlas jako zvuk pozounu, který volal: „*Vstup sem vzhůru, chci ti ukázat, co se musí stát potom.*“

On již viděl vývoj Církve na zemi. Nyní spatřil i to ostatní, totiž události až do Tisíciletého království, konečného soudu, nová nebesa a novou zemi z nebeského pohledu.

Ten vidoucí svědčí: „*A hned jsem byl u vytržení ducha, a hle, tam stál trůn v nebi a na trůnu jeden seděl.*“ (v. 1b–2) On byl skutečně v duchu přesazen do nebe a mohl toho sedícího na trůnu, který byl obklopen duhou, přesně popsat (v. 3–4). Rovněž viděl čtyřiaadvacet starších sedět na čtyřiaadvaceti trůnech. Byli bíle oblečení a na hlavách měli koruny. Dále viděl blesky a slyšel hlasy a hromové rány, které vycházely od trůnu, „*...a sedm lamp ohnivých hořících před trůnem, jež jsou sedm duchů Božích.*“ (v. 5b)

Bůh je jen *jeden* a má také jen jednoho Ducha svatého. Ale tento jeden Duch svatý je činný v sedmi úsecích. To stejné je ukázáno symbolem Beránka se sedmi rohy, a sedmi očima. Prorok Izaiáš popisuje Syna člověka také v tomto sedminásobném vyzařování Ducha:

„Na Němž bude počítvat Duch Páně, Duch pravdy a pochopení, Duch rady a hrdinné síly, Duch poznání a bázně Páně.

V bázni Páně bude mít On Své zalíbení! A nebude soudit podle toho, co vidí oči, a nebude rozhodovat podle toho, co uši slyší.“ (Iz 11:2–3)

Jedná se o sedminásobné působení Ducha v sedmi epochách novozákonní Církve. Ve Zjevení se stále znovu setkáváme s číslem „sedm“. Ono je vskutku úzce spojeno s biblickým proroctvím. Sedm církví, sedm andělů – zvěstovatelů, sedm zaslíbení pro přemožitele, sedm pečeti, sedm pozounů, sedm hromů, sedm koflíků hněvu, atd. Ta číslice „sedm“ vyjadřuje dokonání. Bůh odpočinul po Svém stvořitelském díle sedmého

dne. Sedmé tisíciletí bude mírové tisíciletí Boží na zemi (Iz 11 a 65, Zj 20 a j.). Jako po sedmém dni opět následuje první, tak nemůže po sedmém tisíciletí následovat osmé. Musí se to vrátit zpět na začátek. To znamená, čas pak zase pomine ve věčnosti.

Jan ve své zprávě pokračuje:

„Prostor před trůnem je jako skleněné moře, jako křišťál; a uprostřed trůnu, sice kolem dokola jsou čtyři živé bytosti, které jsou zepředu i zezadu plné očí.

První živá bytost je podobná lvu, druhá je podobná býku, třetí má tvář podobnou lidské tváři, a čtvrtá bytost je podobná letícímu orlu.“

Prorok Ezechiel, jenž rovněž viděl Pána na trůnu obklopeného duhou, Jej a čtyři živé bytosti detailně popisuje v 1. kapitole:

„...a bez přestání volají dnem i nocí: svatý, svatý, svatý je Pán, ten všemohoucí Bůh, který byl, který jest a který přichází!“

Čtyřicet starších, kteří již byli předem korunováni a seděli na svých trůnech, se pozdvihli v nejvyšší ctibázní a svrhli své koruny před tím, který byl jediný hoden sedět korunován na trůnu, klaněli se a volali:

„Hoden jsi Ty, náš Pane a Bože slávu a čest a moc obdržet; nebo Ty jsi všecky věci stvořil, a Tvou vůlí byly zde a stvořeny jsou.“

KAPITOLA 5

Tajuplná kniha se sedmi pečetěmi

V 5. kapitole se nejprve jedná o tajuplnou knihu v ruce toho na trůnu sedícího, která je opatřena na zadní straně sedmi pečetěmi.

„Pak jsem viděl jiného silného anděla, který zvolal silným hlasem: Kdo je hoden knihu otevřít a její pečetě zlomit? Ale nikdo na nebi, ani na zemi, ani pod zemí nebyl hoden tu knihu otevřít a nahlédnout do ní.“

Tento děj je nám předveden jako drama s různými rolemi, jež umožní to dění pochopit. Jan plakal, protože nikdo, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí nemohl tu knihu vzít a otevřít. Pak se dozvěděl, že existuje jeden:

*„Pohleď, **Lev** z kmene Juda, kořen Davidův přemohl, aby knihu a její pečetě otevřel.*

*A viděl jsem uprostřed trůnu a čtyř živých bytostí z jedné strany a starších z druhé strany stát **Beránka**, jako by byl zabitý; který měl sedm rohů a sedm očí – to jest sedm duchů Božích, kteří jsou vysláni na celou zemi.*

Tedy Beránek šel a vzal knihu z pravé ruky sedícího na trůnu.“

Beránek, nikoli Lev vzal tu knihu, neboť tento proces spadá ještě do času milosti novozákonní Církve. Na jedné straně je ukázán Syn Boží jako *Lev* z kmene Juda, což jej zobrazuje jako Krále, z druhé strany Jež Jan viděl jako *Beránka*, čímž je symbolizován jako Spasitel ve vztahu ke spaseným. Jenom Beránek Boží, který nás spasil, je hoden vzít knihu a zlomit pečetě a odhalit tajemství v této knize.

„A když On vzal tu knihu, padly čtyři živé bytosti a čtyřadvacet starších před Beránkem; každý z nich měl harfu a zlatou číši naplněnou vůní; to jsou modlitby svatých, a zpívali novou píseň, která zněla: Hoden jsi Ty knihu vzít a její pečetě zlomit, neboť jsi se nechal

zabít a vykoupil jsi nás pro Boha Svou krví ze všech kmenů a řečí, ze všech národů a národností

a učinil jsi nás pro našeho Boha králi a kněžími a budeme na zemi vládnout jako králové!

Není to tak, že by jen někteří byli určeni ke kněžskému povolání v nějaké úřadující konfesi, nýbrž víceméně všichni spasení jsou Bohu posvěceni. Jak je psáno: „...a učinil z nás krále a kněží pro Svého Boha a Otce...“ (1:6) „*Vy jste vyvolený rod, královské kněžstvo, svaté shromáždění lidu, k vlastnictví dobytý lid...*“ (1Pt 2:9a)

Čtyři živé bytosti před trůnem mají zvláštní úkol ve spojení se spasenou Církví. Proto je o nich zmínka, jak ještě uvidíme, jen při otevírání prvních čtyř pečetí, ale při dalších třech již ne. Také čtyři jezdci jsou ukázáni jen při prvních čtyřech pečetích a ne při třech dalších. Učitelé Bible vidí shodně ve čtyřadvaceti starších dvanáct praotců jako zástupce Staré smlouvy a dvanáct apoštolů jako zástupce novozákonní Církve. Zde je naznačeno, že se zde jedná o společné dokončení věřících z národů, a z dvanácti kmenů izraelských s ohledem na panování. Proto v této souvislosti není řeč o vytržení a svatební hostině v **nebi**, ale o kralování na **zemi**.

Nebeské zástupy se připojily ke chvalo zpěvu desetitisíců krát desetitisíců, předtím ještě neznámému. Volají:

„Hoden jest Beránek, jenž se nechal zabít, obdržet moc a bohatství, moudrost a sílu, čest a slávu a chvalo zpěv.

A celé stvoření na nebi a také na zemi a pod zemí a na moři a všecho, co v nich žije, jsem slyšel volat: Tomu, který sedí na trůnu a Beránkovi zpěv chvály a čest, sláva a moc na všechny věky.“

Z toho je vidět, že do uskutečnění a dokončení Boží spásné rady je zahrnuto celé stvoření a také se zapojí do chvalo zpěvu. Všechno stvoření pak bude spaseno a osvobozeno od pomíjitel-
nosti, již je nyní podřízeno a pod níž lká (Řm 8:19–25). Sotva můžeme tušit s jakou úlevou celý vesmír v tom čase vydechne, když vše bude Bohem přeneseno do původního určení. Jemu pak vzdají všecho slávu.

KAPITOLA 6

Otevření pečeti Odhalení antikristovské moci

Přehled

Kapitola 6 symbolicky popisuje otevření a obsah prvních šesti pečeti. Pečetě již byly rovněž obšírně probrány. Proto se jich dotkneme jen v krátkosti, jak jsme to učinili s okružními dopisy církvím.

V prvních čtyřech pečetích je vždy ukázán jezdec na koni, který ale měl pokaždé jinou barvu. Pozoruhodné v této souvislosti je, že čtyři živé bytosti stojí před trůnem na Boží straně. Ale čtyři jezdci jsou činní pro protivníka. Kůň byl vždy symbolem pro válečné konflikty. Zde je představen Kristův protihráč, který nastoupil své náboženské polní tažení vedle vítězného tažení Ježíše Krista na zemi.

V knize proroka Zachariáše jsou tito koně, kteří byli později zapřaženi před čtyři vozy, popsáni ve stejných barvách, jako čtyři koně ve čtyřech pečetích (Zach 2+6). Tam se jednalo o pronásledování a roztroušení Izraele. Zde se jedná o pronásledování a zničení Církve. Stejně démonické moci, které použily Římskou říši, aby utlačovaly lid izraelský, pronásledují od samého začátku i Církev. Kristův napodobitel jede na čtyřech různých koních, jejichž barva naznačuje vývoj vždy v té odpovídající epoše.

V knize proroka Joele je tato ničivá antikristovská moc označena ve čtyřnásobném způsobu jako housenky, kobylky, brouci, a chrousti (kap. 1:4). Novozákonní Církev je Tělem Kristovým ve své celé plnosti. ON je Stromem života, který nese ovoce, a my jsme v NĚM. ON je vinný kmen a my jsme ratolesti. Protivník se pokusil na základě čtyř vývojových stupňů a čtyř jezdců zničit tento Boží plodný strom, ale Bůh slíbil skrze stejného proroka, že všechna ta léta znovu nahradí (kap. 2:25).

První 3 pečeti jsou již dějinami; 4. pečeť se prolíná až do konce novozákonní Církve. 5. pečeť se týká Židů. 6. pečeť se táhne až do konce epochy soudů. 7. pečeť obsahuje sedm pozounových soudů, které časově spadají do úseku 6. pečeti.

První pečeť
Antikrist ve svém prvním stadiu:
Nenápadný začátek

Když Beránek otevřel první pečeť, zvolala jedna ze čtyř bytostí jako hlasem hromovým: „*Pojď!*“ Jan potom píše:

*„Když jsem tam pohleděl, uviděl jsem bílého koně,
a ten, který na něm seděl, měl luk; byla mu podána
koruna, a on vyjel od vítězství k vítězství.“*

Za tímto obrazem by nikdo netušil bez dalšího něco zlého. Je to patrné, až když je to Duchem svatým zjeveno. Tak je to se zahalenou antikristovskou mocí v jejím počátečním stadiu. Bílá barva koně naznačuje, jak se stavěla nejprve nevinně, a že se ještě neposkvrnila krví. Nebyla toho schopna, protože ještě nevlastnila světskou moc. Nejprve vše působilo velice nábožně a „křesťansky“. Jezdec je ale odhalen jako podvodník. Měl luk, ale neměl šípy, tedy jen něco předstíral. V protikladu ke Kristu, jehož jméno je „*Slovo Boží*“ (Zj 19:13), ten protihrač jméno nemá, nýbrž pouze titul.

Pavlem označení muži, kteří přinášeli cizí učení, se oddělovali a zatáhli do svého následování učedníky (Sk 20:29–31). Tento směr pak brzy zvěstoval jiného Ježíše, kázal jiné evangelium a stál proto pod vlivem jiného ducha (2Kor 11:3-4). Stojí mimo Slovo Boží a evangelium Ježíše Krista a tím pod kletbou (Gal 1:6–9). Zde nejsou platná žádná ujišťování, že je někdo apoštolem, nebo si klade nárok jednat na místě Kristově (2Kor 11:13–15). Církev založená na Slově Božím zkusila tento falešný směr podle zvěsti a praxe praapoštolů a shledala, že jsou lháři (Zj 2:2 a j.).

Až když vývoj pokračoval dále a nebiblická učení mikulášenců, jakož i jejich praxe byly shrnuty a reprezentovány v jednom předsedajícím onoho prvního organizovaného křesťanského náboženství, mohla mu být nasazena koruna. Učení a praktikování se nedá korunovat, jen osoba, která to zastupuje. On vyjel, aby bojoval proti pravým věřícím a vítězil.

Vývoj odpovídající první pečetě sahá až do prvních staletí. Tento směr, odvracející se od Slova, dosáhl převahy na všech úrovních, až se konečně za času Konstantina státní a náboženská moc spojila. Církev pak stála ve službě státu a stát ve službě církvi. První pečeť se prolínala až do třetího časového období Církve.

Tato antikristovská moc, paralelně se vyvíjející s Církví Ježíše Krista, se obhájila od samého začátku. Začalo to nenápadně mikulášenským směrem víry (kap. 2:6). Toto antikristovské odštěpení měl Jan na mysli, když psal: „*Vyšli z našeho středu, ale k nám nepatřili.*“ (1Jn 2:19) Tito zdánlivě věřící, podvedeni nepřítelem, oddělení od biblické Církve nejprve bloudili. Později zvěstovali učení *Baláma*, které táhlo za sebou smrt (Zj 2:14), a konečně se stala žena *Jezábel*, falešná prorokyně, jejich duchovní autoritou (Zj 2:20).

2. pečeť

Antikrist v druhém stadiu: Vykonávání moci a prolévání krve

Při otevření druhé pečeti volala druhá živá bytost:

„Pojď! Tedy přišel jiný kůň, červený jako oheň; a tomu na něm sedícímu bylo propůjčeno, odejmout pokoj ze země, aby se mezi sebou zabíjeli; a byl mu podán velký meč.“

Jan již neviděl jako na začátku koně bílého, ale červeného jako oheň. Čas pokojného soužití definitivně pominul. Nyní obdržel tento duchovně náboženský směr světskou moc a začalo pronásledování jinak věřících. To je naznačeno mečem, který mu byl podán. Jak každý z dějin ví, slepý fanatismus organizovaného náboženství prolil mnoho krve.

Jezdec neměl Slovo Boží jako meč Ducha, nýbrž pozemský meč a disponoval pozemskou mocí. Mír byl ze země vzat, národy a národnosti byly vzájemně ve jménu náboženství rozněcovány, a bojovaly proti sobě. V druhé fázi této náboženské, ale antikristovské moci, která je symbolizována druhým jezdce, byli mnozí vystaveni pronásledování. Červená barva koně znázorňuje krev mučedníků, kteří museli položit své životy. Druhá pečeť spadá do času násilného pokřesťanštvování a sahá až do středověku.

3. pečet

Antikrist ve třetím stadiu:

Temné časové období

Při otevírání třetí pečeti volala třetí živá bytost:

*„Pojď! Tedy se před můjma očima objevil černý kůň,
jehož jezdec měl ve své ruce váhu;*

*Slyšel jsem, jak hlas mezi těmi čtyřmi živými bytostmi
řekl: Míra pšenice za dinár a tři míry ječmene za dinár,
ale oleji a vínu nesmíš škodit!“*

Po čase velikého porobení a pronásledování jinověrců začala epocha ještě větší bídý. Smrt si brala svou kořist v bohaté míře tím nebo jiným způsobem. Temné časové období bylo znázorněno černým koněm. Dotyčný jezdec, který si přivlastnil moc, měl ve své ruce váhu. Lidé se stali na něm a jeho úsudku závislí. Určoval, kdo, kolik a co obdrží. Ti, kdož se jemu nepodřídili a nebyli mu po vůli, za to museli pykat. Bylo jich mnoho. A tak smrt dosáhla bohaté kořisti.

Z popisu „míra pšenice za dinár a tři míry ječmene za dinár“ vyplývá, jaká nastala drahosta. Vínu a oleji nesměla být způsobena žádná škoda. V přeneseném smyslu vztaženo na duchovní oblast, je olej symbolem na Ducha svatého, jímž přichází každé zjevení Slova Božího. Víno hovoří o povzbuzení, přemožení, které skutečné zjevení v člověku vyvolá. V každém případě museli biblicky věřící vytrpět mnohá odříkání.

Třetí pečet se prolíná časem reformace až do 18. století, do času osvícenství, které omezením náboženské moci vedlo k rozdělení státu a církve.

4. pečet

Antikrist ve svém čtvrtém stadiu:

Smíšení přinášející smrt

Při otevření čtvrté pečeti zvolala čtvrtá živá bytost silným hlasem:

*„Pojď! A tak jsem tam pohleděl a viděl jsem koně
plavého a jezdec na něm sedící se nazýval smrt a krá-
lovství smrti mu následovalo; a byla jim dána moc nad*

*čtvrtým dílem země, usmrcovat lidi mečem, hladem
a morem a divokou zvěří země.“*

Čtvrté stadium této navenek sice křesťansky vyhlížející, ale ve skutečnosti světské supermoci, trvá až do konce časového období Církve.

V posledním vývojovém stupni, který existuje ještě teď, jsou ty první tři obsaženy. Smícháme-li totiž první tři barvy dohromady, tak z toho máme čtvrtou. Již se neukazuje nic z toho nenápadného začátku prvního bílého koně, nic z nápadně krvavě červeně druhého koně, nic význačného z černého koně: na konci je vše smícháno a objevuje se v této fádní, plavé, neidentifikovatelné barvě posledního koně. Jezdec sám se nazývá „smrt“. Není divu, že je psáno: „...*a říše smrti mu následuje.*“ Jak vpravdě přichází skrze Krista Boží život, tak skrze antikrista a jeho náboženský systém přichází duchovní smrt.

Při tomto čtvrtém jezdci je popsána konstelace konečného času, jak ji nyní vidíme na vlastní oči. Lidstvo nepostřehne, že v této rozsáhlé, v pečetích popsané světové instituci je sjednoceno vše: beráncí nábožnost, pronásledování jiných, opanování mas, nadvláda na všech úsecích. Zbyla již jenom náboženská forma, po síle Boží se nenalézá ani stopa. Vlastní cíl je vykonávání světské moci pod nábožným hávem. Toto znázorňuje ta vznešená jízda jezdce na koni.

První čtyři pečeti odkrývají antikristovský vývoj od začátku až ke konci Nového zákona. Jeho první čtyři vývojové stupně již byly popsány prorokem Joelem a sice v podobenství o čtyřech broucích, kteří se pokoušeli zničit Boží strom (kap. 1:4), jak bylo v proroku Zachariáši naznačeno skrze čtyři koně (kap. 1:8 a 6:2–5) a čtyři rohy (kap. 2:1–4). Sám antikrist, představený této světské instituce, jenž je vždy představován odpovídajícím jezdce, má ve svých rukou opratě a rozhoduje o náboženském a světském dění.

5. pečeť

Židovští mučedníci v minulosti a budoucnosti

Při otevírání 5. pečeti již nezaznívá volání živé bytosti, protože tato pečeť se nevztahuje na novozákonní Církev. Pátá pečeť spadá polovinou do času Církve, totiž pokud se týká již usmrčených židovských mučedníků a za druhé do času po vytržení Nevěsty, kdy bude naplněn počet židovských mučedníků v době velikého útlaku. Ti, kdož náleží k novozákonní Církvi, vcházejí do ráje, když jdou odtud; ale duše židovských mučedníků jsou pod oltářem zápalných obětí. Oni ještě nemohou vejít do slávy Boží, protože nepřijali smíření v Kristu.

„Když Beránek otevřel pátou pečeť, viděl jsem pod oltářem zápalných obětí duše těch, kteří byli z mordováni kvůli Slovu Božímu a kvůli svědectví, které měli.

Oni volali silným hlasem: Jak dlouho, ó, svatý a pravdivý Pane, prodlíváš ještě se soudem a nepomstíš naši krev na obyvatelích země?

Tedy bylo každému z nich dáno bílé roucho, a bylo jim řečeno, aby ještě postrpěli krátký čas, až také jejich spolušlužebníci dosáhnou plného počtu, kteří jako i oni musí podstoupit smrt.“

Židé usmrcení v minulosti – myslíme na všechny, kteří byli během 1 500 let z mordováni, na šest miliónů umučených jen v našem století – ještě neměli svědectví Ježíše Krista. Oni zemřeli jako nositelé svědectví Slova Božího, jak bylo dáno Izraeli. Proto volají po pomstě a ptají se: „*Jak dlouho, ó svatý a pravdivý Pane, **prodlíváš ještě se soudem** a nepomstíš naši krev na obyvatelích země?*“ Skuteční věřící v Krista a s Bohem smíření nevolají po pomstě, oni se za své pronásledovatele modlí, jak to učinil jejich Spasitel: „*Otče, odpusť jim, neboť oni nevědí, co činí.*“ (Lk 23:34), anebo jako Štěpán, který byl kamenován svými nepřáteli, v modlitbě volal: „*Pane, nepočítej jim tento hřích!*“ (Sk 7:60)

Duše pod oltářem byly z mordovány pro Slovo Boží a pro svědectví, které jako Židé měli. Oni čekali na Mesiáše, ale ještě neměli, jak již zmíněno, zjevení, že Ježíš Kristus z Nazaréta byl jejich Mesiáš. Proto oni nepatří ke spaseným v novozákonní

Církvi. Bůh jde s lidem izraelským zvláštní cestu, odpovídající Jeho spásné radě učiněné před ustanovením světa. Lid Izraele byl Pánem na základě uzavřené smlouvy určen k tomu, aby skládal svědectví o pravém Bohu a o Jeho Slově.

Proslulí učitelé organizovaných církví zastupovali názor, že Bůh zavrhl Izrael a dosadil Církev na jejich místo. To není biblické. Bůh zatvrdil Izrael jen přechodně, a zaslepil jejich oči, aby neviděli kvůli nám, aby se naše oči otevřely a my obdrželi podíl při Jeho spasení. Boží dary, povolání a vyvolení Izraele jsou neodvolatelné a nelituje jich (Řm 11). Židovští mučedníci jsou blahoslavení, i když neprožili obrácení ke Kristu, neboť oni věří z přesvědčení v příchod Mesiáše a čekají na Něj.

Ve druhé části textu páté pečeti je jasně řečeno, že tito mučedníci obdrží bílé roucho, ale musí ještě krátký čas postřpět, až i jejich spoluslužebníci, jejich bratři budou v plném počtu, kteří musí tak jako oni podstoupit smrt. Ti, kdož patří k novozákonní Církvi, bývají vždy označováni jako „synové a dcery“; kdežto Izrael jako „služebníci a služebnice“. Tuto rozdílnou terminologii nalézáme proto ve Sk. 2:17–18 v souvislosti s vylitím Ducha svatého, který padá na obě skupiny, nejprve „na syny a dcery“, potom na „služebníky a služebnice“.

6. pečeť

Pohled do začátku dne Páně Celosvětové přírodní katastrofy

Šestá pečeť obsahuje poslední časový úsek velikého soužení v poslední fázi a uvádí den Páně. K lepšímu porozumění následuje celkový přehled oznámených událostí: Jako první nastane vzetí Nevěsty do slávy. Skoro ve stejném čase dojde k uzavření smlouvy mezi Vatikánem, Izraelem, OOP (Organizace osvobození Palestiny) a sousedními arabskými státy, a začne třiapůlroční služba dvou proroků v Jeruzalémě. Po skončení jejich pověření se objeví 144 000 věřících Židů v plném počtu na hoře Sion. Ta smlouva bude zrušena a oba proroci budou usmrceni. Následuje velký čas třiapůlletého soužení pro Židy (Dan 7:25) a vláda antikrista nad všemi národy (Zj 13:5–7).

„Ale hned **po** onom času soužení se slunce zatmí a měsíc ztratí svůj svit; a hvězdy budou padat z nebe a nebeské síly se budou otřásat.“ (Mt 24:29) V době tohoto krátkého časového úseku se odehrávají katastrofy a proměny, jež zasáhnou celý svět. Do této nejposlednější epochy jsou zahrnuty také pozouny; jako i soudy vylévání koflíků. V době šesté pečeti budou nebe i země otřeseny a zataženy do soudního a očišťujícího procesu. Pak se stane, čeho se obávají již dnes: na zem budou padat meteority a dokonce celý vesmír bude otřesen.

„Dále jsem viděl, když Beránek otevřel šestou pečeť, tedy nastalo velké zemětřesení; a slunce zčernalo jako žíněný pytel, a měsíc byl jako krev;

Hvězdy nebeské padaly na zem, jako fíkový strom setřásá nezralé ovoce, když jím zmitá bouřlivý vítr;

Nebesa zmizela jako svinutá kniha, a všechny hory a ostrovy byly ze svého místa odsunuty.“

Na zemi pak vládne veliké zmatení, bezradnost a zoufalství. S čím lidé nepočítali, to náhle přijde na celou zemi. Totiž tehdy, když pominul čas pohanů, kteří pošlapávali Jeruzalém (Lk 21:24).

„Pak budou znamení na slunci, měsíci i na hvězdách a na zemi bude vládnout zoufalství mezi národy v bezradném strachu při zvučení moře a jeho vlnobití, takže lidé se vzdají ducha ze strachu a hrozného očekávání věcí, které přijdou na všechn svět; neboť síly nebeské se budou otřásat.“ (v. 25–26)

V následujícím biblickém textu je vyjádřeno zoufalství:

„A králové země, hodnostáři a vůdcové vojska, bohatí a mocní, všichni otroci i svobodní se skryli v jeskyních a mezi skalami v horách

a volali k horám a ke skalám: *padněte na nás a skryjte nás před tvář toho na trůnu sedícího a před hněvem Beránka!*

Neboť přišel jeho veliký den **soudu hněvu**; kdo tady může obstát“ (Zj 6:15–17)

Učení o vytržení po velkém soužení je nebiblické. Je řečeno, že přijde Ježíš, „který nás zachrání **před** přicházejícím **soudem hněvu**“ (1Tes 1:10b) „neboť nás Bůh **neurčil pro soud hněvu**,

nýbrž k tomu, abychom dosáhli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (1Tes 5:9 a j.)

Milost Boží, darovaná lidstvu ve smíření skrze Beránka Božího, je navždy a pro všechny u konce, když trůn milosti se stane trůnem soudu. Pak bude z tichého Beránka Soudce. Boží hněv, který prolomí při přechodu ke dni Páně, zahrnuje předběžný soud a třibení před začátkem Tisíciletého království. **„Nebot přišel veliký den jeho soudu hněvu: kdo je mocen obstát?!“** (Zj 6:17) Mnohá biblická místa k tomu dávají vysvětlení, že se v této souvislosti všechno stane. Jak prorok Izaiáš předpověděl, země se bude sem a tam potáčet jako houpačka:

*„V sutiny bude země roztržena, na střepy bude rozdrčena, komíhat a vrávorat bude země; sem a tam se potácí země jako opilý,
a houpe se sem a tam jako houpačka a těžce na ní leží její zločinnost: ona se řtí sem a tam a již nikdy více nepovstane.“* (24:19–20)

V tomto textu máme před očima konec země – konec s hrůzami. Ale jak zřetelně svědčí i jiná biblická místa, bude mít potom celé stvoření podíl na krásném stavu Tisíciletého království. Co před Bohem nemůže obstát, dochází konce, a to, co před Ním ob stojí, stojí na místě toho, co obstát nemohlo. Všecko bude zase dobré.

KAPITOLA 7

Zapečetění z Židů

Sedmé kapitole lze snadno porozumět. V první části je popsáno zapečetění 144 000 z **dvanácti kmenů Izraele** a v druhé polovině nesčíslný zástup z národů, který projde velikým soužením. V 1. verši jsou ukázáni čtyři andělé soudu, kteří drží pevně čtyři větry, které ale budou puštěny až při šestém pozounu (9:14+15).

„Potom jsem viděl čtyři anděly stát na čtyřech koncích země, ti drželi pevně čtyři větry země, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom.“ (v. 1)

Větry nebo bouře mluví o pustošení a ničení, tak to nalézáme také potvrzené v prorockém slově (Zach 6:5).

Nejprve se jedná o zapečetění 144 000 z 12 kmenů Izraele. Oni budou označeni pečeti Boží na čelech. Ti, kdo patří k Církvi, nesou pečeť Ducha, která je pečeti Boží. Podle Ef. 1:13, 4:30 a jiných míst je pečeť Boží Duch svatý. Jak přišel Duch Boží po křtu na Syna Božího (Mt 3:16 a j.), „...neboť *Jej Bůh Otec zapečetil*“ (Jn 6:27b. Kral. bible: potvrdil), tak přichází stejný Duch na všechny syny a dcery Boží, při kterých má On zalíbení (Sk 2:38–39, 2Kor 1:21–22 a j.)

U 144 000 je tato událost symbolicky znázorněna andělem, který bude poslán od východu slunce a má pečeť Boží. Prorok Ezechiel viděl, že v Jeruzalémě budou na čelech označeni ti, kteří trpí těmi ohavnostmi (Ez 9:1–6). Z toho popisu, jednak v Ezechieli a také ve Zjevení, zřetelně vyplývá, že se musí nejprve uskutečnit zapečetění, pak teprve mohou andělé soudu vykonat svá pověření.

„Dále jsem viděl jiného anděla vystupujícího od východu slunce, který měl pečeť živého Boha; ten volal k těm čtyřem andělům, jimž bylo dáno pověření, zkázu na zemi a na moři vykonat,

*který volal silným hlasem ta slova: **Nečiňte žádnou zkázu na zemi a na moři, ani na stromech, dokud neoznačíme pečeti služebníky Boží na jejich čelech.***“ (Zj 7:2+3)

Z jedné strany je v prorockém slově řeč o *znamení zvířete*, jež obrazně řečeno, nesou lidé na čele a na pravé ruce, na druhé straně ponosou Boží služebníci na čele pečeť Boží. Ani znamení zvířete, ani pečeť Boží nejsou pro přirozené oko viditelné. Také nemůže být vypočítán počet 666 (kap. 13:18); ani žena se zlatým koflíkem a se všemi Bohu se rouhajícími jmény a nadpisem „Velký Babylon“ na čele, sedící v poušti na zvířeti, nemůže být spatřena přirozenými očima. Zde vstupujeme na půdu zjevení; v té největší míře musí být spojen duchovní obsah s duchovním porozuměním a duchovní řečí (1Kor 2:13–15). Ale Pán zná ty Svě (2Tim 2:19) a ti Jeho znají Jej (Jn 10:14).

Co se týče 144 000, tak toto biblické místo nemůže označovat žádný elitní výkvět z Církve, ani náboženskou jednotu – musíme tomu věřit a nechat být tak, jak je to psáno:

*„I slyšel jsem počet znamenáných, sto čtyřicet a čtyři tisíce jich znamenáno ze všech **pokolení synů izraelských**:*

z pokolení Juda dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Ruben dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Gád dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Asser dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Neftalím dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Manasses dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Simeon dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Léví dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Izachar dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Zabulon dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Josef dvanáct tisíc znamenáných, z pokolení Benjamin dvanáct tisíc znamenáných.“

V tomto textu je **dvanáct kmenů** uvedeno jmenovitě. Omyl nebo mylný výklad by měl být tímto vyloučen, neboť to nemůže být jasněji řečeno. Učení známé pod pojmem »Britishch Izrael«, že se 10 kmenů ztratilo mezi národy, je celé nebiblické, neboť svaté Písmo svědčí, že v době zapečetění bude všech 12 kmenů ve své mateřské zemi.

Nesčíslný zástup z velkého soužení

Od verše 9 viděl Jan veliký zástup ze všech národů a řečí,

*„...stáli **před** trůnem a před Beránkem, oblečení v bílá roucha a měli v rukou palmové ratolesti.*

*Volali hlasem velikým: Záchrana je u našeho Boha, který sedí **na** trůnu, a u Beránka.*

*A všichni andělé stáli kolem trůnu a kolem starších a kolem čtyř živých bytostí a padli **před trůnem** na své tváře a klaněli se Bohu.*

A volali: Amen! Chvála a sláva, moudrost a díkyčinění, čest, moc a síla našemu Bohu na všechny věky! Amen!“
(v. 9–12)

Zástup přemožitelů bude vytržen a dožije uskutečnění zaslíbení být **na** trůnu, v porovnání se zástupem, který se objevuje **před** trůnem.

*„Kdo přemůže, bude sedět se Mnou **na** Mém trůnu, jako jsem i Já přemohl a posadil se **na** trůnu Otce.“ (3:21)*

Ti, kdož zůstali v soužení věrní, se objeví při nastolení Tisíciletého království **před** trůnem.

Tento nesčíslný zástup bude Bohu Pánu sloužit v Jeho chrámu; nebude s Ním vládnout:

„Tedy ujal se jeden ze starších slova a řekl mi: Kdo jsou tito oblečení v bílá roucha, a odkud přišli?“

*Odpověděl jsem: Pane, ty to víš. Tedy mi řekl: To jsou ti, kteří přicházejí z velikého soužení, a **obmyli roucha svá a zbilili je v krvi Beránkově**. Proto jsou **před** trůnem Božím a slouží Jemu **dnem i nocí v Jeho chrámě, a ten na trůnu sedící bude bydlet nad nimi**.*

Nebudou již mít hlad ani žízeň a nebudou vystaveni pálivosti slunce ani horku; neboť Beránek tam uprostřed před trůnem je bude pást a povede je k pramenům vod života a setře Bůh každou slzu s očí jejich.“
(v. 13–17)

Užití slov „*dnem i nocí*“ objasňuje, že jde o Tisícileté království a ne o věčnost, kde časové pojmy jako ‚den a noc‘, ‚včera a zítra‘ již více nejsou známy. Onen nesčíslný zástup, který Bohu Pánu slouží v Jeho **chrámu**, jsou spasení, kteří vyšli z velikého soužení. Církev–Nevěsta je identická s Novým Jeruzalémem (Zj 21 od v. 9) a bude v něm bydlet. Nový Jeruzalém jako město Boží, nemá **chrám**.

„Ale chrám jsem v něm neviděl; neboť Bůh Pán ten všemohoucí je jeho chrám a Beránek.

A to město také nepotřebuje slunce a měsíc, aby svítily v něm; neboť sláva Boží ho osvětluje, a svíce jeho je Beránek.“ (Zj 21:22+23)

Ten veliký zástup, jenž nemohl být sečten, sestává ze spasených věřících, kteří jsou sice zachráněni krví Beránka, a obdrželi z milosti bílá roucha, nenáleží však k těm vytrženým, zástupu

prvorozených. Ne, že by je soužení očistilo, anebo jím dosáhli spasení – oni byli zachráněni již předtím, ale nebyli připraveni pro vytržení. **Spasení je pro všechny smířené s Bohem platné rovnou měrou, nehledě na to, k jaké skupině náleží, a je možné jen krví Božího Beránka.** Dobré skutky anebo soužení nikoho nespasily, ani nedarovaly věčný život, jedině v Ježíši Kristu Bůh učinil novou smlouvu, skrze prolitou krev na kříži Golgaty. Kdo tomu věří, ten prožije smíření s Bohem osobně a obdrží věčný život.

KAPITOLA 8

7. pečeť

Ticho v nebi

Trůn milosti bude trůnem soudu

Úvod k sedmi pozounovým soudům

První čtyři pozouny

„Když pak Beránek otevřel sedmou pečeť, nastalo ticho v nebi na půl hodiny.“ (v. 1)

Prvních šest veršů přesně objasňuje, co je obsaženo v sedmé pečetě a co se děje. V prvním verši je náhlým mlčením vyjádřen úžas nad děním, jaké zde nikdy nebylo, které bere dech.

Prorok Izaiáš svědčí o nebeských zástupech, že neustále volají: *„Svatý, svatý, svatý jest Pán zástupů!“* (Kap. 6:3) Jan píše, že také ty čtyři živé bytosti bez ustání ve dne i v noci volají: *„Svatý, svatý svatý je Pán, ten všemohoucí Bůh, který byl, a který je a který přijíti má!“* (Zj 4:8)

Při otevření sedmé pečetě je najednou úplné ticho. Je to okamžik největšího překvapení; všechny nebeské zástupy mlčí půl hodiny. To se děje v okamžiku, když se trůn milosti stane trůnem soudu a rozpoutá se hněv Boží. Pro celé nebe je velikým překvapením dokonání spásné rady, kterou Bůh od věčnosti učinil.

Jako v předešlých pečetích byl čten a brán zřetel na celý text, který k tomu náleží, tak tomu musí být i v poslední pečetě.

Teprve od 2. verše je nám oznámeno, co sedmá pečeť obsahuje a co se pak děje:

„A viděl jsem sedm andělů stát před Bohem; jim bylo dáno sedm pozounů.

Pak přišel jiný anděl a přistoupil se zlatou kadidelnicí v ruce k oltáři a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je za modlitby všech svatých položil na zlatý oltář, který stojí před trůnem Božím; a dým kadidla za modlitby svatých stoupal z ruky anděla před Bohem vzhůru.

Na to vzal anděl kadidelnici, naplnil ji žhavým uhlím z oltáře a mrštil jí na zem dolů; tehdy zazněly hromové rány a hlasy, blýskání a zemětřesení.“ (v. 2–5)

Popis objasňuje, že se v tom čase jedná skutečně o Izrael. V době novozákonní Církve je Ježíš Kristus Prostředníkem a Přímluvcem před trůnem, na kterém obětoval jako Velekněz Svoji krev (Žd 9:11–14). Jeho velekněžská služba je ukončena okamžikem vytržení, když On ty omilostněné, za které nastoupil, vezme k Sobě vzhůru. Po vzetí Církve-Nevěsty se bude jednat o Izrael. Modlitby těch z dvanácti kmenů izraelských, kteří uvěří, nebudou nesený před trůn milosti Kristem, Prostředníkem a Veleknězem: ON v tom čase slaví jako Ženich svatební hostinu se Svou milovanou Nevěstou v nebi. Modlitby těch později zapečetěných stoupají vzhůru a jsou sbírány andělem jako kadidlo a kladeny na zlatý oltář.

Poté, když sedm andělů stojících před Bohem obdrželo pozouny, budou poslední modlitby těch, kteří uvěří z Židů, v kadidelnici kladeny na zlatý oltář před trůn Boží. Pak se trůn milosti obrátí v trůn soudu: hněv Boží prolomí. To je ukázáno žhavým uhlím, jež bude na zemi svrženo. V tom okamžiku si Bůh odepre modlitební klanění, neboť nemůže ve stejný čas přijímat chválu, díkůčinění a dát konečně průchod Svému hněvu. Proto je v nebi ticho.

Když kadidelnice splnila své božské poslání, bude naplněna žhavým uhlím z oltáře, a vržena na zemi, aby se naznačilo, že hněvu Božimu byl dán volný průchod a přichází na zemi. *„A těch sedm andělů, kteří měli sedm trub, se připravili, aby troubili.“ (v. 6)* Dilo milosti je pak s národy a Izraelem u konce.

Ze všech pečeti je popsáno v sedmé nejjasněji, co obsahuje; nejsou to žádné tajuplné symboly, jako u jiných pečeti. K sedmé pečetí není proto vůbec potřebí „zvláštního“ zjevení. Ty souvislosti jsou skutečně jasné a obšírné. Potom, co se trůn milosti stal trůnem soudu, začnou andělé troubit na pozouny. Tak je to vyjádřeno v biblickém textu, aniž by se tomu mohlo špatně porozumět. Vzpomeňme si, že pozounové soudy mohou přijít až teprve po zapečetění 144 000 (kap. 7).

*„A **první** anděl zatroubil na pozoun: tedy nastalo krupobití a oheň smíšený s krví a bylo to svrženo na zem; tehdy byl spálen třetí díl země a třetí díl stromů shořel a také všecka zelená tráva.*

*A **druhý** anděl zatroubil na pozoun: i stalo se, jakoby byla veliká hořící hora vržena do moře; a třetina moře se obrátila v krev; a zahynula třetina stvoření v moři; a třetina lodí se potopila.*

*A **třetí** anděl zatroubil na pozoun: tedy spadla veliká hvězda, která hořela jako pochoděň z nebe dolů a padla na třetí díl řek a na prameny vod;*

Jméno té hvězdy je Pelyněk. Tedy byl třetí díl vod obrácen v pelyněk a mnozí lidé zemřeli od pití těch vod, protože zhořkly.

*A **čtvrtý** anděl zatroubil na pozoun: i byl udeřen třetí díl slunce a třetina měsíce a třetina hvězd, aby se třetí díl z nich zatemnil, a třetina dne v době svého trvání neměla světla, jako i noci.“*

První čtyři pozounové soudy jsou namířeny proti přírodě. Zde se přitom jedná o události, které jsou přesně popsány. Potom, co čtyři andělé troubili na pozouny, píše Jan: „Nato jsem tam hleděl a slyšel orla, který letěl vysoko na nebi, volaje silným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země pro hlasy zbývajících pozounů andělů, kteří mají ještě troubit.“ (v. 13)

KAPITOLA 9

Nepředstavitelná trýzeň Pátý pozoun – první bolest

*„A **pátý** anděl zatroubil na pozoun: tedy jsem viděl hvězdu, která spadla s nebe na zem; a byl jí dán klíč od vstupu do podsvětí.*

Tedy otevřela vstup do podsvětí: a stoupal dým z toho vstupu vzhůru, jako kouř z veliké pece a slunce a vzduch byly tím kouřem z propasti zatemněny.

Z toho kouře pak vyšly kobylky na zem, kterým byla dána moc, jakou mají škorpióni na zemi.“ (v. 1–3)

Oznámení na konci 8. kapitoly je oprávněné, neboť v pátém pozounu je popsána krutá trýzeň, která přijde na lidi, kteří **nemají** pečeť Boží. Jak již bylo řečeno, v tom čase má těch 144 000 pečeť Boží a tak zůstanou před pozounovými soudy zachováni. Podle nemýlného svědectví Písma svatého se mohou pozounové soudy uskutečnit až po ukončení tříapůlleté služby dvou svědků. Ještě více: ti zapečetění jsou v době troubení pátého pozounu, totiž v době pekelné trýzně trávající pět měsíců, v Izraeli a zůstanou ušetřeni.

„Vzhůru, můj lide, vejdi do svých pokojíků a zavři za sebou dveře! Skryj se na krátký okamžik, až přejde soud hněvu.“ (Iz 26:20)

*„A bylo jim přikázáno, že nemají škodit trávě, ani ničemu zelenému, ani stromům, nýbrž samotně lidem, **kterí nemají pečeť Boží** na svých čelech.“ (Zj 9:4)*
Můžeme porovnat s kap. 7:1–8.

Těmto zvláštním bytostem byla dána moc, jakou má škorpión. Jsou to bytosti, které vystoupí přímo z pekla; trýzeň, kterou způsobí, je nepředstavitelná. Tato trýzeň je časově omezená na pět měsíců.

*„Dále jim byl dán příkaz, že nesmějí usmrcovat, ale mají působit **pět měsíců** trýzeň a způsob trýzně měl být jako od škorpióna, když člověka bodne.*

V oněch dnech budou lidé hledat smrt, ale nenaleznou ji; budou toužit zemřít, ale smrt od nich uteče.“ (v. 5–6)

Ve verších 7 až 10 jsou popsány tyto ohavné bytosti vystupující z podsvětí:

„Kobylky vypadaly jako koně vyzbrojení do boje; na hlavách měly jako věnce ze zlata, a jejich tváře byly jako lidské;

vlasy měly jako vlasy ženské a jejich zuby byly jako zuby lva; a měly náprsenky jako železné pancíře a zvuk jejich křídel jako rachot vojenských vozů s mnohými koňmi, kteří se ženou do boje.

A mají ocasy podobné škorpiónům a žihadla, a v ocasích je jejich moc lidem pět měsíců škodit.

Za krále mají nad sebou anděla propasti (podsvětí), který se židovsky nazývá Abaddón a řecky Apollyon.“ (v. 11)

Toto strašné navštívení bezbožných lidí je popsáno jako první „bolest“.

Při prvních pozounových soudech, které v tom období udeří na *přírodu*, nám vyvstanou před očima rány dopuštěné na Egypt, když měl být vyveden Izrael.

V pátém a šestém pozounu se dovídáme o trýzních, které musí vytrpět bezbožní lidé. V pátém budou lidé hledat smrt, ale nebudou moci zemřít, tuto nepředstavitelnou trýzeň budou muset prodělat. V šestém pozounu začne veliké umírání.

Šest pozounových soudů následuje chronologicky po sobě a odehrávají se v době šesté pečeti. Výjimku tvoří sedmý pozoun, který již žádný soud neobsahuje, nýbrž ohlašuje královskou vládu.

Šestý pozoun – druhá bolest

*„Nyní zatroubil **šestý** anděl na pozoun: tedy jsem slyšel ze čtyř rohů zlatého oltáře, který stojí před Bohem hlas, jenž přikázal šestému andělu, majícímu pozoun: Odvaž ty čtyři anděly, kteří jsou uvázáni u řeky **Eufkrat!***

Tedy byli rozvázáni ti čtyři andělé, kteří stáli k té hodině a dni a měsíci a roku připraveni k tomu, aby usmrtili třetí díl lidí.“ (v. 3–15)

Eufkrat, u kterého jsou ti čtyři andělé k jistému okamžiku svázáni, protéká dnešním Irákem. Odtamtud, kde se nachází kolébka lidstva, kde byl ráj a mnohá známá města jako Babylon, Cháran, Ur Kaldejských, Ninive a jiná, vystoupí veliké nadpozemské vojsko, které přijde z propasti podsvětí, aby usmrtilo třetí díl lidí. Protože se přitom jedná o akci celosvětovou, byli v kapitole 7 ti čtyři andělé ukázáni na čtyřech koncích země. Zde je ukázáno geograficky přesné místo, kde začne toto hrozné zkažení lidstva. V tom velkém dni Božím se odtamtud také pozdvihne pozemské vojsko (Zj 16:12–16 a j.).

Čtyřem andělům bylo v kap. 7 přikázáno, aby nepůsobili žádnou škodu, dokud by nebylo vykonáno zapečetění. Oni budou puštěni v době šestého pozounu, pod jejich velením bude usmrčen třetí díl lidí. Bůh pro všecko určil rok, měsíc, den i hodinu, jak bylo řečeno v biblickém textu.

„Slyšel jsem počet zástupů jízdního vojska: čítal dvě stě milionů; a jak jsem ve vidění viděl, vypadali koně a jejich jezdci následovně: byli oblečeni do hyacintově modrých a jako síra žlutých pancířů, a hlavy koní byly jako hlavy lvů a z tlam jejich vycházely oheň, dým a síra.

Těmito třemi ranami byl usmrčen třetí díl lidstva, totiž ohněm, kouřem a sirou, jež vycházely z jejich tlam. Síla těchto koní byla v jejich tlamách a ocasích; neboť jejich ocasy vypadaly jako hadi a mají hlavy, kterými působí zkázu.“ (v. 16–19)

Úkolem těchto démonických bytostí je usmrtit třetinu lidí, kteří byli předtím trýzněni. Protože v tom časovém období již není milosti, nemohou se lidé obrátit k Bohu. Jsou přenecháni osudu, který si sami zvolili a musí přes sebe nechat přejít všecko, dokonce smrt.

„Ale zbývající lidé, kteří nezhynuli skrze tyto rány, se přesto neobrátili od svého navyklého činění...“ (v. 20)

Jako v prvních čtyřech pozounových soudech byla raněna těmi odpovídajícími soudy vždy třetina – třetina země stromů,

trávy; třetina moře, a stvoření v něm, třetina vod; třetina slunce, měsíce a hvězd –, pak v šestém pozounu to bude třetina lidí.

Není přípustné dát tomuto biblickému místu jiný smysl a označit ho za pronásledování Židů, o to méně, že zapečetění Židé nesmí být dotčeni, jak je jasně řečeno v pátém pozounovém soudu. Musíme věřit každému Slovu Božím a ponechat ho tak, jak je. V textu ze šestého pozounového soudu se skutečně jedná o třetí díl lidí na zemi; to jest při dnešním stavu ze šesti miliard dvě miliardy. A také, jak již bylo vyloženo, zapadají pozounové soudy do posledního soudního úseku po vytržení Církve–Nevěsty a dokonce po zapečetění 144 000. Tak svědčí Boží Slovo.

KAPITOLA 10

První vidění mezi šestým a sedmým pozounem:

Otevřená kniha

Pán jako Anděl smlouvy

Mezi šestým a sedmým pozounem leží kapitola 10., jako předtím byla mezi šestou a sedmou pečeť zařazena 7. kapitola. 10. kapitolou se budeme zabývat blíže. Důležité je, aby byl správně zařazen časový průběh událostí. Význam mají vždy »klíčová slova-pojmy«, ze kterých vychází vlastní obsah, totiž popsaná událost.

„I viděl jsem jiného silného Anděla přicházejícího s nebe, který byl zahalen do oblaku; duha byla nad hlavou Jeho, Jeho tvář vypadala jako slunce a Jeho nohy jako ohnivé sloupy.“ (v. 1)

V původním textu existuje jen jedno slovo pro anděla a posla (ΑΓΓΕΛΟ). Jestliže se Pán zjeví nebo je ukázán jako Anděl, pak vždy ve spojení se zvěstí – nějakým oznámením nebo seznámením. Také Jím vyslaní služebníci, kteří mají přinést zvláštní poselství, bývají jako On označováni ve svatém Písmu jako andělé nebo poslové (Ag 1:13, Mal 3:1, Lk 7:27, Žid 13:2, Zj 2+3, a j.). V druhé části 1. verše Malachiáše 3 je oznámen příchod Páně zástupů, jako příchod „Anděla smlouvy, který přichází do Svého chrámu“. Rovněž tak připravovatel Jeho cesty

byl označen jako „Jeho anděl“. Je-li On obklopen duhou, pak se to děje ve spojení se smlouvou. Duha je přece znamením smlouvy mezi Bohem a lidmi (1M 9:8–17).

Viditelná postava Boha a Pána je známa od zahrady Eden. ON v této postavě přišel dolů na horu Sinai k uzavření smlouvy s Izraelem. Od té doby On bývá označován jako **Anděl smlouvy** nebo jako **Anděl Jeho tváře** (Iz 63:9 v něm. překl. Bible). O Mojžíšovi je řečeno:

*„Když pak uplynulo plných 40 let, zjevil se mu na poušti hory Sinai **Anděl v** plameni ohně trnitého keře.*

*Když to Mojžíš viděl, divil se tomu zjevení; když ale přistoupil blíže, aby si to prohlédl přesněji, zazněl **hlas Pána:***

***JÁ jsem Bůh tvých otců, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův.**“ (Sk 7:30-32)*

*„Tento (Mojžíš) to jest, jenž byl prostředníkem mezi **Andělem** při církevním shromáždění na poušti, který k němu mluvil na hoře Sinai a našimi otcí, tentýž, jenž obdržel živá slova, aby nám je oznámil.“ (v. 38)*

V poslední knize Starého zákona v Malachiáši 3:1 je nám řečeno: „Aj, vezte, Já posílám Svého anděla, aby cestu přede Mnou srovnal a bezprostředně přijde do Svého chrámu Pán, kterého si přejete, a **Anděl smlouvy**, po kterém máte žádost, přijde neomylně.“ První část tohoto biblického místa se splnila službou Jana Křtitele; tak to nacházíme potvrzené v Novém zákonu (Mt 11:10, Mk 1:2, Lk 7:27). Druhá část s *Andělem smlouvy* se pak splní s Izraelem, jak vyplývá z tohoto pozorování.

Pozoruhodné je, že Pán není na žádném místě označen v souvislosti s novozákonní Církví jako **Anděl smlouvy**, nýbrž jen ve spojení s lidem izraelským, se kterým byla uzavřena smlouva na hoře Sinai.

Bůh Pán nezřídil smlouvu s novozákonní Církví v postavě anděla, nýbrž jako Syn, Bůh se zjevil jako člověk. Když uzavřel Novou smlouvu ve své krvi se Svým lidem (Mt 26:26–28 a j.), tehdy Jeho tvář **nezářila** jako slunce. Když nesl hřích světa, byl Mužem bolesti, který neměl postavy ani krásy, že by ho byli žádostivi (Iz 53). Na Golgatě nad Ním nebyla duha, ale trnitá koruna na Jeho hlavě.

Pro správné porozumění 10. kapitoly mají ty jednotlivosti veliký význam. Pán pak nepřijde jako Syn člověka, Syn Boží, nebo Syn Davidův, ale přijde z nebe jako silný Anděl zahalen v mraku a obklopen duhou, což je duha smlouvy. Jeho tvář svítí jako slunce (Mt 17:2, Zj 1:16). Je nápadné, že Pán zde není v doprovodu anděla, nebo zástupu spasených. ON přichází v tomto případě úplně sám a pronikavě zavolá jako lev. Jako Josef se nechal svým bratřím po druhé poznat, když nikdo jiný nebyl přítomen (1M 45, Sk 7:13), tak Pán Svoji Nevěstu pro tento okamžik zanechá při svatební hostině v nebi, sestoupí dolů sám, aby se podruhé dal poznat Svým bratrům, Židům.

V tom čase totiž se tajuplná kniha, která byla uzamčena a zapečetěna až do konečného času (Dan 12:4, Zj 5), nalézá v Jeho ruce již otevřená. To znamená, že událost z 10. kapitoly se může uskutečnit až po otevření pečeti a tajuplné knihy.

*„...ve Svě ruce měl otevřenou knihu, postavil Svou pravou nohu na **moře**, levou na **zemi**.“* Pán je původním majitelem všeho, co stvořil. ON je také označován jako Pán dědictví nad národy (Ž 82:8). Zde přichází a klade před nastolením Svého království nárok na to, co Mu patří. Již u Jozue můžeme vyčíst symbolický význam: *„Každé místo, na které vkročí vaše nohy, vám dávám, jak jsem přislíbil Mojžíšovi.“* (Joz 1:3)

Původní vůle Boží byla, předat lidem na zemi vládu. Zlomyslným podvodem satanovým uskutečněným prostřednictvím hada byli první lidé o tento vysoký post okradeni a sami se dostali společně se zemí pod nadvládu satana. Když byl Kristus na zemi, nabídl Mu satan všechna království světa. ON to nepřijal, neboť nejprve musel jako člověk celé stvoření vykoupit. Proto byla zde na zemi prolita krev ke spasení a ke smíření. Jako dědicové Boží a spoludědicové Ježíše Krista jsme přesazeni do našeho původního určení.

Pán, kterému náleží **země** a **moře**, se na ně postaví, aby ukázal, že se ujímá Svého panství.

*„...a volal silným hlasem, jako když lev **řve**. A na Jeho křik odpovědělo sedmero zahřmění“* (v. 3)

Sedm hromů nezaznívá již nyní, jak někteří za to mají, nýbrž až v této zde vylíčené souvislosti. Jak jejich zjevení,

tak uskutečnění nemá nic společného s Církví–Nevěstou. Co mluvilo sedm hromů, nebude zjeveno, ale uskutečněno Bohem. Je nemožné, že by se mohly vztahovat na některý příchod nebo návrat Ježíše Krista. Přesný časový okamžik, hodinu a den, se nikdo nedozví, ale ti, kdož náležejí k Církví–Nevěstě, vyjdou Ženichovi vstříc. Všecky diskuse a kázání o sedmi hromech nejsou od Boha.

Pojem „lev“ užitý na Pána, také není ani v jediném případě užit ve spojení s novozákonní Církví. Až při otevření tajuplné knihy On vystoupí jako Lev z kmene Juda, který všechno přemohl (Zj 5:5). Různá místa prorockého Slova s klíčovým Slovem »řve«, jak je popsáno ve Zjevení 10, vrhají jasné světlo na tuto událost ve spojení s Izraelem:

*„Pán **řve** z výšin a dá Svému hlasu zaznít ze Svého svatého přibytku! Mocně **řve** přes Svoji zem, zazní Jeho jásání, jako těch, kteří tlačí přes proti obyvatelům země“ (Jer 25:30b)*

*„Oni budou následovat Pánu, **řvoucímu** jako lev; zajisté, On bude **řvát**, a děti Izraele přispěchají se strachem od moře.“ (Oz 11:10)*

*„...Pán **řve** ze Siona a Jeho hlas zní z Jeruzaléma, že se otřese nebe a země; ale pro Svůj lid je Pán útočištěm a pro děti Izraele pevnou hradbou.“ (Joel 3:16)*

*„Když Pán bude **řvát** ze Siona, a z Jeruzaléma bude znít Jeho hlas, tehdy budou smutné oči pastýřů a vyschnou pole nejvýbornější.“ (Am 1:2)*

Když Pán po dokonání služby dvou proroků postaví Své nohy na zemi a moře, a dá zaznít Svému hlasu, nalézá se 144 000 zapečetěných na hoře Sion (Zj 14:1).

Hlasy sedmi hromů – ne sedmi kazatelů – zazní až v okamžiku, když Pán **řve** jako lev.

*„A když pak doznělo sedm hromů, chtěl jsem psát; ale slyšel jsem hlas, který na mne volal: **Zapečet to, co mluvilo sedm hromů, a nepiš to!**“ (Zj 10:4)*

To, co mluvilo sedm hromů, nebylo pojato do knihy proroctví – nebylo zapsáno, není to součástí Písma, Slova Božího, které

se má číst, kázat, slyšet a jemuž se má věřit (Zj 1:3). Amen. Zvěstovatelé jsou zavázáni jenom vůči psanému Slovu Božímu (2Tim 4:1–5). Také zjevení všech tajemství se vztahuje jen na psané Slovo. To „nenapsané“ zůstává tajemstvím Božím, jenž bude konat v pravý čas, co rozhodl a mluvil (5M 29:29). Při vydání zákona v 2. Moj. 20, u Joba, v Žalmech, v Janu 12 a ve Zjevení je popsán hlas Boží jako zvuk hromu.

Těm, kteří k uzavřenému svědectví Písma, dokonce ke Zjevení něco přidávají, je dána hrozba, že půjdou přes velké soužení, musí vytrpět rány v čase útlaku (Zj 22:18–19). Každá spekulace – i ta o sedmi hromech – zůstává tím, čím také je, totiž domněnkou. Všecko, co se o tom káže a píše, je zbytečné a odpovídá vlastním představám. Ve skutečnosti nikdo neví, co je obsaženo v sedmi hromech. Bůh Pán to tak učinil a toto dění přenechal Svě vševědounosti. Také v tomto případě bude Bůh Svým vlastním vykladačem: všecko nechá dít tak, jak to odpovídá Jím řízenému vývoji.

Další klíčové slovo v této mocné události je **přísaha**.

*„Tedy pozdvihl anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, Svoji pravou ruku k nebi vzhůru a **přísahal** při tom, který žije na všechny věky, kterýž stvořil nebe a to, co v něm jest, zemi, a to, co na ní jest, a moře, a to, co v něm jest: Již nebude prodlení, ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubit na **pozoun**, přijde tajemství Boží k závěru, jak On to Svým služebníkům prorokům jako radostnou zvěst důvěrně oznámil.“*

Prvních šest andělů již na pozoun zatroubilo na základě 8. a 9. kapitoly. Troubení zbývajících sedmého anděla na pozoun je oznámeno zvláštním způsobem, protože pak se děje něco mimořádného. Formulace ze Starého zákona „*jak to Svým služebníkům, prorokům...*“ odkazuje rovněž na to, že se zde jedná o Izrael a ne o novozákonní Církev, jinak by bylo užito formulace „*Svým apoštolům a prorokům*“ (Ef 3:5 a j.)

Prorok Daniel mohl vidět závěr konečného času, i Anděla, který vykonal **přísahu**. On se ptal:

„Jak dlouho tomu bude, než přijde konec všech těch divných věcí?“

*Tehdy jsem slyšel toho Muže oblečeného do lněného roucha, který stál nad proudem vod; On pozdvihl Svoji pravou a levou ruku k nebi a **přísahal** při tom věčně Živém: **Ještě jeden čas, dva časy, a půl času; a jakmile dosáhne konce moc hubitele svatého lidu, pak se toto všecko naplní!**“ (Dan 12:6+7)*

Podobnost těchto dvou míst se nedá přehlédnout a nesmí být ignorována. Za času Daniele pozdvihl Anděl obě ruce, protože v Jeho ruce ještě nebyla otevřená kniha, a **přísahal** při tom věčně Živém. Ve Zjevení zvedá k nebi jen Svou pravici, protože v Jeho druhé ruce se nalézá ta tajuplná kniha, a **přísahá** při tom věčně Živém. Proroku Danielovi bylo zjeveno, že **od** času zmíněné **přísahy** až do přímého konce, kdy i moc hubitele svatého lidu dosáhne svého konce, bude ještě tři a půl roku. Janu bylo řečeno: „*Pak již nebude prodlevy.*“ Obojí je správné. Od toho okamžiku běží Countdown – až do konce civilizace.

Pán přijde dolů jako Anděl smlouvy a **řve** jako lev, ale potom se zjeví 144 000 jako Beránek, čímž je naznačeno jejich spasení. Již při otevření knihy jsme Jej viděli jako Lva, a jako Beránka (kap. 5:5+6). Pak budou vyvolení z Izraele hledět na toho, kterého probodli (Zach 12:10). Po ukončení služby dvou proroků budou v plném počtu na hoře Sion. Ve stejném čase, kdy pozná Izrael Mesiáše, prohlédnou antikristovo podvodné dílo, a smlouva mezi jím a Izraelem bude zrušena (Dan 9:27).

Potom zbývá ještě tři a půl roku velkého soužení až do konce nynějšího časového období. Troubení sedmého anděla na pozoun ve Zjevení 11:15, které je ohlášeno zde v 10. kapitole, obsahuje svolání království. Proto je v této souvislosti řeč o „hlasu“ sedmého anděla. Šest předešlých obsahuje jen soudy – žádná oznámení, žádný hlas.

Tak jistě budou oznámena „hlasem“ sedmého anděla Církve všechna tajemství a Církev–Nevěsta zavedena k dokonalosti až k půlnočnímu křiku: „*Aj, Ženich přichází, připravte se na setkání s Ním!*“, tak jistě sedmý pozoun vyhlásí království.

Sedmý sborový anděl přináší na základě Zj. 3:11–22 poslední zvěst znovunapravení. Jeho službou byla zjevena veškerá **tajemství** Starého a Nového zákona od Mojžíše až po Zjevení. Ve Zjevení 10 není ale nic psáno o *mnohých tajemstvích* Slova, která měla být zjevena a přijít k závěru ve spojení „...*když on bude troubit na pozoun ...*“ nýbrž o **jednom „tajemství Božím“**, které potom přijde k závěru, což je Kristus (Kol 2:2b–3), v němž pak bude ukončeno celé uskutečnění spásné rady Boží. Tak On to důvěrně oznámil Svým služebníkům, prorokům Starého zákona a také Svým apoštolům a služebníkům Nového zákona.

Církvi bylo toto **tajemství Boží** oznámeno od samého počátku, jak Pavel dokládá: „*A dětinsky veliké je to blahoslavené tajemství: Bůh je zjevený v masitém těle ...*“ (1Tim 3:16 a j. Němč. říká v mase.) Jen Izrael to nemohl vidět. Potom se ale stane, že to nepochopitelné tajemství Boží poznají v Kristu, ve svém Mesiáši. Až v tom čase jim to bude zjeveno a zahalení, které leží na jejich srdci (2Kor 3:15–16), bude odňato. Poté, co zatroubí sedmý anděl ve Zjevení 11, jak bylo oznámeno v 10. kapitole, se to stane. Potom bude vyhlášeno království a **tajemství Boží** bude dokonáno.

Jan snědl hořce chutnající sladkou knihu

„Pak mluvil hlas, kterýž jsem slyšel z nebe po druhé a řekl mi: Jdi tam, vezmi otevřenou knížku z ruky Anděla, kterýž stojí na moři a na zemi!

I šel jsem k tomu Andělu a žádal jsem jej, aby mi tu knihu dal; a On mi odpověděl: Vezmi ji a sněz! Vyvolá ve tvém břiše hořkost, ale v ústech bude sladká jako med.

Tedy jsem vzal tu knížku z ruky Anděla a snědl ji; a chutnala mi v ústech sladce jako med, ale když jsem ji polkl, byla hořká v břiše mém.

*I dí mi: **Musíš opět prorokovati lidem, a národům, a jazykům, i králům mnohým.***“ (v. 8–11)

Z této souvislosti vyplývá, jaký význam má snědení knihy. O podobném prožití píše prorok Ezechiel (kap. 2:8 až kap.

3:3). V obou případech bylo symbolicky ukázáno, že Boží muži tu knížku snědli, totiž museli Slovo do sebe přijmout, aby ho pak mohli dávat dále. Potom prorokoval ten vidoucí v pověření Božím národům a králům. Dobře pozorujte: zde není řeč o zvěstování evangelia, nýbrž o prorokování o národech. To je veliký rozdíl. Ti dva proroci ve Zjevení 11 nebudou kázat národům – budou kázat Izraeli, ale prorokovat o národech. Národům se na svědectví zvěstuje věčně platné evangelium nyní (Mt 24:14). V době jejich služby zazní to TAK PRAVÍ PÁN národům Země, které budou navštíveny těžkými ranami.

KAPITOLA 11

Druhé vidění mezi šestým a sedmým pozounem: Vyměření chrámu a služba dvou svědků

V 11. kapitole je nám nejprve dán velice důležitý odkaz na to, co se děje v době posledních tři a půl roku, když bude opět postaven chrám. Platné mezinárodní právo chrání sice Boží domy všeobecně, ale ne okolní pozemek. Proto bude na dobu tři a půl roku útlaku vydána pohanům jen předsíň.

*„Pak mi byla dána třtina, která byla podobná prutu, a bylo mi přikázáno: Jdi a změř **chrám Boží s Jeho oltářem pro zápalné oběti a těmi, kteří se tam modlí a klaní;***

*Ale předsíň **vně chrámu** vynech a neměř ji; neboť je přenechána pohanům; oni budou svatě město pustošit po dobu **dvaadvaceti měsíců.**“ (v. 1–2)*

Zde se jedná o čas velikého útlaku a pronásledování po prvních třech a půl letech, kdy ti dva proroci vykonávali službu a chrám byl znovu postaven. Zde je dokonalé rozdělení času, a věčný popis. Byl vyměřen dokonce oltář zápalných obětí. To nám připomíná Daniele 9:27, kde uprostřed posledního téhodne (podle něm překl.: ročního týdne) byly oběť a suchá oběť odstraněny.

Prorok Ezechiel viděl v kap. 40–47 chrám a v něm všechny podrobnosti. Popis objasňuje, že i budoucí chrám bude postaven tak, jako první. Třetí chrám, dům Boží v Jeruzalémě, bude

zase vystavěn na původním místě a bude v Tisíciletém království. O tom svědčí více biblických míst. (Iz 2:2–3, 56:7, Ez 47, Ag 2:9, Zach 14:20–21, Zj 7:15 a j.). Chránová hora je částí Siona, proto bude 144 000 ukázáno na hoře Sion.

Časové rozdělení a popisy doprovodných jevů různých událostí jsou tak zřetelné, že by to muselo být jasné a přehledné pro každého. Co se týká služby dvou svědků, mají čas vyměřen rovněž na tři a půl roku: „*Povolám Svě dva svědky, a oblečení v pytlích budou **prorokovat tisíc dvěstě šedesát dní.***“ (v. 3)

Je-li je v Písmu svatém užíván časový pojem **dvačtyřicet měsíců** anebo **dvanáctšedesát dní** nebo **jeden čas, dva časy a půl času** či **jeden rok a dva roky a půl roku** – jedná se vždy o **polovinu** Danielova 70 téhodne. Při předcházejících událostech se musí dávat pozor jedině na začlenění do té správné **poloviny**.

Ti dva Duchem pomazaní proroci jsou označováni také jako „olivové stromy“. Prorok Zachariáš je viděl v kapitole 4:11–14 napravo a nalevo od svícnu. Že stáli vedle svícnu, znamená, že jejich služba nespadá do času Církve. Vystoupí po dokončení a vzetí novozákonní Církve–Nevěsty, neboť Izrael bude zachráněn až potom (Sk 15:14+16, Řm 11:25 a j.)

Kdo pozoruje jejich službu, musí každopádně pomyslet na Mojžíše a Eliáše, kdy Bůh jednal na základě jejich zplnomocněného slova, vždyť skrze Mojžíšovu službu dopadly na Egypt strašné rány (2M 7–12 kap.), při nichž se voda proměnila v krev. Během Eliášovy služby byla nebesa po dobu tři a půl roku zavřena, a padl oheň z nebe (2Kr 1). Obojí se zopakuje ve službě dvou svědků. Enochova služba nepoukazuje na nic, co se děje při službě těch dvou proroků. Byl sedmý po Adamovi (1M 5:19–24, Jud 14, Žd 11:5–6) a byl dokonalým obrazem na opravdově věřící, žijící v sedmém, posledním časovém období Církve, kteří smrt neuvidí, ale budou proměněni a vytrženi (1Kor 15:51–57, 1Tes 4:13–17 a j.)

Byli to Mojžíš a Eliáš, kteří přišli dolů na horu Proměnění a mluvili s Pánem (Mt 17 a j.). Oba jsou zmíněni v posledních třech verších Starého zákona proroka Malachiáše. Mojžíš, který psal pět knih Tóry, je pro Židy tím největším prorokem a Eliáš

nejdůležitějším, neboť podle židovské víry odpovídající Písmu povstane před zjevením Mesiáše.

Prorok Izaiáš je popisuje jako hrdiny, vyslance, kteří prosí o mír. Hned v dalším verši je zmínka o zrušení smlouvy:

*„Hleďte, jejich rekové nařikají na ulici, poslaní, kteří prosí o pokoj, pláčí hořce. Zpustlé jsou silnice, žádný poutník již nechodí tou cestou. **On zlomil tu smlouvu, města znevážil, lidi měl za nic.**“ (Iz 33:7–8)*

„Nyní chci povstat, říká Pán, nyní se chci napřítmit, nyní se pozdvihnout! ...

Tehdy se zleknou na Sionu hříšníci, třesení přijde na ty odporné. Kdo může obstát před zžírajícím ohněm? Kdo může obstát před plamenem věčným?...

Krále v Jeho kráse uvidí tvé oči, uvidí dalekou otevřenou zemi.“ (Iz 33:10+14+17)

„A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke Mně, kteréhož jsou bodli a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným, hořce pravím, plakati budou nad ním, jako hořce pláčí nad prvorozeným.“ (Zach 12:10)

Boží pomazání jsou „Boží lvi“, mají absolutní Boží moc. Co vysloví ve jménu Páně, to se stane. Jejich úkol nespočívá jen v tom, vyvolat 144 000, ale také vyslovit soudy nad národy a prorokovat, jak je naznačeno na konci 10. kapitoly.

Po splnění svého pověření budou usmrceni.

„A obyvatelé země se z toho radují a jsou dobré mysli a budou jeden druhému posílat dary; neboť tito dva proroci způsobili obyvatelům země rány.“ (v. 10)

Lidé ze všech národů a řečí budou vidět jejich mrtvá těla. Až do jistého času speciálně nad tímto veršem kritikové Bible potrášali hlavami a tázali se, jak by se to mohlo stát. Dnes je skutečně možné, prostřednictvím televize celý svět uvidí jejich mrtvá těla, a tak i v tomto bodě má Bible až do konce pravdu, ano, až na všechny věky.

„Ale po třech a půl dnech vešel duch života od Boha do nich, a oni se postavili na své nohy, a veliký strach padl na ty, kteří je viděli.

A slyšeli silný hlas z nebe říkat: Pojdte sem, vzhůru! Tedy vystoupili v bílém mraku do nebe vzhůru, a jejich nepřátelé hleděli za nimi.

A v tu hodinu následovalo silné zemětřesení, a desátý díl města se zřítíl, a sedm tisíc lidí nalezlo při tom zemětřesení smrt. Ti zbývající ale byli ve velikém strachu, a vzdali čest Bohu nebes.“ (v. 11–13)

Sedmý pozoun – vítězný jásos v nebi Vyhlášení království na zemi

Potom, když bylo Janovi ukázáno, co se stane v souvislosti se službou dvou svědků, viděl konec té epochy a reprodukuje dále, co se má dít za času troubení sedmého pozounového anděla:

*„Nyní zatroubil **sedmý** anděl na pozoun; byly slyšet silné hlasy v nebi, které volaly: Království na zemi je předáno našemu Pánu a Jeho pomazanému a bude na všechny věky kralovat!*

Tedy padlo čtyřiaadvacet starších, kteří sedí před Bohem na trůnech na své tváře a klaněli se Bohu:

Děkujeme Ti, Pane, všemohoucí Bože, který jsi, kterýžs byl, a který přijíti máš; nebo jsi přijal svoji velikou moc a ujal jsi se království.“ (v. 15–17)

Jak je oznámeno ve Zjevení 10, přijde v tom čase tajemství Boží v Kristu k závěru, a On se ujme království. Přitom vysloví předběžný pravdivý soud nad národy a také bude soudit mrtvé, kteří budou probuzeni před nastolením Tisíciletého království. Odmění Svě služebníky, proroky a všechny svaté, kteří se báli Jeho jména a v době útlaku zůstali věrní až do smrti.

*„Národy se sice rozhněvaly, ale přišel Tvůj hněv a **čas soudu pro mrtvé a odplata pro Tvé služebníky, proroky a svaté, pro všechny, kteří se bojí Tvého jména, malé i velké; a zkažení pro ty, kteří kazí zemi.**“ (v. 18)*

Tématu různých soudů před začátkem kralování rovněž odpovídají biblická místa: Iz 2:2–4, Mich 4:1–5, Mt 25, od 31 verše, Dan 7:9–14, Zj 20:4–6 a j.

Všechny soudy před i po kralování jsou detailně popsány. Nejprve se všichni započtení k vytržení objeví před soudnou stolicí Kristovou. Oni musí být souzeni, i když jsou určeni ke slavení svatební hostiny a návazně pak řídit svět a vládnout s Pánem. Pavel píše: „...*my všichni budeme muset předstoupit před soudnou stolicí Boží; ... podle toho bude muset každý sám za sebe skládat účty před Bohem.*“ (Řm 14:10–12)

Dále píše: „*Neboť se musíme všichni zjevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý obdržel podle toho, jak v době svého tělesného života jednal, ať je to zlé nebo dobré.*“ (2Kor 5:10)

„...*a není nic stvořeného, co by se mohlo před Ním ukrýt, neboť všechno leží odhalené a odkryté očím toho, před kterým se budeme muset odpovídat.*“ (Žd 4:13)

Pavel si byl svou věcí před Bohem jist, ale viděl svého Pána také jako svého soudce, který bude u každého soudu vyslovovat spravedlivý rozsudek. On svědčil před svým odchodem domů: „*Zatím je mi již odložena vítězná koruna spravedlnosti, kterou mi Pán, ten spravedlivý soudce přidělí v onom dni! A netoliko mně, ale všechněm, kteří »Jeho zjevení« milovali.*“ (2Tim 4:8)

Nežli král usedne na trůn, aby vládl, bývá korunován. Když Pán přijde po svatební hostině dolů, aby rozhodl v poslední bitvě a ujal se království, má na **hlavě mnohé koruny** (Zj 19:12). Všichni, kteří s Ním budou panovat a jsou předurčení s Ním kralovat, budou rovněž korunováni, nežli se budou smět s Ním posadit na Jeho trůnu.

Kdyby si byli všichni věřící vědomi, že se budou muset objevit před soudnou stolicí Kristovou, pak by to brzy vypadalo v Církvi–Nevěstě jinak. Dostavila by se Boží bázeň a slušnost do jejich rozmluv a do jejich života. „*JÁ vám ale říkám: z každého zbytečného slova, které lidé mluví, se budou zodpovídat ve dni soudu: neboť podle svých slov budeš buďto ospravedlněn, anebo podle svých slov budeš odsouzen.*“ (Mt 12:36–37) „*Pán bude Svůj lid*

soudit.“ (Žd 10:30) Ve verších předtím je nám řečeno, kdo jsou tito věřící a co činili.

Nic nezůstane nevyjasněné, žádná otázka nezodpovězená a žádný problém nevyřešen. „*Proto nesuďte o ničem předčasně, dokud nepřijde Pán, který postaví do světla i to skryté v temnosti a zjeví myšlenky srdce; a pak bude dána jednomu každému od Boha náležitá chvála.*“ (1Kor 4:5)

Apoštol správně zařadil tyto různé a časově od sebe oddělené soudy. Svému spolupracovníkovi Timoteovi píše: „*Stavím tě pod přísahu před tváří Boží a Ježíše Krista, který bude jednou **soudit živé a mrtvé, při »Svém zjevení« a »kralování«.***“ (2Tim 4:1)

Na zjevení Krista se odvolával Pavel, když mluvil o tom, že mu spravedlivý Soudce přidělí korunu vítězství, ale ne jen jemu, nýbrž všem, kteří **Jeho zjevení milovali**. K tomu se počítá celá Církev–Nevěsta. On se ale zrovna tak odvolává na soud živých a mrtvých při **Jeho kralování**, tedy před začátkem Tisíciletého království.

Také dílo každého věřícího, a práce v království Božím bude onoho dne postavena na zkušební stoličce: „*...jednoho každého práce bude jednou zjevena; neboť to prokáže soudný den, protože se v ohni zjeví; a jaká byla práce jednoho každého, to prostě ověří oheň.*“ (1Kor 3:13)

V tom okamžiku – po svatební hostině, před začátkem kralování– naplní Pán obě části z 2. Tes. 1:7–10, z jedné strany při nevěřících, z druhé strany při věřících:

„...když se zjeví Pán Ježíš z nebe s anděly Své moci v plameni ohně, aby uvedl pomstu na ty, kteří Boha neznají a na ty, kteří nedali sluch spásné zvěsti našeho Pána Ježíše.

*Tito jako trest vytrpí věčnou zkázu, oddělení od tváře Páně a vzdálení od slávy síly Jeho, když On přijde, aby byl mezi Svými svatými oslaven a našel obdiv u **všech, kteří uvěřili...***“

Pod dojmem falešného poučení s odvoláním na Jana 5:24 a podobná místa žijí mnozí věřící v domněnku, že se nebudou muset nikdy objevit před nějakým soudem a proto mohou

dělat, co chtějí. Odpovídající výroky našeho Pána se úplně jasně vztahují na konečný soud, u kterého se již nemusí objevit ti, kteří mají podíl na prvním vzkříšení. Verš 24 musí být viděn také ve spojení s veršem 29: „Vpravdě, vpravdě říkám vám: kdo Mé slovo slyší a věří tomu, kterýž Mne poslal, má věčný život a nepříjde do soudu, nýbrž přešel ze smrti do života...“ Tímto soudem je míněn Jitřní soud jako konečný soud.

*„Nedivte se tomu! Neboť hodina přijde, ve které všichni, kteří odpočívají v hrobech, budou slyšet Jeho hlas, a vystoupí všichni: jedni, kteří dobré činili, ke **vzkříšení k životu**, ostatní ale, kteří konali zlé, ke **vzkříšení k soudu**.“ (5:24–29)*

První vzkříšení je označeno naším Pánem jako „vzkříšení k životu“, druhé jako „vzkříšení k soudu“. Před konečným soudem se samozřejmě neobjeví zástup prvorozených.

Prorok Izaiáš viděl v Duchu, co se stane s mocnostmi v povětrí, které byly se satanem svrženy dolů před začátkem kralování.

*„V onom dni se ale stane, že Pán potáhne k odpovědnosti vojsko vysoké na výsosti a zemské krále na zemi; a budou společně sebráni, jako jsou vězni shromažďování do žaláře, a pevně zamčeni, a až po **dlouhém čase** budou odsouzeni.*

*Tehdy bledý měsíc zčervená a žhavé slunce zbledne; neboť Pán zástupů se ujme **kralovství na** hoře Sion a v Jeruzalémě, a tváře Jeho starších budou zářit.“ (Iz 24:21–23)*

Andělé a lidé odpadlí od Boha, kteří se zvláštním způsobem vzepřeli proti Němu, budou v tomto předběžném soudu odsouzeni a společně zavřeni, ale, jak je psáno, „**až po dlouhém čase budou odsouzeni**,“ totiž po tisíci letech u posledního soudu. Také satan bude na dobu tisíc let svázán a vhozen do propasti (Zj 20:1–2).

Prorok se ptal s ohledem na mučedníky, kteří mají rovněž účast v prvním vzkříšení: „Zdali Tvoji mrtví znovu ožijí? Moji mrtví? Ano, budou probuzeni, povstanou! Vstaňte a jásejte, vy, kteří odpočíváte v prachu!“ (Viz také Daniel 12:2) „Neboť

*brzy vystoupí Pán z příbytku Svého, aby obyvatele země vzal k odpovědnosti kvůli jejich zadlužení! Potom zase vydá země krev, kterou pohltila a nebude déle skrývat **zamordované**.*“ (Iz 26:19+21) Musíme mít na zřeteli, že se zde jedná o ty, kteří v minulosti byli a v budoucnosti budou pronásledováni k smrti (Zj 6:9–11, 13:15, 18:24, 20:4).

Zde se nejedná o přirozeně zemřelé a pochované lidi, zde se také neotevírají hroby. Toto není všeobecné vzkříšení z mrtvých, nýbrž, jak vyplývá z té souvislosti, jedná se o mučedníky, kteří svou víru zpečetili životem a dost často byli jenom někde zahrabáni. Kdo se toho zúčastnil a tím provinil, bude samotným Pánem volán k odpovědnosti. Z položené otázky: „*Zdali Tvoji mrtví zase ožijí? Moji mrtví?*“, vyplývá jasná odpověď, že jsou tito lidé Božím majetkem. Duším v páté pečeti bylo řečeno, že musí ještě postrpět, až i jejich bratři a spoluslužebníci rovněž jako oni podstoupí mučednickou smrt.

Také prorok Ezechiel v kap. 37:1–10 o tom prorokoval: „*...abyste zase ožili a poznali, že Já jsem Pán ... Ó, duchu, přijď od čtyř větrů a dechni na tyto **ubitě**, aby zase ožili!*“ (v. 6b+9b) To leží ještě v budoucnosti a týká se těch, kteří budou v době pronásledování pobiti v údolní rovině.

Druhá část (v. 11–14) již leží v minulosti. Opět je řeč o otvírání hrobů.

*„Tak Bůh Pán mluvil: aj vězte, Já chci **vaše hroby** otevřít a vás, Můj lid, vyzdvihnout z **hrobů a** zavedu vás zpět do země Izraelské ...*

chci Mého Ducha nechat přijít do vás, abyste ožili, a zase vás chci přivést do vaší země (Izrael), abyste poznali, že Já Pán jsem to zaslíbil, a že to také vykonám – tak zní výrok Páně.“ (v. 12+14)

To se stalo při vzkříšení našeho Pána na základě Mat. 27:51–56 a týkalo se všech vyvolených svatých z času Starého zákona:

*„...**hroby** se otevřely, a **mnohá** těla zesnulých svatých byla probuzena, vyšli po Jeho vzkříšení z **hrobů**, šli do svatého města a zjevili se mnohým.*“

Podle Zjevení 20:4 mučedníky z velkého soužení jsou ti **ubití**, oni nevyjdou z hrobů, nýbrž zase ožijí a budou mít podíl v mírovém Tisíciletém království.

Na konci této kapitoly je jako potvrzení, ještě jednou zdůrazněno uzavření smlouvy s Izraelem. V 10. kapitole přišel Anděl smlouvy dolů. Zde bude nyní vidět truhla smlouvy v nebi:

„Tedy se otevřel chrám Boží v nebi a ukázala se truhla smlouvy Jeho v Jeho chrámu; a hned zazněly hlasy a blesky, hromové rány, zemětřesení a mohutné krupobití.“ (11:19)

KAPITOLA 12

Žena oděná sluncem

Kristus a ti Jeho

Satan – ohnivě rudý drak a jeho doprovod

12. kapitola je učiteli Bible vykládána rozdílně. Jejich mínění o významu ženy v ní popsané vystačí od Izraele přes Marii až k Církvi.

I zde je nutné bedlivě pozorovat jednotlivosti. Jestliže se každý detail bez námahy nezačlení do celkového obrazu, pak něco nesouhlasí. Dosavadní výklady neudělají věci zadost. Původní text říká:

„A ukázalo se veliké znamení na nebi: žena oděná sluncem, pod jejímiž nohami byl měsíc a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd; byla těhotná, a křičela pracujíc k porodu, aby porodila.“ (v. 1–2)

Kdo míní, že je zde řeč o Marii a Ježíšovi, musí pomyslet, že Jan na ostrově Patmos viděl budoucnost a ne minulost. Ani další zmíněné události se tehdy při Marii a Ježíšovi nesplnily. Marie neutekla na poušť, a Ježíš po Svém narození nebyl vytržen, nýbrž až po vykonaném spasení a vzkříšení vstoupil na nebesa. Ani jednou se u Něho nehovoří jako při Enochovi a Eliášovi, o „vytržení“ anebo „vzetí“, nýbrž o „vstoupení do nebes“; proto ten pojem „Kristova jízda do nebes“ (podle něm. překladu).

Ve Starém zákoně je Izrael označován jako lid smlouvy a opakovaně jako žena (Jr 3:6+11, Oz 2:4 a j.). Bůh používá přirozené a srozumitelné příklady. Hovoří o zásnubách a věrnosti (Oz 2:22), o manželích a manželkách (Iz 62:4). V Izaiáši 54:5–10 říká Pán s ohledem na Izrael:

*„Neboť ten, kterýž tě stvořil, je tvým manželem Pánem:
,Pán zástupů‘ je Jeho jméno; a tvým Spasitelem je
Svatý Izraelský: ON se nazývá, Bůh celé země‘.*

*Neboť jako opuštěnou a v srdci hluboce starostlivou
manželku tě volá Pán zpět: Jak by mohl tu v mládí
milovanou zapudit? říká tvůj Bůh...“*

V Novém zákoně je řeč o Nevěstě a Ženichovi (Jn 3:29 a j.) a o svatební hostině (Mt 25 a j.) *Žena*, kterou zde Jan viděl, může být jen novozákonní Církev, která samozřejmě měla začátek s Izraelem v Jeruzalémě na židovské půdě. Poměr Boží k Jeho lidu pod označením »žena« vyjadřuje Jeho lásku ve spojení se Svou Církví (Ef 5:29–32). Ježíš položil semeno Svého Slova do klína Své Církve, aby skrze znovuzrození zplodil syny a dcery Boží.

Slunce, kterým je Církev oděna, poukazuje na samotného Spasitele, který je Sluncem spravedlnosti a ji naplňuje v době Nové smlouvy světlem a pravdou.

Měsíc pod jejími nohama je symbolem toho, že Církev je skálopevně založena na Božím Slově Staré smlouvy. Jako odráží měsíc sluneční světlo, tak vyzařuje Starý zákon ve slunečním světle novozákonní naplnění prorockého Slova, na kterém Církev stojí (Ef 2:20–22).

Koruna z dvanácti hvězd znamená, že je novozákonní Církev korunována učením 12 apoštolů. Sedm hvězd v ruce povstaleho Pána bylo sedm andělů sborů sedmi časových období Církve (Zj 1:20). Dvanáct hvězd v její koruně ukazuje, že Církev je hodna nést královský–božský pořádek učení 12 apoštolů (Sk 2:42). Podle svědectví Písma svatého se Církev Ježíše Krista na konci zase vrátí k původnímu učení a praxi apoštolů a bude v něm nalezena při Jeho návratu.

O té ženě je řečeno, že je těhotná a má porodní bolesti. I tento úplně přirozený obraz ženy, která přijala semeno, aby porodila

nový život, má duchovní význam. Marie byla jako panna vyvolena, aby přijala Boží semeno a porodila Slovo učiněné masitým tělem, Syna Božího. Ona je v 1. Moj. 3:15 a v Jan. 2:4 označena také jako žena. Rovněž Církev je jako čistá panna (2Kor 11:2) učiněna ženou tím způsobem, že do ní bylo vloženo semeno Božího Slova. Z ní se narodí mužný syn – zástup přemožitelů. Zmužilý – mužný znamená být duchovně odvážný, dorostlý. Plán Boží přijde s Církví ke konci, ale v poslední fázi probíhá paralelně s Izraelem. Při vyvolání nazval Bůh „jednorozeným synem“ Izrael: „*Tak mluvil Pán: Izrael je Můj jednorozený syn; proto tě vyzývám: nech Mého syna jít, aby Mi sloužil!*“ (2M 4:22–23a)

V Izaiáši 66:7–9 je popsáno dvojnásobné dění: „*Nežli se u ní dostavily bolesti, stala se matkou; než na ni přišly bolesti, těšila se z pacholíka.*“

V tomto verši jde o mužného syna, v dalším verši o duchovní narození Izraele: „*Kdo kdy něco takového slyšel, kdo tomu rovného co viděl? Zdali může být, aby země v jednom jediném dni lid do bytí povolala? Anebo národ byl najednou zrozen? A přesto se dostal Sion do bolestí zrodu a zároveň také porodil své děti.*“

V tomto textu stojí obojí: o bolestech zrodu a o bolestech, o narození zmužilého syna a o tom, že lid byl najednou narozen (v. 7–8). Shromažďování Židů se táhne přes staletí, vyvolání 144 000 po léta, zjevení Mesiáše nastane v jediném dni. Na stejném místě, ve stejném čase budou na Něho hledět, na toho, kterého probodli a tak obdrží život z Boha (Oz 6:1–3).

Jakmile bude mužný syn před vytržením narozen „*v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova*“ (Ef 4:13), postaví se sedmihlavý drak před Církev, „*...aby její dítě okamžitě po narození sežral.* (Zj 12:4) Satan, ten starý drak byl z nebe svržen (Jn 12:31, Lk 10:18) a má trůn, své hlavní sídlo, zřízené na zemi (Zj 13:1–2). Při tom se zde jedná o „trůn“ protivníka Božího, o úhlavního nepřítele Izraele a Církve Ježíše Krista.

S ohledem na ženu bylo řečeno:

*„A porodila syna pacholíka, **který má všechny národy pást železnou holí**, a její dítě bylo vytrženo k Bohu a k trůnu Jeho.“* (kap. 12:5)

Izrael nebude vytržen, jejich obrácení ke Kristu, Mesiáši, nastane až po vytržení.

Je přemáhající vidět, s jakou přesností Duch svatý Slovo diktoval. Zmužilý syn je určen k vládnutí nad národy, bude ale nejprve vytržen. Přesný sled je: Nejprve přijde vytržení a sva-tební hostina v nebi a potom panování s Kristem na zemi. Musí být přihlédnuto k tomu, že zaslíbení *vládnout nad národy* bylo dáno přemožitelům. Ono neplatí jen Spasiteli, nýbrž také spa-seným, kteří jsou určeni s Ním vládnout.

*„Kdo přemůže a setrvá v Mých skutcích až do konce, tomu chci dát moc nad pohany, a **bude je pást želez-ným prutem** ...“ (Zj 2:26–27)*

Klíč ke správnému porozumění tohoto zaslíbení v kap. 12 leží v právě citovaném slově. Po vytržení zmužilého syna uprchne žena – Církev na poušť a sice přesně na dobu tři a půl roku:

*„Tedy uprchla žena na poušť, kde měla Bohem připra-vené místo, aby ji tam živil **dvanáctsetšedesát dnů**.“ (Zj 12:6)*

Jak v evangeliích, kde On vykonával Svou prorockou službu jako Syn člověka, tak v celém Zjevení se setkáváme s podobenstvími našeho Pána. Smysl – význam skrytý ve všech předobrazech, není podle přání Mistra dán všem, nýbrž jen těm, kterým je to určeno. Obrácen ke Svým učedníkům řekl Pán:

„Vám je dáno, poznat tajemství království Božího. Oněm to ale není dáno.“ (Mt 13:11)

„Toto všechno mluvil Ježíš v podobenstvích ke shromáždění lidu a bez podobenství k nim nic nemluvil. Tak se mělo naplnit slovo proroka, který říká: Já chci svá ústa k podobenství otevřít, chci vyslovit, co bylo skryto od založení světa.“ (Mt 13:34–35)

Definitivní svržení draka z nebe na zem Jeho boj proti Michaelovi a porážka

Okamžikem vytržení prvotního zástupu vezme Kristus jako Spasitel Své spasené, kteří prožili dokonání do nebeské slávy. Satan, žalobník bratří, má v tom okamžiku ještě přístup do nebeských míst, ale pak bude definitivně shozen i se svou svitou na zem dolů:

„Pak se stal boj na nebi: Michael a jeho andělé bojovali s drakem, také drak a jeho andělé bojovali, ale žádné vítězství nedobyli, a jejich přebývání již nebylo v nebi.

Tak byl ten velký drak, starý had, který se nazývá ďábel a satan, svůdce celého okršku země, svržen na zem dolů a jeho andělé s ním.“ (v. 7–9)

Je pozoruhodné, že proti satanovi a jeho přívržencům bojuje s anděly Božími kníže andělů Michael. Ježíš Kristus jej úplně porazil jednou provždy na Golgatě (Kol 2:15) a nebude se jím už zabývat. ON doprovodí Svůj zástup prvotiny, který je přetvořen do Jeho obrazu, potká se s nimi v povětří a bere je vzhůru ke svatební hostině Beránka. Při vzetí dojde v povětří k poslední vzpouře satana, toho žalobce bratří. Pak chytne Michael, kníže andělů poraženého nepřítele a svrhne jej i s jeho přívrženci dolů.

Není jiné místo v Písmu svatém, kde by ty souvislosti byly tak přehledně, obsírně a výstižně popsány. Přesto, že kralování v tomto okamžiku ještě nezačíná, nýbrž až po svatební hostině, je v jiných souvislostech radostně oznamováno:

„Tedy jsem slyšel volat jiný hlas na nebi: Nyní je dáno spasení, moc a království našemu Bohu a moc Jeho pomazanému. Neboť je svržen žalobník našich bratru, který na ně žaloval u našeho Boha dnem i nocí.“

O zástupu přemožitelů bylo hovořeno nejprve v jednotném čísle, jako o „mužném synovi“, pak je řečeno v množném čísle: „**Tito** jej přemohli skrze krev Beránka a **jejich svědectví a své životy nemilovali až do smrti.**“ (v. 11) Živá víra zakotvená v Kristu je pro toho, kdo ji skutečně vlastní úplným vítězstvím, až k přemožení smrti (1Jn 5). Jsou na zemi lidé, kteří Slovo

našeho Pána správně rozuměli a prožívají je. Ti opravdově věřící zemřeli s Kristem, jejich život je společně s Ním skryt v Bohu (Kol 3:3). Kdo chce svůj život zachovat, ztratí jej; kdo jej ale ztratí pro Něho, nalezne jej. Proto zní jedno z Jeho zaslíbení, které bylo dáno přemožitelům: *„Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života.“* (Zj 2:10)

V okamžiku, kdy půjde zástup přemožitelů nahoru, aby zaujali své příbytky v nebi, je odstraněn z cesty Duch svatý v mužném synu, který nyní toho „bezbožníka“ (v něm.: bezzákonného) ještě zdržuje zpět. Až potom může syn zatracení veřejně vystoupit (2Tes 2).

„Proto se radujte nebesa a vy kteří v nich přebýváte, běda ale zemi a moři! Neboť ďábel přišel nyní k vám dolů a má mocný vztek, protože ví, že jeho čas je krátký.“ (Zj 12:12)

V té fázi, která je časově omezená, se namíří vztek satana skrze jeho antikristovskou světovou instituci proti ženě, potom co se mužný syn narodí a *„je vytržen k Bohu a Jeho trůnu“*. Pojem „mužný“ poukazuje na to, že tato skupina dospěla do plné míry vzrůstu a plnosti Kristovy (Ef 4:13). Zástup přemožitelů – Nevěsta se narodí z Církve, která jako žena přijala semeno Božího Slova, a potom je vytržena (Nevěsta) ke svatební hostině. Je jen jedno vytržení dokonáných spravedlivých, kteří se potkají jako Nevěsta s Ženichem a společně s Ním budou mít podíl při svatební hostině. Jak „Nevěsta“, tak také „mužný syn“ nejsou jednotlivou osobou, nýbrž se skládá ze všech vyvolených dohromady. Tito tvoří „Tělo Páně“, které je pak složeno z mnoha údů (1Kor 12:12–30).

Zlost satanova bude po jeho definitivním svržení z nebeských míst velická, *„protože ví, že jeho vyměřený čas je jen krátký.“* Zde se jedná o pevně uložený časový plán mezi vytržením a nastolením Tisíciletého království.

První útok platil mužnému synu (Nevěstě) a druhý nyní bude směřovat proti ženě (Církvi):

„A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu, kteráž porodila toho pacholika.“

Ale ženě jsou dána dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváře hada na poušť, na místo své, kde by ji živili do času a časů a do půl času.“ (v. 14)

Celkový obraz je jasný: v prvních třech a půl letech po vytržení bude Církev, ze které se narodila Nevěsta, zachována a živena.

Pojem „poušť“ a s tím související „zaopatření“ je znám všem čtenářům Bible ode dnů Mojžíše a vyvedení Izraele z Egypta. V Nehemiáši 9:21 je k tomu řečeno: „Po čtyřicet let jsi se o ně staral na poušti, že netrpěli nedostatkem; jejich šatstvo nezvetšelo a nohy jim neodhnetly.“

O Izraeli Pán dále řekl: „Jako hrozny na poušti jsem našel Izrael, jako raný plod na **fíkovém stromu** v jeho prvním výhonku...“ (Oz 9:10, Jer 2:1–3) „Od **fíkového stromu** se ale naučte podobnosti...“ (Mt 24:32) Tak On hovořil také se zřetelem na Izrael, jemuž pak bude v situaci na poušti řečeno: „Proto věz: Chci ji lákat a zavést ji do pouště a tam mluvit k jejímu srdci.“ (Oz 2:14)

U Boha jsou všechny věci možné. ON, který celý národ, 600 000 mužů, nepočítaje ženy a děti (2M 12:37), vyvedl ven z Egypta a **zaopatřoval** je čtyřicet let, je stále ještě ten stejný a bude, jak je psáno, pozůstalou Církev žít tři a půl roku. Křídla velikého orla odkazují na samotného Boha, který nese ty Svě. S ohledem na Izrael je o Něm psáno:

„Jako orel bere své mladé z hnízda ven a vznáší se nad nimi, svá křídla rozprostírá, nabírá je a nese na svých křídlech,

tak vedl Pán sám lid, žádný cizí bůh s ním nebyl.

ON je nechal po výšinách země putovat a jedli úrody polní; On způsobil, aby tekla med ze skály a olej z kameň; smetanu z krav a mléko z bravy, k tomu tuk beráneků a skopců...“ (5M 32:11–14)

Také žalmista vzpomíná na ta křídla: „...neboť u Tebe hledá má duše ochranu, a ve stínu Tvých křídel se chci skrýt, až zhouba přejde.“ (Ž 57:2) „Svými křídly tě přikrývá, a pod Jeho křídly jsi ukryt...“ (Ž 91:4) K těm Svým Pán sám volá: „Vám ale, kteří se bojíte Mého jména, vzejde slunce spravedlnosti s uzdravením pod jeho křídly...“ (Mal 3:20)

Satan samozřejmě zuří dál proti ženě a jejímu semeni:

*„Tedy vyplivl drak z tlamy za ženou vodu jako potok,
aby ji tím přívalem vody odplavil;*

*ale země jí přišla na pomoc, že svá ústa otevřela a pohltila
přívál vody, který drak ze své tlamy vyplivl.“ (v. 15–16)*

Podle tohoto slova zasáhne pozemská vláda a zastaví proud pronásledování Církve, který přijde z náboženské strany.

Potom se starý drak plný zlosti obrátí proti těm z lidu izraelského, kteří službou dvou svědků v třech a půl letech uvěřili a jsou zapečetěni. Ti patří ke stejnému Božímu semeni a mají pak také svědectví Ježíše.

*„Tedy se drak rozhněval na tu ženu a odešel bojovat
proti zbývajícím z jejího semene, kteří Boží přikázání
pozorují a mají svědectví Ježíše.“ (v. 17)*

Že se u této třetí skupiny, „zbývajícího semene“ nejedná o zástup z národů, vyplývá z popisu: „...kteří pozorují Boží přikázání a mají svědectví Ježíšovo.“ Ve spojení s přikázáními a zákonem Božím je uváděn jen lid izraelský. Církev z národů je v Kristu a spravedlnost obdrží vírou (Řm 10:4). Dárce zákona nepřišel, aby zákon zrušil, ale postavil se tomu právoplatnému požadavku, vzal všechna přestoupení zákona na Sebe a podstoupil smrt, která je odplatou za hřích (Řm 6:23). Jak již bylo vyloženo, jsou ve spásném plánu jen tyto tři skupiny: mužný syn, žena a Izrael, proti kterým satan postupně bojuje.

KAPITOLA 13

Danielova vidění ve spojitosti se Zjevením

Od 13. až k 19. kapitole nalézáme symboly, které jsou uvedeny již v knize Danielově a vztahují se na prorocký průběh času. K lepšímu porozumění chceme nejprve krátce probrat, co mu bylo ukázáno.

On viděl čtyři po sobě následující světová království znázorněná čtyřmi rozdílnými kovy v podobě veliké sochy (2. kap.). Také mu bylo dáno vysvětlení toho, co viděl. Ještě dnes je tomu

tak, že vševědoucí Bůh zjevuje tajemství Svým služebníkům a prorokům.

„Tajemství, které žádá král vědět, nemohou moudří a zaklínači, čarodějníci a věštky králi oznámit; ale jest Bůh na nebi, který tajemství odhaluje...“ (2:27–28)

V 7. kapitole viděl prorok Daniel vývoj světových království až do konce nynější civilizace znázorněný symboly zvířat. Pozoroval, jak čtyři nebeské světové větry rozbouřily moře, ze kterého pak vyšla zvířata. (Kral. Bible: šelmy). V prorocké symbolické řeči se zde jedná o moře národů, které je pohnuto ze všech nebeských směrů a ze kterého vyšla tato čtyři rozdílná, po sobě následující světová království. Mnoho států má ve znaku různá zvířata, jak to bylo prorokovi ukázáno.

„Ona čtyři mocná zvířata, znamenají čtyři království, která na zemi vzniknou ...“

Čtvrté zvíře znamená čtvrté království, které bude na zemi, rozdílné od všech ostatních království...“
(Dan 7:17+23)

Z Daniele 2 a 7 vychází zcela jasně tehdy předpověděný historický vývoj. Království popsána v kapitolách 2:31–43 a 7:1–7 jsou identická. První světové království bylo znázorněno lvem, který byl zvláštní tím, že měl dvě křídla jako orel. To znamená: mocná síla tohoto království se pozdvihla od země a porazila kolem dokola všechna ostatní království. Dvě křídla reprezentují sjednocené říše Asýrii/Babylonii. Každé království je reprezentováno svým vůdcem, proto stojí zvíře na dvou nohách, jako člověk. Ono první „zvířecí království“ z kapitoly 7:4 odpovídá zlaté hlavě v kapitole 2:38.

Druhé království bylo znázorněno silným dravým medvědem (Dan 7:5). Byla to říše médo–perská, která zničila asyrsko–babylonskou říši. Tehdejší vládce byl ukázán s třemi žebry v zubech: podmanil si tři nejvýznamnější země onoho času, Babylon, Lydii a Egypt. Toto druhé světové království odpovídá stříbrné hrudi sochy z kap. 2:39a.

Třetí zvíře, pardál se čtyřmi křídly a čtyřmi hlavami, představuje symbolicky Alexandra Velikého. On zničil médo–perské království

a rozšířil svou vládu do všech světových stran. Čtyři hlavy ukazují, že z řeckého impéria vzniknou čtyři království. Třetí království od verše 6 odpovídá mědi v obrazu sochy z kap. 2:39b.

Čtvrtým světovým královstvím, které vytrvá až do konce, se budeme zabývat blíže.

„Nato se mi zjevilo v mých nočních viděních náhle čtvrté zvíře, strašné a hrozné a mimořádně silné; mělo mohutné zuby ze železa; žralo a drtilo, a co pozůstalo, rozšlapávalo svýma nohama; vypadalo úplně jinak, než předešlá zvířata a mělo ještě deset rohů.“ (7:7)

Tento text odpovídá železu a hlině z obrazu sochy z kapitoly 2:40–43. Ve verši 8. vyráží nejprve nenápadný roh a vylomí tři rohy: má oči člověka, a vede naduté řeči. Tento roh se bude rouhat Bohu a zacházet zle se svatými Nejvyššího, až vykoná Pán soud (7:20–25).

V podobnosti sochy jsou čtyři po sobě následující světové říše symbolizovány zlatem, stříbrem, mědi a železem. Obě nohy patří k celému tělu a poukazují v konečné fázi na východ a západ. Deset prstů na nohou jsou součástí dvou nohou, tedy na konci budou východní a západní Evropa sjednoceny ve společné Evropě. Nohy a prsty, tedy »poslední fáze«, jsou sestaveny z nesourodé směsi, totiž částečně z železa a z hrncířské hlíny. Nyní na konci této epochy dochází ke sjednocení úplně rozdílných systémů.

Prorokovi byla ukázána *železná* pevnost západních průmyslových zemí a také východoevropské státy jako drobné se *hlínu*. Přesto se musí na základě vidění konečného času jeden druhého držet, aniž by se ale mezi sebou smíchaly, a tvořit v proroctví předpověděnou osudovou jednotu. Poslední politická konstelace (sestava) není z jedné slitiny – jednoduše, nýbrž sjednocováním vznikla směs povahy.

Tato poslední světová velmoc skončí podle Boží rady jednou ranou z jasného nebe, protože bude mít účast na velikém boji proti Izraeli. Daniel to popisuje takto:

„Ty jsi byl ponořen do vidění, až se náhle uvolnil kámen z hory bez přičinění lidské ruky; ten trefil sochu

*do jejích železných a hliněných nohou a roztříštil ji ...
kámen ale, který sochu roztříštil, se stal velikou horou,
která naplňovala celou zemi.“ (2:34–35)*

Tento Kámen je Kristus; tak je to o Něm řečeno v mnohých biblických místech (Iz 8:14, Zach 3:9, Ž 118:22, Mt 21:42, 1Pt 2:4 a j.).

*„V Písmu je přece psáno: Hleděte, pokládám na Sionu
vyvolený kámen, drahocenný úhelný kámen; a kdo
v něm skládá svou důvěru, nebude nikdy zahanben.“
(1Pt 2:6)*

*„Každý, kdo padne na tento kámen, bude roztříštěn;
na koho tento kámen padne, bude rozdrcen“ (Lk 20:18)*

Podle Zachariáše 3:9 je na tento živý Kámen namířeno sedm očí. Počtem sedm je vyjádřeno celé Jeho Božství. V proroku Danieli jej nevidíme jako úhelný Kámen Církve, nýbrž jako Kámen, který se uvolní, aby rozbil poslední světové království a nepřátele Izraele.

Hora, ze které se Kámen uvolnil, představuje nedosažitelné Božství, ze kterého vyšel Syn, a do kterého se po dokončení spásné rady opět vrátí, aby sláva Páně naplnila celou zemi a Bůh byl všecko ve všem. Žalmista provolal: „*Pozdvihuj své oči vzhůru k hoře: odkud mi přijde pomoc?*“ (Ž 121:1) Je to On, kdo povede poslední boj proti všem, kteří se pozdvihnou proti Izraeli a tím proti Bohu a vyjde z toho jako vítěz.

Jak je v prorockém Slově oznámeno, začne v tom čase království Boží na zemi.

*„Ale ve dnech oněch králů dá Bůh nebes povstat
království, které nebude na věky zrušeno a jehož
království nepřejde na žádný jiný národ. Ono rozbije
a zničí všechna jiná království, samo ale bude trvat
na věky.“ (Dan 2:44)*

Sedmihlavé zvíře z moře národů

V 13. kapitole Zjevení již nejsou zmíněna první tři království, která viděl Daniel, neboť již náleží minulosti. Na konci dnů se jedná o poslední světovou velmoc, římské království, které je popsáno jako zvíře se sedmi hlavami a deseti rohy. Pozoruhodné je, že toto zvíře satan, je podobné ohnivému draku se sedmi hlavami a deseti rohy (kap. 12:3). Kníže tohoto světa vykonává skrze »supermoc« v osobě antikrista svůj vliv na zemi. „...*drak mu pak dal svoji sílu a svůj »trůn« a velkou moc.*“ (v. 2) Jedná se tedy o celosvětovou moc, která vychází od jistého »trůnu«.

Jestliže je řeč o sedmi hlavách a deseti rozích, pak míní mnozí učitelé Bible, že se jedná pouze o sedm nebo deset zvláštních států. Neuvažují dále, že totiž zvíře není složeno jen z hlav a rohů. Jestli je to sedm, deset, dvanáct, dvacet anebo pětatřicet států, nehraje roli, důležité je, že uprostřed „Spojených států Evropy“ bude sedm vůdčích hlav a deset trkajících rohů.

Pozoruhodné je, že v souvislosti se zvláštním vykonáváním moci onoho »trůnu« není ani při zranění, ani při uzdravení zmínka o ostatních šesti hlavách. Jedná se tedy o vůdčí zemi, která se těší veliké vážnosti a je součástí římského království, a které byla způsobena smrtelná rána. „...*a jedna z jeho hlav, která byla jako k smrti ubita, jejíž smrtelná rána se zase vyhojila.*“ (v. 3) Zde je řeč jen o jedné hlavě, která byla zraněna, jejíž smrtelná rána ale bude zase uzdravena. Připomeňme si, že v dějinách byl jen jeden národ, který mohl nést čestné označení „Svaté římské království německého národa“. Dějiny potvrzují, že v minulosti existovali německo-římská císařství a německo-římská papežství. Německo je předurčeno, být vůdčí hlavou ve sjednocené Evropě. Je hospodářsky nejsilnější, a nejlidnatější zemí Evropské unie. Tím je vysvětleno, proč je vývoj po německém sjednocení při uskutečňování římských smluv zase zaměřen na srdce Evropy, jemuž je svěřena zvláštní role. V souladu s proroctvím je toto přednostní postavení obzvláště zdůrazňováno a vyžadováno nynější světovou velmocí USA. Německo má nejvíce sousedů, leží nejvíce ve středu, sousedí s východoevropskými státy, je geograficky a politicky určeno být švem společné Evropy.

Velice objasňující je v této souvislosti pojem „*rána mečem*“ (v. 14). Stalo se to mečem Ducha, totiž Božím Slovem (Ef 6:17), které je ostřejší, než každý meč na obě strany ostrý (Žd 4:12). Je nám řečeno, že se celý svět bude divit uzdravení té rány. Ve dnech reformace se meč Ducha rozmáchl, totiž kázalo se Slovo Boží. Důsledkem toho dostala vládnoucí státní církev ve vůdčí zemi skoro smrtelnou ránu. Reformace způsobila náboženské rozdělení. Po druhé světové válce prožila tato země druhé, totiž politické rozdělení a tak byl evropský kontinent rozdělen na Východ a Západ jako předtím na protestanty a katolíky.

Kdo by se opovážil věřit, anebo vážně počítat s tím, že se skuteční, co žádal americký prezident Ronald Reagan při své belgické návštěvě v červnu 1987? Před zazděnou Brandenburskou bránou, již bylo reprezentováno vlastní rozdělení Východu a Západu řekl: „Mr. Gorbachev, open this gate, tear down this wall.“ – „Pane Gorbačove, otevřete tuto bránu, zbořte tuto zeď.“ Po následujících dvou letech vešel pád této zdi a otevření Brandenburské brány do historie. Také se naplňuje, co řekl Willi Brandt: „Srůstá spolu, co náleží k sobě“, a to se týká Německa i celé Evropy.

Znovusjednocení Německa a ve spojení s tím sjednocení Evropy je naplnění biblického proroctví v konečném čase. Dělení pominulo, smrtelná rána se uzdravila, politicky a nábožensky zase všechno roste spolu. Spojuje se, co patří k římské říši a tak před našimi zraky nanovo povstává světová moc – jako „Evropská unie“. Celá země se tomu diví, a pozoruje plná úžasu, jak rychle, tak řečeno „přes noc“ se všechno změnilo a spěšně postupuje politické a náboženské sjednocení. Vítězstvím století „světového katolicismu“ nad „světovým komunismem“ v roce 1989 se biblické proroctví naplnilo před našima očima. Toto vše se stalo, aby duchovní světová moc – Řím, mohla zaujmout své přednostní místo, aby ovládla poslední politickou světovou moc.

U této zvláštní *zvířecí moci* se nejedná samotně jen o sílu, nýbrž o osobu, kterou ztělesňuje a reprezentuje (Dan 7:17 a j.) Stávající prezident spojené Evropy má jako i jiní prezidenti, kancléři, premiéři a vrchní hlavy států omezenou moc – ti jsou nahraditelní, lze je odvolat. Náboženská vrchní hlava naproti tomu je zároveň hlavou státu a sesadit ani odvolat ji není možné;

vlastní moc celého světa. V biblickém proroctví je zřetelně řečeno, že obojí – náboženství i politika – se sjednotí, přičemž náboženská moc bude mít nadvládu (viz kap. 17). Ze všech konfesí má výlučně římsko-katolická církev charakter státu. Má se státy světa vyměňené velvyslance. Vatikán je samostatný stát uprostřed jiného státu, náleží proto k těm sedmi, ale je tím osmým (Zj 17:11).

Politická Evropa bude plně stát pod vlivem náboženské vrchní hlavy, jíž se podřídí zbývající křesťanství v ekumenii a kterou také uznají všechna ostatní náboženství. Nový světový pořádek, o kterém mnozí mluví, pokročil dále, než je všeobecně známo. Již nyní stojí evropské právo nad právem jednotlivých států. Co se rozhodne ve Strasbourgu, to se předává dál všem členským státům Evropské unie v Bruselu. Některé protestantské země se sice zdráhají přistoupit, protože tuší, kterým směrem všechno běží a kdo vlastně dělá politiku. Ale jak je psáno, i oni se podřídí. Kdo se podřídí nechce, ten to pocítí, neboť „*kdo je rovný tomu zvířeti, a kdo s ním může bojovat?*“

*A byla **mu** dána tlama, která chrlila veliká slova a rouhání a byla **mu** dána plná moc ji po dobu **dva-
ačtyřiceti** měsíců provozovat.“ (v. 4b–5)*

Kdo je tento „**mu**“, jemuž byla dána plná moc, je označen jako zvíře a široce otevřel svoji tlamu?

„Tedy otevřelo svoji tlamu k rouhání proti Bohu, aby se rouhalo jménu Jeho a stanu Jeho, totiž těm, kteří mají svůj příbytek v nebi.“ (v. 6)

Z tohoto textu jasně vyplývá, oč jde. Vždyť Pán dal v Jan. 14 zaslíbení, že těm Svým připraví příbytek a vrátí se, aby je vzal domů. Od okamžiku vzetí až k začátku Tisíciletého království budou přemožitelé bydlet v nebi.

Tento vlastně „světový diktátor“, ve kterém se náboženská a světová moc sjednotí, nezná ve svém vyvyšování žádných hranic. Lidé k němu budou vzhlížet jako k Bohu v lidské postavě, a podřídí se mu veškerá náboženská a politická moc. Prorok Daniel o něm řekl: „*On povede pyšné řeči proti Nejvyššímu a se svatými Nejvyššího bude špatně zacházet, a bude mít v úmyslu změnit svátky a Boží zákon; a budou jeho moci vydáni **jeden***“

rok, a dva roky a půl roku.“ (7:25) Jan i prorok Daniel udali čas přesně tři a půl roku, jako čas velkého útlaku a pronásledování, ale čas silného nátlaku, jenž bude vykonáván na biblicky věřící v krátkém úseku **před** vytržením, není přesně stanoven.

Jestliže je řeč o takovém pronásledování, pak potřásají mnozí současníci nedůvěřivě hlavou. Dokonce existují lidé, kteří nemohou věřit, že během asi tisíce let samovlády římské církve až do středověku podstoupily miliony lidí mučednickou smrt. Vzpomeňme jen na tzv. procesy s kacíři, na hranice, na inkvizici, na bartolomějskou noc. Mnozí také nemohou pochopit, že šest milionů Židů a statisíce jiných národností mohly být v době třetí říše v našem století krutým způsobem zavražděni s vědomím a zčásti dokonce ve spolupráci s církví.

*„Také **mu** bylo dopuštěno, vést válku proti svatým a **vítězit** nad nimi; a byla **mu** dána moc nad všemi kmeny a národy, jazyky a národnostmi.“ (Zj 13:7)*

S ohledem na to zazní ve verši 10 první varování:

„Kdo vede jiné do zajetí, putuje sám do zajetí; kdo mečem usmrtí, bude sám mečem zabít.“ Pak je ale „potřebná houževnatá vytrvalost a víra svatých.“

Po tomto je poznána náboženská hlava konečného času, totiž, že on, člověk se nechá uctívat a zbožňovat jako Bůh:

*„A budou se **mu** klanět všichni obyvatelé země, ti, jejichž jména nejsou zapsána v Knize života zabitého Beránka od ustanovení světa.“ (Zj 13:8)*

Dalším „jeho“ poznávacím znamením je celibát; tak to je zmíněno u proroka Daniele: *„...nebude si vážit **ani lásky žen ani jiného boha; neboť se proti všemu pozdvihne ... Ale místo toho bude boha pevnosti uctívat...“*** (Dan 11:37–39a), totiž povede křížová tažení a všeobecné války. Celibát je od začátku proti pevně uloženému Božím pořádku a Pavel ho označil jako démonické učení (1Tim 4:1–4). Jenom pravé děti Boží budou tomuto velikému náboženskému podvodu a podvodníkovi odporovat – jedni před vytržením, druzí po něm.

Celý svět, všichni politici, kteří mají pověst, hodnost a jméno, všechny náboženské osobnosti, veškeré konfese a jak je psáno,

všichni obyvatelé země mimo těch, kteří jsou zapsaní v Knize života zabitého Beránka, budou k němu vzhlížet a vzdávat mu úctu. Již před reformací, ale obzvláště ode dnů reformace učitelé Bible, a především Dr. Martin Luther stále znovu poukazovali na to, že je třeba tuto osobnost hledat tam, kde ji jediné lze najít, totiž v papežství (viz Lutherovu »Předmluvu před prorokem Danielem«).

V protireformaci jezuité tuto myšlenku zavrhli a ustanovili se na do bludu zavádějícím soudu, že antikrist musí být Žid. Tomu věří až do dnešní doby dokonce i protestantští přátelé Izraele, protože to tak převzali rozhlasoví evangelisté a kazatelé. Jiní jej hledají v islámu. Je to strašná lež, kterou duch podvodu udělal věrohodnou těm, kteří si připadají moudří. Kde je to napsáno v Bibli? Podle 2. Tes. 2, kde je tento muž popsán, Bůh ty lidi, kteří neuvěřili pravdě Božího Slova, předal bludu. Musí věřit lži a propadnou Božímu soudu.

Jako má Kristus mnohá označení, která Jej uvádí ve spojení s právě platným pověřením, tak má i Jeho protihráč mnohé názvy. V protikladu ke Kristu, Synu Božímu je *synem zatracení*. Kristus je zaslíbený pravý Prorok, on ohlášeným *falešným prorokem* a pod. Apoštol Pavel jej tituluje jako *člověka bezzákonnosti*, jako *protivníka*, který se povyšuje nade všechno, co se týká Boha anebo bohoslužby, který se dokonce posadí v chrámě Božím a nechá se oslavovat jako Bůh. Protože se vydává za zástupce Syna Božího, logicky následuje jeho uctívání. Také se nechává oslovovat označením, které náleží jen samotnému Bohu, jako „svatý otec“ – a to proti Písmu svatému: „*A nikoho na zemi nenazývejte otcem ...*“ (Mt 23:9) Pokud se týče zvěstování, on klade nárok na neomylnost na »své stolici«, jako Bůh na Svém trůnu. On se prezentuje jako zástupce Krista, přesto, že sice Kristus zastupuje ty Své, ale Jeho samého nikdo nezastupuje.

Apoštol Jan označuje tuto mysteriozní osobu opakovaně za „antikrista“ anebo „protikrista“, což prostě znamená, že tento muž, který se odvolává na Boha a Krista, je v té věci proti Bohu a Kristu. Buduje svoji vlastní církev se světovou mocí vedle Církve Kristovy a nemá podíl na Božím spasení dokonaném v Kristu. Odpouštění hříchů si vyhrazuje pro sebe. V učení a praxi má

vlastní dogmata a tradice postavené vedle a proti Slovu Krista. Tohoto muže, který stojí také v protikladu proti všem pravým prorokům označuje Zjevení jako „*živého proroka*“ (19:20).

Zvíře ze země

Druhá část 13. kapitoly Zjevení je ještě tajuplnější, než první.

„Dále jsem viděl jiné zvíře vystupující ze země, mělo dva rohy podobné Beránkovým, ale mluvilo jako drak; a vykonává všechnu moc prvního před jeho zraky a vede zemi a obyvatele její k tomu, že se klanějí tomu prvnímu zvířeti, jehož smrtelná rána byla zase uzdravena.“ (v. 11–12)

Tato druhá moc přichází ze země, ne z moře národů. V biblickém proctví jsou početné národy Evropy přirovnány k vodám moře (17:15). Při druhém zvířeti se jedná o moc na kontinentě, na kterém původně nebyly národy a řeči. Beránek zde symbolizuje křesťanskou zemi, plnou náboženskou svobodu, jaká se naskytne na zemi jedinečně. Dva rohy odkazují na světskou a náboženskou moc. Tady se jedná o druhou světovou velmoc, Spojené státy americké, v porovnání ke „Spojeným státům Evropským“. Jak je nám řečeno, přijde okamžik, kdy tato druhá protestantsky orientovaná zvířecí moc bude mluvit jako římský drak a vykonávat moc ve smyslu prvního zvířete.

Druhá zvířecí moc se postará o to, že prvnímu zvířeti, jehož smrtelná rána je uzdravena, se dostane uctívání a uznání od obyvatel země. Vyznačuje se obzvláště technickým pokrokem a rozvojem.

„Také vykonává velké divy znamení, takže dokonce oheň na jeho příkaz sestupuje před zraky lidí z nebe na zem; a svede obyvatele země skrze divy znamení, které je mu dáno konat před zraky prvního zvířete, že přiměje obyvatele země postavit obraz zvířeti, které mělo ránu od meče a zase ožilo.“ (v. 13–14)

Co se týče náboženské oblasti, píše Pavel o „moci bezzákonnosti“ – v protikladu k pravým divům a znamením, jak se ve službě našeho Pána a apoštolů děly a ještě dnes dějí

jako potvrzení Slova – že je doprovázena podvodnými divy a znameními:

*„...**toho**, jehož vystupování se projeví jako působení satana, skrze všechny možné projevy moci, znamení a divy lži a skrze každý druh podvodu nespravedlnosti pro ty, kteří jdou do ztracení, protože si neosvojili lásku k pravdě, aby neobdrželi svoji záchranu.“ (2Tes 2:9–10)*

Druhá světová velmoc byla původně čistě protestantská. Lidé z evropských zemí tam prchali před náboženským útlakem a pronásledováním a našli nový domov. Semknutí protestantů ve světové radě konfesí (církvi) je tím obrazem římské světové církve. Ten obraz obdrží život (v. 15), to znamená, obdrží existenční právo, plné právo spolurozhodování. Již po dlouhý čas pozdvihuje světová rada konfesí svůj hlas, jako např. na sjezdu v únoru 1991 v Canbeře v Austrálii, s ohledem na válku v Golfu. Od papeže a jeho kněží se to již víceméně očekává, ale nyní má možnost do toho důležitě mluvit také světová rada konfesí.

*„Také **mu** bylo propůjčeno, dát obrazu zvířete život, tak že obraz zvířete dokonce mluvil, a také dosáhl, že byli usmrceni všichni, kteří se neklaněli obrazu zvířete.“*

Pronásledování bude podle toho namířeno proti opravdově věřícím, kteří z přesvědčení nepatří k římskokatolické světové církvi ani k protestantské světové radě konfesí.

Prorok Daniel podal jasné vysvětlení, co je myšleno klaněním obrazu zvířete, jak je to napsáno ve Zjevení 13. Za času Daniele to byla socha muže (2:32–33). Jak prorok tuto sochu viděl a popsal, tak byla také zhotovena, totiž šedesát loktů vysoká a postavena v provincii Babylon (3:1). Tehdy se jednalo o Babylon v Mezopotámii u Eufratu, v dnešním Iráku. Poslední Babylon budeme muset hledat ve světovém centru u Tibery. Tak je to zcela jasně řečeno v prorockém slově.

Tehdy zřídili podobiznu přesně popsané zvířecí moci a všechny národy, kmeny a jazyky byly z nejvyššího místa vyzvány, aby slavnostně zasvěcené soše vzdali úctu, klanění a chválu.

„Pak vévoda silným hlasem oznámil: Národové, kmeny a jazykové! Vám je tímto přikazováno: že jakmile zazní zvuk ... a jej uslyšíte, tak máte padnout a klanět se tomu zlatému obrazu, který dal postavit král Nabuchodonozor! Kdo se ale neskloní a nebude ho ctít, na místě bude vržen do rozpálené pece!“ (Dan 3:4–6)

Příběh tří mužů v ohnivé peci je všeobecně znám. Oni se nemohli podrobit tomuto příkazu, aby soše vzdali úctu. Pronásledování přišlo na ty, kteří nepadli na kolena před sochou, nýbrž modlili se a klaněli samotnému Bohu, jemuž náleželi.

Věrní modlitebníci Boha měli odvahu říci tomu vládci:

„Bude-li tvůj příkaz vykonán, pak je náš Bůh, kterého my ctíme, mocen nás z rozpálené pece zachránit a On nás z tvé moci, ó králi, zachrání. Jestliže tak ale neučiní, nechť je tobě, ó králi, oznámeno, že tvého boha nebudeme uctívat, ani zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se klanět nebudeme!“ (Dan 3:17–18)

Tato událost je v dějinách sepsána pro povzbuzení všech věřících, kteří přímo na konci budou čelit stejné situaci. Pán je s těmi Svými a neopouští je; oni zůstanou věrní až do smrti.

Šestinásobný popis odhaluje tajemství a mysteriózní (tajuplnou – záhadnou) číslici 666. Kdo v Bibli popsany obraz, jenž může mluvit, vztahuje na televizi, nepochopil tu věc. Televizor je mrtvý předmět, který sám od sebe nemluví, jen přenáší dále obraz a zvuk, který někde jinde vzniká a je natáčen.

- 1.) Je velice důležité vědět, že se zde nejedná o nějaký obraz anebo fotografii všeobecně, ale o *zpodobnění zvířete* (Zj 13:15).
- 2.) Není to také jen číslo, jež mnozí svévolně vykládají a vztahují na kódovou evidenci a naprostou kontrolu „světovým počítačem“, nýbrž *počet zvířete* (13:8).
- 3.) Také to není kdovíjaké jméno, je to *jméno zvířete* (13:17)
- 4.) a také není počtem kdovíjakého jména, ale je to *počet jména zvířete* (15:2)

5.) rovněž to není kdovíjaké znamení, ale *znamení zvířete* (16:2)

6.) a *znamení jeho jména* (14:11).

Z této šestinásobné kombinace, která se pokaždé **vztahuje ke zvířeti**, vyplývá správný dílčí i celkový význam. Jenom kdo pochopí, že se vždy jedná o stejný **vztažný bod**, prohlédne tyto po domácku udělané částečné výklady.

S pojmem slova „obraz“ se setkáváme v různých souvislostech od první kapitoly Bible, např.: *„Tedy stvořil Bůh člověka podle Svého obrazu...“* Obraz Boží byla postava, ve které se neviditelný Bůh zjevoval viditelným způsobem. Kristus je obraz Boží – Boží ražba (2Kor 4:4, Žd 1:3). Na druhé straně je antikrist jako syn ztracení (2Tes 2:3) pozemským obrazem padlého syna ranních červánků (Iz 14:12). Lucifer, protivník se jako syn ranních červánků v nebi pozdvihl a chtěl být Bohu rovný; to stejné činí tento muž na zemi. Obraz zvířete nesmíme vnímat jen jako symbol, nýbrž za ním musíme vidět existenci něčeho živého.

Tajuplné znamení zvířete

Nyní se chceme zabývat znamením zvířete:

„Dále působí, že malí i velcí, bohatí i chudí, svobodní i podrobení, si udělají znamení na své pravé ruce anebo na svých čelech.“ (v. 16)

S jistotou to není žádné vnější označení, jaké museli nosit Židé v různých dobách. Pečeť Boží, kterou označuje Pán ty Své, také není viditelná. Také 144 000 z dvanácti kmenů Izraele ponese pečeť Boží na svých čelech, která je neviditelná. Pečetí Boží není ani, jak mnozí učí, dodržování a oslavování jistého dne. Jako znamení smlouvy, ne jako pečeť, zavázal Bůh Izrael na sedmý den (2M 31:12–17). Ti, kdo patří k Církvi, ospravedlnění vírou v Ježíše Krista, obdrží jako Abraham pečeť Boží (Řm 4:11, 2Kor 1:22). Budou zapečetěni Duchem svatým ke dni spasení těla (Ef 4:30), nikoli zapečetěni k nějakému určitému dni v týdnu.

V čase soužení budou lidé donuceni přijmout náboženský systém a sklonit se pod něj, jinak nebudou moci kupovat, ani

prodávat. Čelo ukazuje na rozhodnutí, které se uskutečňuje v hlavě, tedy rozumem. Ruka mluví o skutku, který následuje po učiněném rozhodnutí. Přistoupení ke spoluúdství bývá stvrzeno vlastnoručním podpisem. Biblicky věřící budou vystaveni újmě a pronásledování, které přijde z náboženské strany. Jestliže se například musí při hledání práce uvést náboženství, může být okamžitě dáno rozhodnutí, jestli někdo pracovní místo dostane nebo ne.

Znamení je duchovní povahy, a souvisí s »učením«. Jak na jedné straně právě Boží učení ti Jeho přijímají, nesou a činí, tak se děje s druhé strany s těmi, kteří následují falešnému učení protivníka. Učení, víra a přesvědčení nebývají přijímány nebo odkládány viditelně na čelo nebo ruce, nýbrž jsou nošeny v srdci a praktikovány ve skutku. **Zapečetění Duchem nastane po přijetí Slova pravdy** (Ef 1:13); **označení znamením po přijetí falešného slova.**

Následující text dává definitivní vysvětlení, že se nejedná o znamení jako vnější poznávací značku, nýbrž zjevuje důležitou skutečnost, že toto znamení zahrnuje **jméno zvířete** a **počet jeho jména**:

*„...a nikdo nesmí nic kupovat nebo prodávat, kdo by nenesl **znamení, totiž jméno zvířete** anebo **počet jména jeho**. Zde se může ukázat pravá moudrost. Kdo má rozum, vypočítej **počet zvířete**; je to totiž **počet lidského jména, a jeho počet je šestsetšedesátšest**.“*
(v. 17–18)

To je úplný výklad záhadného číselného znamení, při němž se nachází **trojnásobná kombinace**, ve které je pokaždé **stěžejním bodem zvíře**. Souhrnně má číselnou hodnotu 666, které odpovídá titulování tohoto člověka:

Z	Á	S	T	U	P	C	E	S	Y	N	A	B	O	Ž	Í	H	O					
V	I	C	A	R	I	U	S	F	I	L	I	D	E	I								
5	+	1	+	100	+	1	+	5	+	1	+	50	+	1	+	1	+	500	+	1	=	666

(V latinských nápisech se písmena U píší jako V= 5).

Znamení může být pozemské, ale také duchovní poznávací znamení. Nikdo přece neočekává, že uvidí někoho, kdo nese

jméno a počet zvířete jako viditelné poznávací znamení. Pavel řekl: „*Já nosím znamení Ježíše na mém těle.*“ (Gal 6:17) Jistě nenesl jizvy toho Ukřižovaného, nýbrž duchovní znamení. Kdyby je nesl zjevně na odív, bylo by to rovno posměchu. Co je znamením, vlastní identitou této náboženské instituce? Abychom se toto dozvěděli, musíme se vrátit zpět tam, kde vzniklo. **Jestliže víme, čím bylo vyvoláno pronásledování tehdy, po vzniku římské státní církve ve 4. století, budeme také vědět, čím bude vyvoláno potom.** Znakem mateřské církve je jím vymyšlená *víra trojjedinosti*, která říká, že je Bůh údajně od věků složen ze tří samostatných osob, které mají být všechny stejně věčné, stejně vševědoucí a stejně všemocné. Tato státem žádaná a vynucená víra trojjedinosti byla prostředkem nátlaku a vyvolávala krutý tisíciletý čas pronásledování Židů, křesťanů a muslimů, kteří věřili jinak.

Následující citáty mluví samy za sebe:

„Ostrom – 28. 2. 380 – VÍRA TROJJEDINOSTI STÁTNÍM NÁBOŽENSTVÍM. Theodosius I. Veliký, kterého západořímský císař Gratian po smrti Valence roku 379 povýšil za císaře Východu, předepisuje všemu svému poddanému lidu křesťanskou víru trojjedinosti formou, jak bylo schváleno koncilem v Nicei roku 325.“

„Konstantinopol – 1. 5. 381 – VÍRA TROJJEDINOSTI ZÁVAZNÁ PRO KŘEŠŤANY. Na druhém ekumenickém koncilu schválili kněží dekret vydaný v únoru 380 císařem Theodosiem I., ve kterém vyzývá všechny římské poddané k přijetí křesťanského vyznání víry trojjedinosti, jak byla formulována na koncilu v Nicei roku 325. Víra trojjedinosti, která obsahuje trojjedinost Boha Otce, Syna a Ducha svatého, tím byla povýšena pro všechny křesťany na platné vyznání víry a státem vyžadované náboženství.“ (B. Harenberg, *Chronik der Menschheitsgeschichte* [Kronika dějin lidstva], str. 212).

U tohoto znamení se skutečně v podstatě jedná o učení trojjedinosti. Ono je také převzato a obhajováno jako žádný jiný bod vyznání víry tradičních protestantských konfesí. Jak v katolické církvi, tak také u protestantů nyní dochází k tomu, že si dělají pravou rukou znamení kříže. Mnohonásobný vrah císař Konstantin prý viděl na nebi kříž. Později jeho státní církev zavedla pokřizování povinně pro všechny. Pod znamením kříže trojjedinosti, při čemž předříkávají: „Ve jménu Otce, Syna

a Ducha svatého“, vedla římská církev všechna svá ukrutná křížová tažení a pogromy. Židé a jiní byli nuceni líbat krucifix anebo zemřít.

Před Konstantinem neexistovalo podle psané historie církevních dějin žádné křesťanské učení trojjedinosti, jen pohanské trojice; také znamenání se křížem se neprovádělo. Docházelo jen ke kristologickým roztržkám. Biblicky věřící nenosí krucifixy, ani se neznamenají křížem, oni věří Božímu spásnému skutku, který byl učiněn Kristem na kříži Golgaty. Jsou přesvědčeni o tom, že Bůh byl v Kristu a smířil svět sám se Sebou smrtí na kříži. Pavel, prakřesťané, i oni dosvědčují: „*Jsem s Kristem ukřižován. Tak tedy již nežiji já, nýbrž Kristus žije ve mně.*“ (Gal 2:19b–20)

Z církevních dějin je rovněž známo, že v prvních staletích po Kristu neexistovala ani římsko-katolická ani římsko-ortodoxní anebo nějaká jiná církev jako organizace. Existovaly jen různé křesťanské směry, které pak byly od doby Konstantina shrnuty v jeho „Imperium Romanum“ do jednotné církve. Na koncilu v Nicei (325) ještě nebyl žádný papež, kardinál a pod., ani na koncilu v Konstantinopoli (381) a Efezu (431). Dějiny papežů začíná Leo I. v roce 441 po Kr. V Nicei se shromáždili zástupci různých křesťanských směrů a nárůživě diskutovali. Pomocí státu vznikla ve 4.–5. století první organizovaná křesťanská konfese jako státní církev. Nebyla založena Kristem a proto také s Ním nemá nic společného ani v učení, ani v praxi.

Znamení této světové instituce, od níž vychází pronásledování, je reprezentováno svojí hlavou jako nejvyšší učitelskou autoritou. Jestliže tedy někdo povstane proti nejsvětějšímu dogmatu římské církve, totiž proti trojici, pak ho k smrti urazil a je v jeho očích kacířem, dítětem smrti. Vizte citát z Nového času pro budoucnost:

„Poněvadž také druhý vatikánský koncil v dekretu o ekumenismu (č. 20) vzpomněl jen na ty křesťany, kteří věří v trojjedinost Boží, je třeba přezkoušet, jak dalece křesťanská jsou ještě jiná společenství, která zavrhnou víru trojjedinosti.“ (Vydavatelství. Herder, Lexikon sekt ... str. 151)

Pro dialog není místo. Rozhodnutí tím padlo provždy.

Jak při vzniku, tak i nyní při sjednocování katolické a protestantské konfese se stane toto vymyšlené *trinitářské dogma* absolutní povinností pro všechny křesťany. Přitom se protestantské semknutí posilní a vynutí na všech evangelických skupinách přijetí tohoto *znamení*, při čemž stát bude církvi nápomocen:

„Všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i porobené přivede k tomu, udělat si znamení na své pravé ruce nebo na čele, a kdo to znamení nemá, nesmí nic kupovat nebo prodávat...“ (v. 16–17)

Světová rada konfesí nese velice nelibě, že ještě existují zvláštní protestantské společnosti, které se velikému sjednocení brání. To jsou ti, kteří věří v jednoho, pravého věčného Boha, jenž se zjevil k naší spáse a spasení v Ježíši Kristu. Oni anti-krista zavrhnou, protože uznávají Krista jako jedinou Hlavu.

Toto dogma poznamenává následovníky falešným poznáním Boha a Krista. Proto tato instituce již v minulosti prolévala krev jako žádné jiné seskupení při pronásledování jinak smýšlejících a věřících. Také ti, kteří nepřijímají poznávací znamení mateřské církve, budou potom vystaveni pronásledování. Kdo na druhé straně věří dogma trojjednosti a je pokřtěn trojjedným způsobem, automaticky nese znamení zvířete. Jak známo, římská církev si nárokuje, že jen v ní samotné je spása, a jen skrze ní a její svátosti může být člověk blahoslavený. Hodnostáři v úřadující církvi vykonávají při lidech od jejich narození až k jejich skonu náboženské úkony – s tím výsledkem, že jejich spoluúdobé, zaopatření všemi spásnými svátostmi, dorazí do vymyšleného očištění. Je to blahoslavenství? Sváté Písmo říká něco jiného (Sk 4:10–12).

Papežská církev staví proti jednorázové, před Bohem jediné platící oběti Krista, své vynalezené obětní mše. Tam se oplatka údajně promění v reálného Krista, nosí ji dokola, uklánějí se před ní, a sní ji. Všichni, kteří takové proti Kristu namířené učení nemohou přijmout, byli rozhodnutím koncilu prokleti. Tak mluví Pán ve Svém Slově o Spasiteli a o Jím vykonaném skutku spásy:

*„...a na základě této vůle jsme my skrze obětování těla Ježíše Krista **jednou provždy** posvěceni ... tento ale obětoval **jenom jednu oběť za hřích** a potom se*

*navždy posadil na pravici Boží ... **neboť skrze jedinou oběť On ty, které posvětil, přivedl k dokonalosti.***
(Žd 10:10+12+14)

Ve spásných dějinách Bůh jedná jediné skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Duch svatý působí na základě zvěstování spásy Slova pravdy. Organizovaná církev jedná ve vlastním jménu ve formuli „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“ – ale Církev Kristova jedná v pověření Božím v novozákonním jménu smlouvy **Pána Ježíše Krista**, v němž samotně je spása Boží pro lidstvo.

V 17. kapitole je s ohledem na všechny konfese a svobodné konfese, které se sjednotí s mateřskou církví, užíván pojem „*veliký Babylon, matka všech smilnic*“. Tam je ještě jednou řeč o znamení na čele:

„A na čele jejím bylo napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, matka smilnic a ohavnosti země.

A viděl jsem tu ženu opilou krví svatých, a krví mučedníků Ježíšových; při pohledu na ni jsem velice užasl.“
(v. 5–6)

Protestantské dceřinné konfese (denominace), které se vyznačují stejným učením trojjedinosti, se vracejí zpět do mateřského klína. Tak to bude zase „Veliký Babylon“, který je opilý krví mučedníků. Jan viděl tu věc, jak je a žasl. Všichni, kdo věří učení trojjedinosti a jsou spoluúdy odpovídající konfese, již to znamení nesou. Ti, kteří se z biblického přesvědčení nemohou sklonit pod toto dogma, budou pronásledováni. **Stejným způsobem a stejným znamením, se kterým prosadila první církev první pronásledování, bude vykonávat i to poslední.**

Podvod spočívá v tom, že to převrácené bude natolik podobné pravému, že kdyby to bylo možné, byli by i vyvolení svedeni (Mt 24:24). Matouše 7:21–23 vztahuje Pán na takové lidi, kteří hovoří o mocných věcech, jak to dnes známe od televizních evangelistů trojjedinosti a charismatických shromáždění. Přesto, že se tito lidé pokoušejí ospravedlňovat, posílá je Pán jako činitele nepravosti pryč, ty, které On nikdy nepoznal. Opravdové působení Ducha souhlasí vždy s opravdovým učením Slova Božího.

Zde se musíme ptát:

Proč Bůh sám nemluvil nikdy o „trojjedinosti“ nebo „svaté trojici“?

Proč žádný prorok nikdy nezmínil „trojjediného Boha“?

Proč žádný apoštol nemluvil o „třech osobách uprostřed Božství“?

Proč v Bibli nestojí pojmy „Bůh Syn“ a „Bůh Duch svatý“?

Proč se v židovství a za času apoštolů neodehrála ani jediná debata o Božství?

Proč se za času apoštolů a v poapoštolském čase ani jednou nekřtilo ve formuli trojjedinosti?

Proč všichni apoštolové v přesném poznání Matouš 28:19 křtili výhradně ponořením na jméno **Pána Ježíše Krista**? (Sk 2:38, 8:16, 10:48, 19:5, Řm 6:3) Protože poznali skrze přímé poučení Vzkříšeného a zjevením Ducha, že Ježíš z Nazaréta je „Emmanuel = Bůh s námi“. Věděli, že jméno smlouvy Nového zákona zní **Jahschua**, což znamená **Jahweh-Zachránce**, přesně tak jako „*Emmanuel*“ znamená *Bůh s námi*. Věděli také, že ten jediný pravý Bůh se zjevil jako Otec, Syn a Duch svatý. A to se stalo k naší spáse v novozákonním jménu smlouvy, do které bývají všichni synové a dcery Boží v době Nové smlouvy vekřtěni.

Ať ve slovech, skutcích nebo křtu, – všechno, co se děje od Boha a vykonává se podle Jeho vůle v Jeho Církvi, se neděje v nějaké jmenovité, magicky působící formuli, ani opakováním titulů nebo označení, nýbrž ve jménu **Pána Ježíše Krista** (Kol 3:17). Ne před tituly a formulemi se budou všechna kolena sklánět, nýbrž před svatým jménem smlouvy **Pána Ježíše Krista** (Fil 2:9–11).

Již ve Starém zákoně Bůh s ohledem na Svě jméno na hoře Sinai zaslíbil: „*Na každém místě, kde vyzdvihnu památku Mého jména, chci k tobě přijít a tebe požehnat.*“ (2M 20:24)

Při oznámení narození Spasitele bylo jasně řečeno:

„...kterému máš dát jméno Ježíš (hebr. Jahschua); neboť On to je, jenž Svůj lid spasí od jejich hříchů.

Toto všechno se ale stalo, aby se naplnilo Písmo, které Pán předpověděl skrze proroka, který řekl:

Hleď, panna bude dobré naděje a bude matkou syna, kterému dají jméno Immanuel, to znamená v překladu: Bůh s námi.“ (Mt 1:21–23)

Všecky služby, ustanovené Bohem do novozákonní Církve Kristovy, jednají pod vedením Ducha svatého mocí autority Slova Božího ve jménu Pána Ježíše Krista. Všichni hodnostáři církve ale činí každý úkon s užitím formule „ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“, aniž by zmínili jméno, na kterém vlastně záleží, a o které přece při křtu jde. Žádný prorok nebo apoštol ani jednou slepě takovou formuli neopakoval. Proto také ani neudivuje, že i okultismus a spiritismus se v „křesťanské“ Evropě praktikuje v této formuli.

Poslyšte vy, kteří se počítáte k lidu Božímu, ale jste v trojičních (trinitářských) a svobodných konfesích: Toto je hodina pravdy, hodina rozhodnutí, zjevení Krista a odhalení antikrista, oddělení světla od temnoty! Zvěst Boží Jeho roztroušenému lidu zaznívá v tomto posledním volání:

„Vyjděte z jejich středu ven a oddělte se, přikazuje Pán, a ničeho nečistého se nedotýkejte, tak vás chce přijmout a: JÁ vám chci být Otcem a vy mi máte být za syny a dcery, říká Pán, ten všemohoucí.“ (2Kor 6:17–18, Zj 18:4)

To TAK MLUVÍ PÁN této písemné výpovědi je jednoznačné. Jen kdo vyjde ven z babylonsko-trinitářského úseku, může být vpravdě Duchem svatým vekřtěn a zapečetěn do Těla Kristova (1Kor 12). Kristus a antikrist se vzájemně vylučují. Smíšení mezi těmito dvěma tábory nemůže být. Nikdo nemůže zůstat neutrální. Jedni jsou zapečetěni Duchem svatým, druzí označení falešným systémem.

Kdo slyší pozoun věčně platícího evangelia, musí následovat Božímu volání. Nyní padne rozhodnutí, jestli chceme náležet Kristu anebo antikristu, jestli budeme Duchem svatým v Boží pravdě Slova zapečetěni anebo jestli přijmeme znamení zvířete a setrváme v bludu. Falešné učení o trojjediném Bohu bylo pro rokům neznámé; apoštolové neznali falešný křest trojjedinosti. Tento naskrz falešný náboženský systém je Bohem cele zavržen.

Vše je shrnuto v jednom člověku, jímž je to ztělesněno. Popis a hodnota čísla, označení tohoto muže jsou právě prezentovány již v Písmu svatém. Všichni proslulí učitelé Písma to tak od od reformace viděli. Neexistuje jiná možnost, jak by se daly všechny jednotlivosti seřadit.

KAPITOLA 14

Beránek a 144 000 zapečetěných

„Nyní jsem měl vidění: viděl jsem Beránka stát na hoře Sion a stočtyřiačtyřicettisíc těch, kteří Jeho jméno a jméno jejich Otce nesli napsané na svých čelech.“
(14:1)

Opět je zmíněno čelo ve spojení s nesením jména. V kap. 7 bylo dáno oznámení, že 144 000 z dvanácti kmenů izraelských jsou označeni na svých čelech pečeti. Zde je doplněno jméno. V kapitole 14 vidíme zapečetěných 144 000 na hoře Sion. Jsou vidět s Beránkem, což ukazuje jejich spasení. Tento zástup přijal spasení učiněné Beránkem Božím na kříži Golgaty. Židé ponosou jméno *Immanuel – Jahschua*. *Immanuel = Bůh s námi* (Iz 7:14), *Jahschua = Jahweh–Zachránce*. Potom se splní Izaiáš 25:9:

*„Pak se bude v onom dni říkat: Hleď, zde je náš **Bůh**, na kterého jsme čekali, že nás spasí; zde je **Pán**, na kterého jsme očekávali: jásejme a radujme se z Jeho pomoci.“*

Hora Sion bude mít v této době opět zvláštní význam (Iz 2+4).

„A slyšel jsem zvuk z nebe jako šum vod mnohých a jako hřmění silného hromu; zároveň ale zněl hlas těch, kteří hrají na harfách.

*Zpívali novou píseň před trůnem a před čtyřmi živými bytostmi a staršími, a **nikdo** se nemohl tuto píseň naučit, **kromě stočtyřicetičtyřtisíc**, kteří jsou ze země vykoupeni.“* (Zj 14:2–3)

Než bude sjednocen nebeský a pozemský Jeruzalém, naučí se vyvolení Židé novou píseň, kterou pak budou zpívat všichni, kteří dospěli k prvnímu vzkříšení. Zástup prvotiny z národů je Nevěsta, ta zpívá u svatební hostiny v nebi; zpěv zaznívá až na zem a mohou se mu naučit jen těch stočtyřiačtyřicettisíc, *plod prvotiny* z Izraele a budou s sebou zpívat. Nevěsta je zvolena ze všech národů, řečí a národností – stočtyřiačtyřicettisíc jsou plodem prvotiny z dvanácti kmenů lidu izraelského.

O 144 000 je řečeno:

„To jsou ti, kteří se s ženami nepoškrvnili, neboť jsou panensky čistí; tito to jsou, kteří následují Beránka, kamkoli i jde. Oni jsou vykoupeni jako dar prvotiny pro Boha a Beránka, a v jejich ústech není nalezena lež; jsou bez chyby.“ (Zj 14:4–5)

Jak je v kapitole 12 již vyloženo, je Církev symbolicky představena jako žena. Těchto 144 000 jsou panensky čistí, tudíž se s žádnou konfesí nedopustili duchovního smilstva. Nepatří k žádné konfesi, nejsou katolíky, ani evangelíky, metodisty, ani baptisty nebo tomu rovnému. Oni nemají vůbec žádnou možnost přistoupit k nějaké konfesi (náboženskému vyznání), protože službou dvou svědků budou vedeni přímo ke Kristu a Duchem Božím zapečetěni na svých čelech. Nedotčeni se potkávají s Beránkem, který je vykoupil a jemuž pak následují.

S ohledem na tento zástup z Izraele řekl Pán ve Starém zákoně:

„A Já ve tvém středu zanechám pokorný malý lid, který klade svou důvěru na jméno Páně.

Ti, kteří pak ještě pozůstanou z Izraele, nebudou nic nepravého činit a žádnou lež mluvit, a v jejich ústech se nenalezne podvodný jazyk, nýbrž budou jako klidně se pasoucí a odpočívající stádo, které nebude nikým vyplašeno.

Jásej, dcero Sionská! Jásejte, vy z domu Izraele! Raduj se a jásej z celého srdce, dcero Jeruzalém! Pán zrušil soudy na tebe dopuštěné a tvé nepřátele smetl! Král Izraele, Pán, dlí ve tvém středu, od této chvíle již neuvidíš zkázu.“ (Sof 3:12–15)

Věčně platné evangelium a volání tří andělů

Ve Zjevení 14:6–11 je poukázáno zvláštním způsobem, totiž z nebe na tři věci: za prvé, že všem národům a jazykům bude hodnověrně zvěstováno věčně platící evangelium. Ve spojení s tím zazní výzva:

*„Bojte se Boha a vzdejte Jemu čest! Neboť přišla hodina Jeho **soudu**; a klanějte se tomu, který stvořil nebe a zemi, moře a prameny vod!“*

Za druhé je oznámen pád velkého Babylona:

„Padl, padl ten veliký Babylon, který dal pít všem národům žhavého vína smilstva svého!“

Za třetí je lidem dáno důležité varování, aby se neklaněli **zvířeti** a **jeho obrazu** a nepřijímali **znamení zvířete na čela** a ruce, neboť

„...jestliže se někdo klaní zvířeti a jeho obrazu a přijme znamení na své čelo nebo ruku, bude rovnou mírou pít z vína Božího hněvu, který je připraven nezředen v poháru Jeho hněvu a bude trýzněn před zraky svatých andělů a Beránkem ohněm a sirou.“ (v. 9–10)

Bůh nereaguje na nic jiného takovým hněvem, jako na přijetí antikristovského systému. Kdo v tom čase bude nalezen– také jako spoluúčd trinitářského sboru, který náleží k ekumenii a světové radě konfesí, pro toho již není vůbec žádná milost, na něj čekají jen hněv Boží, oheň a síra.

Toto nám ukazuje, jak je důležité vědět, a sice zcela konkrétně vědět, co se pod „zvířetem“, „obrazem zvířete“ a pod „znaméním“ dá chápat. To vyplývá z této neporovnatelné hrozby. Neboť každý, kdo naletí na tento náboženský klam, který je přece prezentován „tak křesťansky, nábožně“, přijímá to znamení a ponese za to důsledky.

Bůh je milostivý, milosrdný a velice dobrotivý; On daruje odpuštění hříchů všem, kteří Jej o to prosí a odpouští všecku vinu. Ale kdo se v této rozhodující hodině dějin lidstva postaví na stranu antikrista, zlehčuje Krista a odmítá Jej. ON neodpustí, jestliže lidé budou vzhlížet k antikristovi, který o pokoji a odpuštění jen mluví, ale jej nemůže dát, místo aby se obrátili k Němu, tomu Zachránci, jenž jediný může dát pokoj a odpuštění. Musíme prohlédnout tuto nábožensky dekorovanou věc a poznat, jaké nenapravitelné důsledky jsou s tím spojeny pro všechny, kdož se k tomu počítají.

Prorocký význam a zjevení zanechaných symbolů mohl být odhalen až nyní, kdy je to nutné, pravou prorockou službou. Žádný evangelista, ani učitel Bible dosud neměl neomezený přístup k prorocké části. Bůh působí všechno Svým způsobem

a přiděluje každému ze Svých služebníků odpovídající pracovní úsek – evangelistům, učitelům Bible, pastýřům atd. Prorocká část, o níž se nyní jedná, musí být přenechána prorokovi, „*neboť Bůh Pán nečiní nic, aniž by předem Svoji radu nezjevil Svým služebníkům, prorokům.*“ (Am 3:7) Zjevené Slovo přišlo vždy k prorokům a služebníkům Božím jako k apoštolům a služebníkům Krista; výklady přicházely vždycky od učených Písma a teologů. Do novozákonní Církve Bůh ustanovil také učitel-skou, prorockou a apoštolskou službu (1Kor 12:28, Ef 4:11 a j.).

Strašný osud těch zavedených do bludu je popsán dále následujícím způsobem: „*...a dým jejich trýzně stoupal vzhůru po všechny věky, a nemají odpočinutí ve dne ani v noci ti, kteří se klanějí **zvířeti a jeho obrazu**, a všichni, kteří přijmou **znamení jeho jména.***“ (14:11)

Hned nato následuje odkaz, co čeká ty, kteří zůstanou v hodině zkoušky Pánu věrní:

„Zde se musí ukázat statečná vytrvalost svatých, kteří zůstávají věrní přikázáním Božím a víře v Ježíše.

I slyšel jsem hlas z nebe, který ke mně volal: Piš: Blahoslavení jsou mrtví, kteří v Pánu umírají od toho času. Ano, tak praví Duch, oni mají odpočinout od svých těžkostí; neboť jejich skutky jim následují.“ (v. 12–13)

Zde se naplňuje, co je oznámeno v druhé části páté pečeti v kap. 6:11.

Velká sklizeň pšenice na konci času milosti

V druhé polovině této kapitoly jsou popsány dvě rozdílné sklizně. Ta od verše 14–16 se týká blahoslavených v Kristu:

„Nyní jsem viděl náhle mrak bílý a na mraku seděl jeden, který vypadal jako Syn člověka; měl na hlavě zlatou korunu a v ruce ostrý srp.

Pak vyšel jiný anděl z chrámu ven a volal k tomu na mraku sedícímu silným hlasem: Přilož svůj srp a začni sklízet! Neboť čas sklizně přišel, protože žeň země je v plné zralosti.

Tedy přejel ten na mraku sedící srpem přes zemi a země byla sklizena.“

Syn člověka na bílém oblaku je Pán Ježíš Kristus. O sklizni Jan Křtitel řekl: „Pšenici shromáždí do stodoly, ale plevy bude pálit neuhasitelným ohněm.“ (Mt 3:12, Lk 3:17) **Svoji** pšenici shromáždí na konci světa do **Své** stodoly. V jednom podobenství hovořil Syn člověka o sobě jako o pšeničném zrně, které muselo padnout do země a zemřít, aby tímto způsobem zplodil mnohonásobnou úrodu stejného semene. „Vpravdě, vpravdě říkám vám: Jestliže pšeničné zrno napadne do země a neumře, zůstane samotné; jestliže ale umře, přinese velkou úrodu.“ (Jn 12:24)

Boží setba prožije svůj vzrůst a dostane se na konci do plné zralosti. „Sama od sebe nese země úrodu, nejprve zelená stébla, potom klasy, potom pšenici v klasech. Když ale úroda dozraje, přiloží On okamžitě srp, neboť sklizeň je zde.“ (Mk 4:28–29)

Syn člověka rozsel dobrou setbu. „Muž, který rozsévá dobré semeno, je Syn člověka; Pole je svět; dobrá setba jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého.“ (Mt 13:37–38)

Je to On, kdo společně s anděly (Mt 13:39) přiloží srp ke žni, sklídí úrodu a vezme ty Svě k Sobě. Na Něho bylo zvoláno: „Přilož svůj srp a začni sklízet! Neboť čas sklizně přišel, protože žeň země je zralá.“ (Zj 14:15) U prvního vzkříšení bude jasné, že vyvolený zástup prvotiny je skutečně plně a cele proměněn v bytost a k obrazu Syna Božího (1J 3:2).

Sklizeň vinného kmene země – vykonání hněvu Božího

Ve verších 17–20 se mluví o úplně jiné sklizni, která má nastat při vinném kmenu země.

„Potom vyšel ještě jiný anděl z chrámu v nebi, který měl rovněž ostrý srp, a jiný anděl vyšel od oltáře; ten měl moc nad ohněm a volal na anděla, který měl ostrý srp silným hlasem: Přilož svůj ostrý srp a odřízni hrozny vinice zemské, neboť její hrozny dozrály.

*Tedy přejel anděl srpem přes zemi, sklídl vinný kmen zemský a nasypal hrozny do velikého **presu Božího hněvu**. Poté byl **pres** tlačen vně před městem;*

*i vystoupila krev z presu vzhůru až k opratím koní,
šestnáctset honů daleko.“*

Kdo čte toto souběžné místo, zjistí, že se při této popisované události jedná o vliv hněvu Božího, který vyvrcholí při posledním boji proti nepřátelským mocnostem Izraele. Proroci Starého a apoštolové Nového zákona o tom mluvili. Ta klíčová slova při této sklizni jsou „**pres**“ a „**pomsta**“.

Z této sklizně se Pán neraduje. Zde se jedná o lidstvo, které odpadlo od Boha a vzepřelo se proti Němu. Porovnání s jinými biblickými místy objasňuje, že před nastolením Tisíciletého mírového království Bůh zúctuje s lidstvem, které má vůči Němu nepřátelský postoj. Jak se sypají hrozny do presu, a tam jsou vytlačeny, tak budou do **presu Božího** hozeni lidé. Bůh lásky, milosti a spásy pak bude Bohem hněvu a soudu, který říká: „*Má jest pomsta. Já chci odplatit!*“ (5M 32:35)

V Izaiáš 63:2 je On tázán:

*„Odkud je červené Tvé roucho, a proč vypadá Tvé roucho jak toho, kdo **tlačí pres**? **Pres** jsem tlačil Já sám, neboť z národů při Mně nikdo nestál; a tak jsem je ve Svém hněvu pošlapal a ve Své zlobě rozmačkal; při tom stříkala jejich krev až na Mé roucho, tak že jsem si Své roucho zašpinil.*

*Neboť den **pomsty** mi ležel na mysli a rok Mého spasení přišel ...*

Tak jsem národy ve Svém hněvu pošlapal, ve Svém hněvu roztříštil a jejich krev jsem nechal vsáknout do země.“ (v. 2–6)

*„Pán řve z výsosti a zaznívá Jeho hlas z Jeho svatého přibytku. Hlasitě řve nad stepí, dá zaznít jáсотu jako těm, **kdo tlačí pres** proti všem obyvatelům země.*

Až do konce země jde zvuk; neboť Pán jde s národy do soudu; On přivede Svoji věc s celým lidstvem k rozhodnutí: bezbožné předá meči!“ (Jr 25:30–31)

U proroka Joele čteme také o tomto dni zúčtování Božího s bezbožným lidstvem.

*„Národy povstanou a sejdou do údolí Jozafat, neboť tam chci sedět u soudu nad všemi pohanskými národy. Přiložte srp, neboť sklizeň je zralá! Pojděte a šlapejte, neboť **pres** je plný, ano, skružnice přetékaají, neboť jejich bezbožnost je veliká!“ (Joel 4:12–13)*

V různých biblických místech se dočítáme o věcech, jež se stanou ve dni pomsty, oznámeným již v proroku Izaiáši 61:2 jedním dechem s rokem milosti Páně. Bůh chtěl stvořené lidstvo začlenit do Svého plánu a dát mu podíl ve Svém konání. Protože On sám je věčný, muselo být Jeho plánování nadčasové pro věčnost. Kdo se úmyslně, se zřejmým vnitřním odporem postaví proti Bohu, Stvořiteli, Pánu a Spasiteli, ten již nebude mít místo v dokonání, ve kterém je opět obnovena plná harmonie mezi Bohem a lidstvem. Z toho důvodu je smíření Boží s lidstvem v Kristu nutným, osobně prožitým předpokladem, aby s Ním mohlo prožívat věčnost.

KAPITOLA 15

Hrozba sedmi koflíků hněvu Zástup u křišťálového moře

„Dále jsem viděl jiné a nádherné znamení na nebi: sedm andělů, kteří měli sedm ran, těch posledních; neboť skrze tyto přišel hněv Boží ke konci.“ (v. 1)

Z té hrozby zřetelně vyplývá, že skrze tyto rány bude hněv Boží ukončen. To bude na konci velikého času soužení a útisku.

Pak se téma pozoruhodně změní. Ve verši 2 je ukázán vítězný zástup těch, kteří přemohli v čase velikého útlaku:

*„A viděl jsem něco jako křišťálové moře, které bylo promícháno s ohněm, a viděl jsem ty, kteří **zvítězili nad zvířetem a jeho obrazem a nad počtem jeho jména**, oni stojí u křišťálového moře a mají harfy Boží v rukách.*

Zpívali píseň Mojžíšovu, služebníka Božího, a píseň Beránka: Veliké a nádherné jsou Tvé skutky, Pane,

všemohoucí Bože! Spravedlivé a pravdivé jsou Tvé cesty, Králi národů!“ (v. 2–3)

Jak jsme ve Zjevení 4 viděli, nalézá se skleněné moře, které je jako křišťál, před trůnem Božím. Nevěsta je **na** trůnu (3:21), ti přicházející ze soužení jsou **před** trůnem (7:9). V tom čase se objeví bláznivé panny a Židé, kteří uvěřili, společně před trůnem. Trůn Boží pak nebude jen v nebi, nýbrž také již i na zemi (Mt 25:31). Ten text dosvědčuje, že zástup u křišťalového moře zvítězil nad zvířetem, jeho obrazem a nad počtem jeho jména a je složen ze dvou různých skupin. Stejněmu útlaku, jakému budou před vytržením vystaveni opravdově věřící (bez mučedníků), budou později, potom co bude satan svržen na zemi, vystaveni mnohem masivněji a s proléváním krve pozůstalé bláznivé panny a Izrael. Zde jsou společně ukázáni ti, kteří zůstali věrni, kdežto ve Zjevení 20 jsou zmíněni mučedníci.

Píseň, o níž je zde řeč, zpívaly nebeské zástupy již v 5. kapitole. Zde jsou to nyní věřící Židé a národy z času útlaku. Z toho vyplývá, že jsou zpívány obě písně: píseň Mojžíše, služebníka Božího a píseň Beránka. Text je zde uveden na stejného jmenovatele, neboť je to stejný Bůh, který je s lidem izraelským a zahrnul do Svě spásné rady i národy. Pán bude chválen jako všemohoucí Bůh a Jeho skutky budou oslavovány jako nádherné. Jemu je pravdivost a spravedlnost potvrzována na všech Jeho cestách. ON je Král národů.

Protože nyní, po ukončení posledních soudů, přišel čas přechodu k mírovému Tisíciletému království, je řečeno s ohledem na všechny národy následující:

*„Kdo by se neměl bát, Pane, a tvé jméno neměl chválit, neboť Ty jsi sám svatý. Ano, **všechny národy přijdou a budou se Ti klanět**, neboť skutky Tvé spravedlnosti jsou zjeveny.“ (v. 4)*

S ohledem na panování Krále prorokovali již starozákonní proroci: „*A dojde k tomu, že každého novměsíce a každou sobotu se sejde všechno tělo, aby se před Mou tváří klanělo – tak mluvil Pán.*“ (Iz 66:23)

Soud zničení byl oznámen národům, které vytáhnou do boje proti Jeruzalému. Ale také z nich ještě zbydou lidé: „*V tom ale*

obstojí trest soudu, kterým Pán navštíví všechny národy, které vyšly k boji proti Jeruzalému: On nechá jejich maso zčervivět, v době, kdy ještě budou stát na nohách; Oči jim zčervíví v jejich důlcích a jazyk shnije v ústech ... Potom ale všichni, kdožkoli pozůstali ze všech národů, které vytáhly proti Jeruzalému k boji, potáhnou rok po roce vzhůru, aby tam Králi, Pánu zástupů, vzdali čest a slavili slavnost stánků.“ (Zach 14:12+16) Početně zastoupený názor, že při soudném a očišťujícím procesu před Tisíciletým královstvím zahynou všichni lidé, nesouhlasí se svědectvím Písma svatého.

„V konečném čase se stane, že chrámová hora Páně bude pevně založena stát na vrcholu hor a nad výšiny vyvýšena; pak k ní poplynou všechny pohanské národy a početné národnosti se pohnou a budou říkat: Pojďme vzhůru na horu Páně, k domu Boha Jákobova, aby nás učil Svým cestám a my putovali po stezkách Jeho. Neboť ze Siona vyjde poučení a Slovo Páně z Jeruzaléma.“ (Iz 2:2–3)

„Tak mluví Pán zástupů: V budoucnosti přijdou ještě národy, a obyvatelé měst; a obyvatelé jednoho města půjdou k druhému a řeknou: Pojďme, abychom se kořili Pánu, a abychom hledali Pána zástupů! Ano, i já tam chci jít!

Tak přijdou mnohé národy a lidé mnozí, aby navštívili Pána zástupů v Jeruzalémě a kořili se Pánu.“

„Tak mluví Pán zástupů: v oněch dnech uchopí deset mužů ze všech jazyků a národů jednoho Žida za sukni a řeknou mu: Chceme s vámi jít, neboť jsme slyšeli, že je Bůh s vámi.“ (Zach 8:20–23)

Alé předtím se stane to, o čem vidoucí Jan dále hovoří:

„Viděl jsem, jak se otevřel chrám stánku úmluvy v nebi a sedm andělů, kteří měli sedm ran, vyšlo z chrámu ven; byli oblečeni v třpytivě bílá lněná roucha a na prsou byli opásáni zlatým pásem.

Tedy dala jedna ze čtyř bytostí těm sedmi andělům zlaté koflíky, které byly naplněny hněvem na věky žijícího Boha;

a chrám se naplnil dýmem slávy Boží a jeho síly; a nikdo nemohl vkročit do chrámu, dokud se nevyplnilo sedm ran sedmi andělů.“ (Zj 15:5–8)

KAPITOLA 16

Sedm koflíků hněvu: Závěr soudů hněvu Božího

V 15. kapitole oznámené soudy koflíků hněvu jsou uskutečňovány v kapitole 16.

„I slyšel jsem silný hlas z chrámu volat na sedm andělů: Jděte a vylejte sedm koflíků Božího hněvu na zemi!“ (16:1)

Prostřednictvím evangelia Ježíše Krista bude lidstvu na konci času milosti ještě jednou naposledy přiblížena darovaná Boží láska, úplné odpuštění vši viny a hříchu, plná spása až ke znovudosazení jako synů a dcer Božích v prvním vzkříšení. Kdo odmítne nabídku Boží milosti, musí snést spravedlivý Boží hněv.

První koflík pocítí ti, kteří přijali znamení zvířete a vzdávali čest jeho obrazu.

*„Tedy šel **první** anděl a vylil svůj koflík na zemi; i přišly zlé a těžké vředy na lidi, kteří měli **znamení zvířete a** kteří se **klaněli jeho obrazu.***

*Pak vylil **druhý** anděl svůj koflík na moře; tedy bylo obráceno v krev, jako krev mrtvol, a všechny živé duše v moři zemřely.*

*Dále vylil svůj koflík **třetí** anděl na řeky a prameny vod; tedy byly obráceny v krev, a slyšel jsem anděla vod říkat: Spravedlivý jsi Ty, který jsi, který jsi byl, Ty svatý, že jsi vykonal takové soudy!*

Neboť vylévali krev svatých a proroků, proto jsi jim dal pít krev, jak si to zasloužili.

A slyšel jsem jiného od oltáře říkat: Ano, Pane, všemohoucí Bože, pravé a spravedlivé jsou Tvé soudy.

*Na to vylil **čtvrtý** anděl svůj koflík na slunce; a bylo mu dáno lidi pálit žhavostí ohně.*

A tak byli lidé pálení velikou žhavostí, ale přesto se rouhali jménu Božímu, který má moc nad těmito ranami, a neobrátili se, aby Jemu vzdali čest.

*Nyní vylil **pátý** anděl koflík na stolicí zvířete; tedy se jeho království zatemnilo, a lidé si kousali jazyky pro trýznivou bolest, přesto se rouhali Bohu nebes kvůli svým bolestem a vředům a neobrátili se od svých zlých skutků.“ (v. 2–11)*

V prvních pěti soudech koflíků hněvu se dějí na zemi strašné věci. List se obrátí: pak nepronásleduje a netrápí satan věřící, nýbrž andělé soudu vylévají hněv na ty, kteří satanu sloužili a jemu se dali k dispozici. Jak vyplývá z toho popisu, pocítí to všichni, kteří uctívali náboženský systém a jeho obrazu vzdávali čest. Tyto rány jsou tak nepředstavitelné, že to nemůžeme vůbec komentovat. Nyní, kdy ještě trvá čas milosti, bychom chtěli jazyky lidskými a andělskými všem volat: „*Hleďte Pána, dokud se nechá nalézt, volejte Jež, dokud je blízko!*“ (Iz 55:6)

Pak ale je navždy příliš pozdě, a jak stojí psáno v Bibli, obrátit se potom k Pánu již není možné. Čas milosti bude pryč, záchrana a spása již nebude možná. Lidí se zmocní zoufalství a beznaděj. Každý se pak bude nacházet tam, kde chtěl být. Rozhodnutí a volbu k tomu každý dělá sám, a to nyní.

*„**Šestý** anděl pak vylil koflík svůj na velikou řeku Eufrates. I vyschla voda její, aby byla otevřena cesta králům od východu slunce.*

A viděl jsem z tlam draka a zvířete a z úst falešného proroka vyjít tři nečisté duchy jako žáby; to jsou totiž ďábelští duchové, kteří vykonávají divy a znamení; tito jdou ke králům celé země, aby je shromáždili k boji, k velikému dni Boha všemohoucího a oni je shromáždili v krajině, která se židovsky nazývá Armageddon.“ (v. 12–16)

Klíčové slovo tohoto textu je „boj“. Zde není míněn pouhý válečný konflikt mezi národy, nýbrž poslední veliká bitva před nastolením Tisíciletého království. Popis je jednoznačný: vojska

východu se dají do pohybu. Vyschlý Eufrat ukazuje, o jaký směr se jedná. Z jiných biblických míst vidíme, že dojde ke sjednocení válečných mas severně od Izraele.

„Tak mluvil Bůh Pán: A Já budu proti tobě Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal!

JÁ tě chci přilákat, vložím háky do tvých čelistí a nechám tě vytáhnout do boje s celou tvou válečnou silou, koně a jezdce, všechny v plné výzbroji, vojsko veliké se štíty a přilbami, meči vyzbrojené:

Perské, mouřeniny i Putské s nimi, všechny se štíty a helmami; Gomera a všechny houfy jeho, Togarmu z nejzazšího severu s houfy jeho, mnohé národy jsou s tebou ... Ano, v onen čas, kdy Můj lid Izraelský opět bydlí bezpečně, vyrazíš a přijdeš od svého bydliště, z nejzazšího severu sem, ty a mnohé národy s tebou, všichni na koních, veliký zástup a mocné vojsko; přitáhneš proti Mému lidu Izraelskému, jako mrak temný, abys přikryl tu zemi. Na konci dnů se toto stane ...“ (Ez 38:3–16)

„Chci tě přilákat a povedu tě na provazu a nechám tě z nejzazšího severu přitáhnout a přijít na hory Izraelské. Ale tam ti vyrazím luk z levé ruky a šípy vypadnou z tvé pravice.

Sám padneš na horách Izraele a všechny tvé zástupy i národy, které jsou s tebou; přenechám tě dravému ptactvu, vši zvěři, která má křídla, a dravé zvěři polní ke žrádлу.“ (Ez 39:2–4)

„Den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, jako záře jitřní rozprostřená po horách: lid mnohý a silný, jemuž rovného nebylo od věků, aniž po něm kdy bude, až do let národů a pronárodů.“ (Joel 2:2)

Pak skutečně dojde ke „svaté válce“, kterou stále znovu připomíná islámský svět.

*„Oznamte toto mezi pohanskými národy: Vyzbrojte se ke **svaté válce!** Pobídněte cvičené býky, ať přitáhnou a nastoupí všichni válečníci! ... Národy se probudí a přitáhnou dolů, do údolí Jozafat; neboť tam chci*

zasednout k soudu nad všemi pohany kolem.“ (Joel 3:9+12)

„JÁ jsem přikázal posvěceným Mým, povolal jsem také i udatných reků Mých k vykonání hněvu Mého, veselících se z vyvýšení Mého. Slyš! Hlas množství na horách jako lidu mnohého, hlas a zvuk království a národů shromážděných: Bůh, Pán zástupů, shromažďuje vojsko k válce! Táhnou ze země daleké, od končin nebes: Pán a nástroje Jeho hněvu, aby poplenil všecku zemi!“ (Iz 13:3–5)

„...neboť den pomsty pro Pána přišel, rok odplaty pro spor se Sionem“ (Iz 34:8)

Satanská trojjedinost: drak, zvíře, falešný prorok

Satanská trojjedinost, o které je zmínka ve Zjevení 16:13, ovlivňuje v tom čase celou zemi. Satan je ještě knížetem tohoto světa a udělá poslední křečovitý pokus natropit strašnou zkázu tím, že se obrátí s celou spojenou vojenskou mocí proti lidu izraelskému (Zach 14:2). Satan, drak pak ovládá jak politické, tak i náboženské úseky. Zmocní se celého lidstva, které se mu postavilo k dispozici.

Z této ďábelské trojjedinosti: drak–satan, zvíře–politický vládce, falešný prorok–náboženská vrchní hlava, vycházejí tři ďábelští duchové, konají dokonce rozličné divy a znamení – živé divy a znamení lži a podvodu – a jdou ke králům celého světa. V tom čase hlavy všech států a ti, kteří jsou na zodpovědných místech, podlehnou přímému vlivu satanovu. Výjimky zde nejsou plánovány. Nehledě na postoj obyvatelstva v různých zemích s ohledem na lid izraelský, budou muset vlády postupovat společně, protože jsou podřízeny OSN.

V 16. kapitole ve verších 17–21 je mimo jiné popsán také soud nad velikým městem Babylon. Zajisté se nejedná o tehdejší město Bábel u Eufratu, které později po zmatení řeči bylo přejmenováno na „Babylon“, což znamená v překladu „zmatení“, a již neexistuje, nýbrž o symbolické město Babylon. To je v různých kapitolách Zjevení popsáno dostatečně.

*„A nyní **sedmý** anděl vylil koflík svůj do vzduchu; tedy zazněl silný hlas z chrámu od trůnu a volal: Stalo se!*

A následovaly blesky, volání a hromové rány; a nastalo silné zemětřesení, jaké ještě nikdy nebylo od doby, co jsou lidé na zemi, tak silné zemětřesení.

Tedy se rozpadlo to veliké město na tři části, a města národů se zřítily, a na veliké město Babylon Bůh pamatoval, aby mu podal pohár žhavého vína Svého hněvu. Také všechny ostrovy zmizely, a hory již nebyly k nalezení.

A nastalo mocné krupobití půlkilovými kusy, které padaly z nebe na lidi; ale lidé se přesto rouhali Bohu pro ránu krup; neboť tato rána byla velmi strašná.“

Jak vyplývá z celkového popisu, nedojde v tom čase jen k velikému vojenskému konfliktu. Celá země a moře budou spolu zahrnuty do utrpení. Ostrovy a hory budou zachváceny, veliké zemětřesení, jaké na zemi ještě nebylo. Města světa se obrátí v sutiny, a velký Babylon v popel. Ze všech stran a na všech úrovních bude probíhat soudný a očišťující proces. Jistě nelze nikomu radit, aby byl potom na zemi, ale víceméně by se měli všichni, kdož Božímu Slovu věří, modlit za to, aby byli hodni tomu všemu uniknout a zjevit se před Synem člověka: *„Buďte tedy všeho času bdělí a modlete se za to, abyste obdrželi sílu uniknout všemu, co má přijít, a předstoupit před Syna člověka“* (Lk 21:36)

KAPITOLA 17

Žena jedoucí na zvířeti

17. kapitola je právě tak tajuplná jako 13. kapitola. Nehledě na známé symboly, se kterými jsme se v projednávané části Zjevení již setkali, nacházíme v něm některé záhadné symboly. Zde skutečně potřebujeme zjevení od Boha, abychom správně rozuměli zahalenému symbolickému popisu a poznali jeho význam. Opět se jedná o „klíčové pojmy“, jež vedou k odemčení symbolů.

Kdo např. čte verš 1, nalézá správnou odpověď ve verši 15. Také to, co představuje žena v biblickém proroctví, bylo vyloženo v předešlých kapitolách. Co symbolizuje zvíře se sedmi hlavami a deseti rohy, na kterém sedí tato žena, je ze strany Pisma také dostatečně objasněno.

Převážná většina učitelů Bible je zajedno, že velikou smilnicí je myšlena církev Říma trůnicí na sedmi pahorcích. Ze všech existujících konfesí je jen římská církev státem ve vlastním výsostném území, samostatnou zemí s výměnou velvyslanců, jak je mezi národy obvyklé. Tímto způsobem jsou Vatikánskému státu k dispozici veškeré diplomatické kanály s vládami světa. Papež je také »vrchní hlavou státu« a bývá proto při státních návštěvách vítán s vojenskými poctami. Všechny ostatní denominace mají náboženský význam jen v jistých zemích; katolická církev je v té či oné formě zastoupen v celém světě. To je vidoucím popsáno ve verši 1 a 2:

„I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm koflíků a řekl mi: Pojď, chci ti ukázat soud nad velikou smilnicí, která má své sídlo při mnohých vodách, se kterou smilnili králové země a z jejíhož vína smilství se zpili obyvatelé země.“

Neexistuje jiná náboženská instituce, která cizoloží o přízeň králů a vladařů země. Papež se v srpnu 1994 s ohledem na zářijovou konferenci o světové populaci v Káhiře obrátil na 184 vlád a hledal podporu pro stanovisko Vatikánu speciálně i u extrémních islámských zemí.

Jan viděl tuto instituci, jak je:

„Tak mne odvedl duch na poušť; a tam jsem viděl sedět ženu na šarlatově červeném zvířeti, které bylo plné Bohu rouhavých jmen a mělo sedm hlav a deset rohů.“ (17:3)

V kapitole 12 nám byla ukázána ta věrná žena, která přijala Boží semeno a porodila tomu odpovídající plod. Zde vidíme nevěrnou ženu, která přijala cizí semeno. Přesto, že je označena jako žena – to znamená, že navenek platí jako církev a v ústech má jméno Boží – je celý ten systém plný Bohu rouhavých jmen.

Symbol ženy jedoucí na zvířeti vypovídá jednoznačně, že náboženská moc má nadvládu nad světskou mocí. Nevěrná žena drží v rukou opratě a diriguje světskou moc, kterou si osedlala. Tuto moc zvířete jsme podrobně projednali v první části 13. kapitoly. K lepšímu porozumění slouží také následující verš:

„Ta žena byla oblečena do purpuru a šarlatu, a bohatě ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý koflík, který byl naplněn ohavností a špínou jejího smilství.“

Kdo někdy navštívil pokladnice Vatikánu, ví, o čem je zde řeč.

V knize proroka Ezechiele Bůh dávno předem popsal tento systém a obzvláště toho, který si namýšlí, že je něčím víc, nežli člověk: *„Tak Bůh Pán mluvil: Protože tvá mysl chtěla vysoko nahoru, a ty jsi řekl: já jsem Bůh, obývám božské sídlo uprostřed moře! – zatímco jsi jen člověkem a nikoli Bohem – a proto, že si přivlastňuješ srdce podobné Božímu (viz také 2. Tes. 2)– svojí moudrostí a úsudkem jsi dobyl **bohatství, a zlato a stříbro ve svých pokladnicích uložil**; svou velikou moudrostí jsi obchodováním rozmnožil své bohatství, a z důvodu tvého bohatství pozdvihlo se srdce tvé ...“* (Ez 28:4-5) Každý „zdejší“ člověk ví, že v pokladnicích Vatikánu se hromadí nesčíslné bohatství a Vatikán má podíl všude, kde se to finančně vyplácí: v bankách, pojišťovnách a ve veškeré ekonomice.

Dále je ve Zjevení 17 řečeno:

„...na jejím čele bylo napsané jméno, tajemství: Veliký Babylon, matka smilnic a ohavností na zemi.“ (v. 5)

Přirozeně ani tento nápis není viditelný. Jako existuje nepochopitelné, nevysvětlitelné tajemství Boží v Kristu s Církví, tak je jako protiklad k tomu rovněž nepochopitelné a nevysvětlitelné tajemství satana v odpadlých konfesích. Satan je od Boha odpadlá bytost, která ale existenci Boha nezapírá; to stejné se vztahuje na odpadlé konfese.

Prorokovi Jeremiášovi (51:7) byl již v jeho čase zjeven duchovní stav této velké instituce. On píše: *„Zlatý koflík byl Babylon v ruce Páně, který opil celou zemi; z jeho vína národy pily, proto národy ztratily rozum.“* Celé lidstvo je navzdory svému obširnému

vědění duchovně opilé; již není schopno nic jasně a střízlivě duchovně posoudit. Duchovní porozumění bylo vším převráceným učením omámeno jako silným vínem. Biblickou orientaci může proto obdržet jen ten, kdo z toho systému vyjde ven.

Dále Jeremiáš píše: „*Náhle Babylon padl a je roztráštěn: nařkejte nad tím městem, přineste balzám pro jeho bolesti: snad je uzdravení ještě možné! Chtěli jsme Babylon zhojit, ale nebylo to možné: přenech jej jemu samému! Táhněme jeden každý do své země! Neboť až do nebes sahá soud, vyvyšuje se nad město až do oblak.*“ (51:8–9)

Žádnému z reformátorů se nepodařilo velký Babylon vyhojit. Všichni jej museli opustit s nepořízenou a založili své vlastní konfese. Ani nyní to není možné. Navzdory probíhajícímu procesu proměny zůstává tato instituce tím, čím vždycky byla. Zdánlivé přizpůsobování, jako i ústupky jen mají uklidnit všechny protestanty, odstranit negativní myšlení, aby proti tomu nikdo nepozvedl varovný hlas. Za tím účelem se od druhého Vatikánského koncilu v římské církvi hodně používá protestantský slovník, přesto, že se ve skutečnosti nic nezměnilo.

Tato velká instituce je mateřskou církví, a všechny denominace, které z ní vyšly, jsou její dcery, a nyní se vrací zpět do mateřského klína. Ony mají stejné, anebo z části podobné společné učení; všecko dělící je část po části překonáváno. Osudné je na tom to, že protestantské a svobodné konfese se již ani nesnaží o porovnání s Bibli a následně přizpůsobení, nýbrž se porovnávají jen mezi sebou navzájem.

Pokud jde o krev milionů mučedníků, je řečeno:

„Viděl jsem tu ženu opilou krví svatých a krví svědků Ježíšových; při pohledu na ni jsem velice užasl.“ (v. 6)

Tato výpověď Písma je potvrzena sepsanými dějinami, zvláště pokud se týká tisíciletého samostatného panování státní církve.

Verše 7+8 popisují konstelaci jak světské a náboženské moci v konečném čase, tak i panovníků a králů, i »zvířete«, které nepřišlo ani z moře (kap. 13:1–10), ani ze země (kap. 13:11–18), nýbrž vystoupilo zase z propasti (kap. 11:7) a potom jde do zatracení.

„Zvíře, které jsi viděl, zde bylo a již není; ale vystoupí zase z propasti, a půjde do ztracení; pak se budou divit ti obyvatelé země, jejichž jména nejsou zapsána v Knize života od ustanovení světa, když uvidí, že to zvíře zde bylo a není zde a zase zde bude.“ (v. 8)

V 9. verši je nám řečeno:

„Zde je potřeba rozumu, který je spojen s moudrostí. Sedm hlav je sedm hor, na kterých trůní ta žena a znamená sedm králů...“

Město sedmi pahrbků, nazvané „věčným městem“, je světově proslulé. Místo je geograficky zachyceno. Vedle toho sedm hlav ukazuje na vývoj již uskutečněný a zároveň na sedm vůdčích západních průmyslových států. Tajuplný je ten osmý, který vlastně k těm sedmi patří a je zde označen jako *zvíře*, protože se jedná o vykonávání světové moci.

„Zvíře, které zde bylo a již není, je tím osmým a přesto náleží k těm sedmi, a jde do ztracení.“ (v. 11)

Tento text je zakódován a jasný zároveň. Jedná se zde o nejmenší, ale nejdůležitější stát uprostřed států sjednocené Evropy. V každém případě dají všichni vladaři ve stejný čas a hodinu svoji moc úplně na konci konečného času k dispozici tomuto jednomu vladaři.

„Deset pak rohů, kteréžs viděl, je deset králů, kteří ještě neobdrželi království, ale obdrží královskou moc ve stejnou hodinu zároveň se zvířetem. Tito mají jednotný smysl, a dávají svoji moc a sílu k dispozici zvířeti.“ (v. 12–13)

Jak sedm hlav naznačuje vůdčí roli západních zemí, tak deset rohů poukazuje na Východní Evropu.

„Tito bojující budou s Beránkem, ale Beránek nad nimi zvítězí, neboť On je Pán pánů a Král králů, a ti kteří jsou s ním vyvolení a věrní.“ (v. 14)

V souvislosti s posledním velkým bojem budou východoevropské státy, zvláště Rusko, vidět, že jsou touto náboženskou světovou mocí podvedeni a vezmou římskou církev v nenávist:

„Oni budou smilníci nenávidět, učiní ji opuštěnou a nahou a její maso sežerou a ji samotnou spálí ohněm, neboť jim Bůh položil do srdce, aby Jeho radu vykonali, a sjednomyslnili se a dali svá království na tak dlouho k dispozici, dokud se nenaplní slova Boží.“

Spolupráce bude trvat jen tak dlouho, dokud se Slovo Boží nevyplní. Komunismus v Rusku nezmizí docela. Východoevropské státy budou spolupracovat jen do té doby, dokud nebude splněno biblické proroctví pro konečný čas. Ony to jsou, které byly určeny ke zničení „věčného města“.

V posledním verši 17. kapitoly je vztah k oné náboženské světové instituci ještě jednou potvrzen:

„Ta žena konečně, kterou jsi viděl, je to veliké město, které panuje nad králi země.“

Existuje skutečně jen jedno město na Boží zemi, postaveno na sedmi horách, odkud je vykonávána prostřednictvím náboženských a politických vůdců náboženská a politická moc v celém světě.

KAPITOLA 18

Zničení velikého Babylona

V 18. kapitole je ještě jednou velice důkladně popsán pád Babylona a jeho zničení ve všech detailech. Tuto kapitolu musí číst pozorně každý sám, aby celou míru Božího soudného hněvu měl před očima.

„Potom viděl jsem anděla sestupujícího z nebe, který obdržel dalekosáhlou moc, a země osvícena od slávy jeho.

On volal silným hlasem: Padl, padl veliký Babylon a stal se přibýtkem ďáblů, k ubytování všech nečistých duchů, stal se bydlíštěm všech nečistých a ohyzdných ptáků.

Neboť pily ze žhavého vína jeho smilství všechny národy a králové země s ním smilnili, a kupci země zbohatli z jeho přetékaajícího bohatství.“ (v. 1–3)

Na nebi na konci času milosti zaznívá poslední volání:

„Vyjděte z něho ven, lide můj, abyste neměli podíl na jeho hříších a nebyli s sebou raněni jeho ranami. Neboť se jeho hříchy nahromadily až do nebe, a Bůh vzpomněl na jeho nespravedlnost.“

Je možné, že se v něm budou nalézat ještě až do posledního okamžiku před vytržením lidí, kteří jsou určeni ke spasení. Poslední zvěstí jsou vyzváni vyjít ven.

Dále je popsáno, že v jediném dni se do něho nastěhují mor, smutek a hlad a spadne na ně oheň. „Jak se mnoho chlubil a zbůjněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém myslí: Trůním zde jako královna a nejsem vdovou a smutku nikdy nedožiji; proto mají na něho přijít v jednom dni jeho rány, mor, smutek a hlad, a ohněm bude spálen; nebo silný jest Bůh Pán, který nad ním vyslovil rozsudek.

A plakat a bédovat nad ním budou králové země, kteří s ním smilnili a páchali rozkoš, když uvidí dým jeho spálení; zdaleka stojíce pro bázeň muk jeho a budou volat: běda, běda, veliké město Babylon, mocné město! V jedině hodině přišel na tebe nyní soud.“ (v. 7–10)

Protože se zde jedná o město, ve kterém byly podepsány římské smlouvy a proto je také pokládáno za »křižovatku« světového obchodu, v čase jeho zničení tím budou zasaženi obzvláště obchodníci.

„Ano i kupci zemští budou plakat a kvílet nad ním; nebo zboží jejich žádný nebude více kupovat. Koupě zlata, a stříbra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, i šarlatu, i hedbávi, i brunátného roucha, i všelikého dřeva thynového, a všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z nejdražšího dříví, i z mědi, i z železa, i z mramoru; A skořice, i vonných věcí, a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní a vozů, i služebníků, i duší lidských.

I ovoce žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš.

Ti kupci, kteříž v tom kupčili, a jím zbohatli, zdaleka stanou pro strach muk jeho, plačíce, a kvílíce,

A řkouce: Běda, běda, město veliké, kteréž odino bylo kmentem, šarlatem, brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami.

Ó, v jediné hodině bylo toto veliké bohatství zničeno! (v. 11–16)

V kapitole 17 je popsána tato odpadlá žena, která byla ozdobena zlatem, drahokamy a perlami. Zde je nám postaveno před zraky, že tímto strašným zničením bude postíženo celé město.

*„Běda, běda, veliké město, které jsi se obléklo do jemného plátna, purpuru a šarlatu, a ozdobilo zlatem, drahokamy, a perlami! **Ó, v jediné hodině bylo toto velké bohatství zničeno!**“*

Tříkrát je zde řeč o tom, že v jedné hodině udeří strašný Boží soud na ono veliké město:

*„Běda, běda, město veliké, ve kterém všichni, kteří mají své lodě na moři, zbohatli z jeho přebytku! **Ach, v jediné hodině je zpuštěno!**“* (v. 19)

Spaseným, bydlícím v tom čase v nebi, píše ten vidoucí:

„Jásejte nad ním, nebesa, svatí, apoštolé, a proroci, neboť Bůh nad ním vykonal soud za vás!“ (v. 20)

V posledních verších je nám ukázáno, že toto veliké město bude vrženo do moře jako mlýnský kámen a nebude již nalezeno. Závěrem obviňuje Bůh Svým svatým Slovem tuto velikou světovou politicko-náboženskou instituci z míchání jedů a čarování, kterými sváděla všechny národy,

*„... neboť tvoji kupci byli ti velcí země, a tvými namíchanými jedy byly svedeny všechny národy země; a **v něm je nalezena krev proroků a svatých, a všech, kteří byli na zemi zmordováni.**“* (v. 23b–24)

Tak zřetelně, jak ty věci vyslovil pravdivý Bůh, by se to neodvážil žádný člověk. Tato země je opravdu napájena krví mučedníků.

KAPITOLA 19

Jásot v nebi nad zničením Babylona Svatební hostina Beránka

Kapitola 19 popisuje v první části Beránkovu svatební hostinu, ale na začátku odkazuje na to, že Bůh pomstil krev Svých služebníků na smilnici a odsoudil ji. Hlasitý jásot velikého zástupu spasených v nebi začíná velikým:

„Hallelujah! Spása, sláva a síla patří našemu Bohu, neboť pravdivé a spravedlivé jsou Jeho soudy, že odsoudil velikou smilnici, která svým smilstvem zmátla zemi, a pomstil na ní krev Svých služebníků! A po druhé volali: Hallelujah! A dým od ní vstupuje vzhůru na všechny věky!

Tedy se vrhlo čtyřiaadvacet starších a čtyři živé bytosti na kolena a klaněli se Bohu, který sedí na trůnu, těmi slovy: Amen! Hallelujah! A hlas vyšel od trůnu, který volal: Chvalte našeho Boha, všichni Jeho služebníci, kteří se Ho bojíte, malí i velcí!“

Zástup přemožitelů v nebi je ze všeho pozemského utrpení vytržen, proměněn a vrácen do rozkvětu svého mládí (Job 33:25). Tam nejsou starosti, nouze, smrt – nic, co připomíná hřích a nemoc anebo stáří, jen dokonalá sláva a blahoslavenství na věky.

„Co žádné oko nevidělo a ucho neslyšelo, a o čem lidské srdce nemělo tušení, to Bůh připravil těm, kteří Jej milují.“ (1Kor 2:9)

„Pak jsem slyšel hluk, zněl jako jásot velkého množství lidu a jako šum mnohých vod a jako hřmění silných hromů, když volali: Hallelujah! Pán, náš Bůh všemohoucí se ujal kralování!

Radujme se a jásejme, a Jemu vzdávejme čest! Neboť přišla svatba Beránkova a Jeho Nevěsta se připravila, a je jí dáno se obléknout v třpytivě bílé lněné roucho; lněným rouchem jsou totiž spravedlivé skutky svatých.“ (v. 6–8)

Během času soužení se pozemská Nevěsta nachází u svatební hostiny se svým nebeským Ženichem, do Jehož obrazu a bytosti byla přetvořena. U tohoto zástupu prvotiny se jedná o Nevěstu Beránka. Ona je úplně ospravedlněna, posvěcena a oblečena do třpytivě bílého lněného roucha. Spravedlnost Boží jí byla Kristem vrácena.

V Matouši 25 je řeč o příchodu Ženicha a moudrých pannách, o nichž je řečeno: „...a panny, které byly připraveny, s Ním vešly na svatební hostinu, a dveře byly zavřeny.“ (v. 10)

V Matouši 22 byla svatební hostina ohlášena, přičemž pozvaní hosté v různých dobách hledali své vlastní výmluvy; přesto se nakonec svatební sál úplně zaplnil. Dáme-li ta početná biblická místa na jednoho jmenovatele, pak jsou moudré panny, Nevěsta a hosté vždy tím stejným zástupem prvotiny. Protože pobyt v nebi při svatební hostině je přechodný, jsou tam spásení hosty. Neboť po svatební hostině se vrací zástup s Pánem zase zpět, aby se společně s Ním ujal vlády na zemi v Tisíciletém království. I těmi pojmy jsou objasněny rozdílné vztahy té stejné skupiny. Jako panny jsou nedotčeny, jako Nevěsta budou sjednoceny s Ženichem, jako hosté sedí vyvolení v době velké hostiny s Pánem u stejného stolu (Mt 8:11, Lk 13:29).

„Potom mi řekl: Piš: Blahoslavení jsou ti, kdož jsou pozváni ke svatební hostině Beránka! A opět mi řekl: Toto jsou pravdivá slova Boží.

Tedy jsem padl k jeho nohám, abych se mu klaněl; ale on mi řekl: Nečtiň to, jsem jen spoluslužebník tvůj a tvých bratrů, kteří mají svědectví Ježíše. Bohu se klaněj! – svědectví Ježíšovo totiž, je duch proroctví.“

Duch proroctví spočíval na prorocích, kteří oznamovali příchod Spasitele. Ježíš Kristus tvořil stěžejní bod spásných dějin. Jeho svědectví se táhne jako červená nit celým svatým Písmem. Svědectví Ježíše je duch proroctví, nikoliv dar proroctví. Dary Ducha mají mnozí, ale zde se jedná o Boží vlastní svědectví Ježíše Krista, jak On řekl v kapitole 1:8: „*JÁ jsem Alfa a Omega, říká Bůh Pán, kterýž jest a kterýž byl a kterýž přichází, ten všemohoucí.*“ Nikdo s přesvědčením nemůže říci: „*Ježíš jest Pán*“, a minit tím Boha, jedině, že by mu to bylo osobně zjeveno

Duchem svatým. Všichni, kteří budou u Pána, mají toto svědectví Boží a tím svědectví Ježíše Krista, jak to bylo Janovi Duchem odhaleno.

V poslední bitvě rozhodne Pán

V druhé části 19. kapitoly je popsáno, jak mnohonásobně korunovaný Pán přijde dolů po svatební hostině jako vítězný hrdina na bílém koni, následován nebeskými zástupy, aby pobil národy a tlačil přes žhavého vína hněvu všemohoucího Boha. Co bylo oznámeno v různých pasážích Starého a Nového zákona, pak dojde naplnění. Bezpochyby se přitom jedná o poslední boj před započítím Tisíciletého království ve velkém dni Boha všemohoucího.

„Pak jsem viděl nebesa otevřená a viděl jsem bílého koně; na něm sedící jezdec se sloul Věrný a Pravdivý; a spravedlivě soudí a bojuje.

Jeho oči jsou ale jako plamen ohně; na hlavě má mnoho královských korun a na Sobě napsané jméno, které nikdo kromě Něho nezná;

oděn je v roucho pokropené krví, a Jeho jméno zní Slovo Boží.

Nebeské zástupy ho následují na bílých koních oděni do zářivě bílých lněných rouch.

*Z Jeho úst vychází ostrý meč, kterým pobije národy, a bude je pást železným prutem; On to jest, **jenž tlačí přes rozpáleného vína hněvu Všemohoucího.***

Na Svém rouchu, na boku má napsané jméno: Král králů a Pán pánů.“

V tom čase již není řeč o Boží milosti a lásce. Od Boha oddělené lidstvo, které žije ještě v té době, Jeho milost a lásku zavrhló a tím vyzvalo Jeho soudy a hněv.

„Pak jsem viděl anděla stojícího v slunci, ten volal silným hlasem všem ptákům, kteří létají vysoko na nebi: Pojdte sem, shromážďte se k veliké hostině Boží! Žerte maso králů, velitelů vojsk, maso mocných, koní

a jezdců jejich, maso svobodných i služebníků, malých i velkých!“ (v. 17–18)

Prorok Ezechiel popsal tento poslední boj, jehož se účastní králové země a jejich vojska s úžasnou podobností:

„Ty ale, synu člověka, – tak mluvil Bůh Pán – řekni ptákům, všem supům, kteří mají křídla, a vši dravé polní zvěři: Shromážděte se a přijďte sem! Seberte se ze všech stran, společně k Mé obětní hostině, kterou vám připravím, obětní hostině na horách izraelských. Budete žrát maso a pít krev!

Maso vůdců vojsk budete žrát a pít krev knížat země: skopce a beránky, kozly a býky, samá vykrmená zvířata z Bázan;

Tuku se dosyta nažerete a krví se zpijete až k opilosti z Mé obětní hostiny, kterou vám připravím.

U Mé tabule se nasytíte koňmi i jezdci, vůdci vojsk, a všemi válečníky! – tak zní výrok Boha Pána.“ (39:17–20)

V tom čase budou ty dvě hlavní odpovědné osoby, totiž politický vládce a náboženská nejvyšší hlava uchopeni a za živa uvrženi do ohnivého jezera:

„Dále jsem viděl zvíře a krále země a jejich vojska shromážděny, aby bojovali s jezdcem sedícím na koni a Jeho vojskem.

*Tedy bylo zvíře (politický vládce) uchopeno a s ním také lživý prorok (náboženský vládce), kterýž činil divy a znamení před jeho očima a tím svedl ty, kteří **nesli znamení zvířete a klaněli se obrazu jeho**; za živa byli oba vhozeni do ohnivého jezera, které hoří sírou.“ (Zj 19:19–20)*

V tomto posledním boji nebudou zajatci, ani ti, kteří by unikli. Zahyne celá síla vojska, která tam od severu proti Izraeli napochoduje pod přímým satanovým vlivem.

„Zbývající ale byli usmrceni mečem, který vycházel z úst jezdce sedícího na koni; a všichni ptáci se nasýtili jejich masem.“ (v. 21)

„A chci při něm vykonat soud morem a krveprolitím, přívalem vod a krupobitím; oheň se sírou bude pršet na něho a na jeho vojska a mnohé národy, kteří jsou s ním.

Tak chci osvědčit Moji velikost a Moji svatost a chci se oslavit před zraky mnohých národů, aby poznali, že Já jsem Pán!“ (Ez 38:22–23)

KAPITOLA 20

Svázání satana

Závěr prvního vzkříšení skrze mučedníky

Tisícileté mírové království

Na začátku 20. kapitoly je řečeno, co se stane se satanem, původcem všeho zlého, protihráčem a protivníkem Božím. Bude uchopen a vhozen do propasti.

„Pak jsem viděl anděla z nebe přicházejícího dolů, který měl klíče propasti a velký řetěz.

Uchopil draka, toho starého hada, kterýž jest ďábel a satan, svázal ho pouty na tisíc let,

shodil jej do propasti, zamkl a zapečetil jej, aby již nesváděl národy, dokud se nevyplní tisíc let; potom musí být ještě puštěn na krátký čas.“

Jak vidíme ve 12. kapitole, bude satan se svými přívrženci při vzetí Církve–Nevěsty svržen na zem. Zde je řečeno, že bude ze země svržen do propasti. Prorok Izaiáš nás informuje, že vojsko výsostí, což znamená, všechny nadpřirozené mocnosti a síly, které se postavily na stranu satanovu, budou rovněž potrestány a zavřeny společně s vládci země, kteří se vzepřeli proti Pánu (Iz 24:21–23). Pavel psal, že Bůh tyto mocnosti a moci cele odzbrojil, veřejně je postavil na odív a triumfoval nad nimi v Kristu (Kol 2:15). Porazené nepřátelské mocnosti se ale ještě nalézají v povětří, proto vyzývá Pavel věřící k duchovnímu boji, *„neboť náš boj není bojování proti bytostem z masa a krve, nýbrž s mocnostmi a mocemi, vládcem světa temnosti, se zlými duchovními bytostmi v nebeském světě.“* (Ef 6:12)

Verš 4. obsahuje dvě důležité události, které se stanou přímo před začátkem Tisíciletého království: nejprve se uskuteční soud, respektive ospravedlnění; za druhé znovu ožijí ti, kteří v čase pronásledování vytrpěli mučednickou smrt.

*„Potom jsem viděl trůny, na které se posadili soudcové; a byl jim předán soud. Pak jsem viděl **duše** těch (viz 5 pečet), kteří byli státi kvůli svědectví Ježíše a pro Slovo Boží a kteří se neklaněli **zvířeti a jeho obrazu** a nepřijali **znamení** na rukou a čelech; oni zase ožili a vládli jako králové spolu s Kristem tisíc let.“*

V tomto textu již není řeč o vytržení a svatební hostině, protože co je psáno ve Zjevení 20, se děje po vytržení a po svatební hostině. Boží Slovo je v každém ohledu dokonalé a úplně přesné. Zde dostaneme poslední vyjasnění toho, že ti mučedníci zůstali v čase útlaku věrní, nepřijali znamení, aniž vzdali úctu obrazu.

Zde zmíněný soud je předběžným prohlášením ospravedlnění před nastolením Tisíciletého království a ne „Jitřní soud“, který je znám jako konečný soud před Bílým trůnem, kdy povstanou všichni mrtví a budou souzeni.

Prorok Daniel psal souběžně ke Zjevení 20:4: *„Přihlížel jsem, když byly postaveny trůny a ctihodný Kmet se posadil. Jeho roucho bylo bílé jako sníh a Jeho vlasy jako čistá vlna, Jeho trůn jako plameny ohně a měl kola jako z ohně. Proud ohně se vyléval a vycházel od Něho; tisíce krát tisíců Mu sloužilo a deset tisíc krát deset tisíců stálo připravených ke službě před Ním. Soudní dvůr se posadil, a knihy byly otevřeny.“* (Dan 7:9–10)

Jestliže je Bůh viděn jako stařec, pak to neznamená, že je unavený dědeček. ON je Duch, Jeho léta nemají začátku, ani konce. Soudce se představuje jako ctihodný Stařec s bílou hlavou jako nejvyšší autorita. Soudcové starých časů tento symbol převzali, a nosili bílé paruky. Takovýto obraz Božího zjevení, Pána jako Soudce vyjadřuje Jeho autoritu a ctihodnost.

Ze souvislostí ze Zjevení i z Daniele jasně vyplývá, že se u toho vidění jedná o poslední zúčtování na konci tohoto časového období. Prorok Daniel popisuje totiž jednotlivosti poslední fáze před a po tisíci letech:

*„Upřeně jsem tam hleděl kvůli hluku těch obrovských kol, které vezly ten roh; přihlížel jsem až bylo to zvíře usmrceno, jeho tělo zničeno a předáno ke spálení ohněm. I zbývajícím zvířatům pak byla jejich moc odňata a trvání jejich života určeno na **rok a den**.*

Zatímco, jsem sledoval noční vidění, viděl jsem, jak s oblaky nebeskými přišel jeden, který vypadal jako Syn člověka; tento přišel ke ctihodnému Starci a postavil se před Ním.

Jemu pak byla předána moc, čest, a panství, tak že Mu byly poddány všechny národy, kmeny a jazykové. Jeho panování je věčné a nepomíjitelné a Jeho království takové, které nemůže být nikdy zničeno.“ (7:11–14)

Ježíš Kristus, který se zjevil jako Syn člověka, pak převezme moc a posadí se na trůn Svě slávy. Mt 25:31–32:

„Když pak ale přijde Syn člověka ve Svě slávě a všichni andělé s Ním, posadí se na trůn Svě slávy;

všechny národy pak budou před Ním shromážděny a On je bude od sebe dělit, jako pastýř dělí ovce od kozlů.“

V Danielovi byly otevřeny knihy, ale ne Kniha života. Tam čteme také o *zvířatech*, že jim byl čas života pevně vyměřen na rok a den. Je tam rovněž napsáno, že se Syn člověka zjeví před ctihodným Starcem a **převezme** moc, slávu, a **království**, které navždy obstojí. Souvislost z Daniele a z Matouše vychází zcela jasně. V Danieli 7 je zmíněno také tři a půl roku času pronásledování. Potom budou království tohoto světa u konce a nebeské království na zemi bude upevněno.

*„Povede proti Nejvyššímu naduté řeči a bude zle zacházet se svatými Nejvyššího a nadto bude pomýšleti změnit slavnosti a zákon, a budou jeho moci vydáni po **jeden rok a dva roky a půl roku**.*

Pak ale zasedne soudný dvůr a odejmou mu panství, zničí a odstraní s konečnou platností.

Potom bude království a panství a moc nad královstvími pod celým nebem dáno lidu svatých Nejvyššího:

Jeho království bude věčné, a všechny ostatní moci Mu budou poddány a sloužit.“ (Dan 7:25–27)

Tyto věci se nevztahují na konečný soud, neboť potom následuje nový začátek na nové zemi.

V tomto biblickém místě také není řeč o všeobecném vzkříšení anebo o zatracení s konečnou platností v ohnivém jezeře; zde je řeč o *Synu člověka*, který bude soudit a vyslovovat rozsudek, nežli nastolí Svě nebeské království na zemi.

Totéž se vztahuje na Matouše 25 od verše 31, kde se také neotvírají ani knihy, ani Kniha života, jak se to bude dít u „Jitřního soudu“. Těmito dvěma biblickými místy je falešně označován konečný soud před Bílým trůnem. Jak vyplývá ze souvislosti, je toto úplně nemožné. Dalším důkazem toho je skutečnost, že nebudou souzeni jednotlivci, nýbrž *národy*, které pomáhaly nebo nepomáhaly *bratrům*, Židům v době pronásledování. To se stane, než království začne. Proto zde mluví Král a ne Soudce:

*„Potom řekne **Král** stojícím po pravici Jeho: Pojdte sem, vy požehnaní Mého Otce, přijměte jako vaše dědictví **království**, které je pro vás před ustanovením světa připraveno ... Pak jim bude **Král** (ne Soudce) odpovídat...“* (Mt 25:34–40)

To království je Tisícileté království, ne věčnost (1Kor 15:25).

Prorok Izaiáš zmíněné vyslovení práva popsal takto:

„Pak On bude soudit mezi národy a nad mnohými národnostmi vysloví rozsudek; a zkují své meče v pluhy a své oštěpy ve vinařské nože; žádný národ již nepozdvihne meč proti druhému, a již se nebudou od toho času učit boji.“ (Iz 2:4)

U tohoto soudu bude dvanáct apoštolů s Pánem rozhodovat o dvanácti izraelských kmenech. *„Ježíš odpověděl: Vpravdě pravím vám, kdož jste Mě následovali, při znovuzrození (znovuutvoření), když bude Syn člověka sedět na Svém trůnu slávy, budete také sedět na dvanácti trůnech a soudit dvanáct kmenů izraelských.“* (Mt 19:28)

Muži Boží z národů budou sedět u soudu nad národy a potom nad nimi vládnout. „*Zdali nevíte, že svatí budou svět soudit? Jestliže je vám tedy dán soud nad světem, zdali pak nejste způsobilí k rozhodování a rozsuzování těch nejmenších věcí?*“ (1Kor 6:2) U Boha se děje všechno ve správném čase: při svatební hostině, co k ní náleží; v Tisíciletém království, co je zaslíbeno o něm. S těmi různými soudy je tomu také tak.

Mučedníci z velkého času soužení jsou částí prvního vzkříšení a budou mít účast na kralování. Všem věřícím by mělo být vážnou žádostí, zůstat věrnými až do smrti. Neboť nikdo neví, ke které skupině patří, zda k vyvolené Nevěště anebo k povoláné, zpět pozůstalé Církvi – každému bude jeho věrnost oplacena.

Pro všechny věřící, kteří nepatří k vyvolanému zástupu prvotiny a nebudou vytrženi a nebudou mít podíl na svatební hostině, ale přesto zůstali věrní, je dána naděje, že sice projdou časem soužení, pak ale budou mít účast v Tisíciletém království (viz Zjevení 7, druhá část).

Židovští mučedníci v 5. pečeti mají čekat, až podstoupí smrt ještě ti zbývající, jako oni (Zj 6:9–11). V obou místech je klíčové slovo „duše“: „**Duše**, které pro Slovo Boží daly svůj život.“ – „*Pak jsem viděl **duše** těch, kteří pro svědectví Ježíše a pro Slovo byli sťati ...*“ (Zj 20:4) Ať při vzkříšení Ježíše Krista (Mt 27), při Jeho příchodu k vytržení (1Kor 15, 1Tes 4) nebo při nastolení Jeho království (Zj 20): **všichni probuzení z mrtvých od Jeho prvního příchodu až k začátku Tisíciletého království patří k „prvnímu vzkříšení“.**

*„Zbývající mrtví ale neožili, dokud nepominulo tisíc let. **Toto je první vzkříšení:** Blahoslavený a svatý jest, kdo má podíl při prvním vzkříšení! Nad ním nemá druhá smrt moc, nýbrž oni budou kněží Boží a Kristovi a tisíc let budou s Ním společně panovat.“* (Zj 20:5–6)

Na začátku Tisíciletého království je dosaženo plného počtu a první vzkříšení ukončeno.

Ve verších 7–9 je vylíčeno, co se děje v tom úplně krátkém úseku na konci Tisíciletého království:

„Když pak ale uplyne těch tisíc let, bude satan vypuštěn ze svého žaláře, a on bude svádět národy na čtyřech rozích země, Goga a Magoga, aby je svedl dohromady k boji; jejich počet je jako písek u moře.

Oni pak vstoupili na širokost země, a obklíčili tábor vojsk svatých a milované město. Tehdy spadl oheň s nebe a pozřel je.“

Jakmile satan zase vystoupí z propasti a bude propuštěn, svede k poslední vzpouře národy, které až do té doby žily pokojně. Přesto, že žily po dobu tisíc let v pokoji, nevznikne tu osobní vztah k Bohu, protože nikdy nepřijaly smíření v Kristu, a proto zůstaly od Něho odděleny. Potom ale přijde veliký úděsný konec na satana a všechny, kteří mu popřejí sluch a nechají se jím ovlivnit.

„Tedy spadl oheň s nebe dolů a sežral je všechny, a jejich svůdce, ďábel, byl vhozen do ohnivého a sirného jezera, ve kterém se nalézají také zvíře a falešný prorok.“

Zvíře a falešný prorok již byli do ohnivého jezera vhozeni podle kap. 19:20.

Toto zvláštní spojení „trojjedinosti“: satan, zvíře, falešný prorok pak zmizí v ohnivém jezeře spolu s těmi, kteří stáli pod jejich vlivem. O nich pak již nebude ani vidu ani slechu na věky.

Druhé vzkříšení a Jitřní soud

Ve Zjevení 20:11–15 je popsán poslední soud. Tento text hovoří za celé svazky a nepotřebuje jako mnohé jiné v svatém Písmu vysvětlení:

„Dále jsem viděl veliký, bílý trůn a toho, který na něm seděl; před jehož tváří prchla země i nebe, a již pro ně nebylo místo k nalezení.

A viděl jsem mrtvé, velké i malé, oni stojí před trůnem a knihy byly otevřeny; pak byla otevřena ještě jiná kniha, totiž Kniha života, a mrtví byli souzeni na základě toho, co bylo napsáno v knihách podle jejich skutků.

*A moře navrátilo mrtvé, které ukrývalo a smrt a království smrti vydaly mrtvé své, kteří se v nich nalézali, a všichni byli souzeni podle svých skutků; na to byly smrt a království smrti vhozeny do ohnivého jezera. Toto je druhá smrt, totiž ohnivě jezero; jestliže kdo nebyl nalezen v **Knize života** zapsán, byl vhozen do ohnivého jezera.“*

U konečného soudu budou ještě takoví, jejichž jména stojí v Knize života, kteří za času života obdrželi z milosti věčný život od Boha, a proto druhá smrt nad nimi nemá moc. První smrt nastane, když duše opustí tělo; druhá smrt nastane, když duch opustí duši. Potom se naplní: „*Duše, která hřeší, má zemřít.*“ (Ez 18:4) Hřích není jen přestoupení přikázání Božích, nějaké osobní zadlužení před Všemohoucím, neboť všichni hřešili a nedostává se jim cti, kterou dává Bůh – zde se jedná o hřích nevíry, o kterém náš Pán mluvil: „*Proto jsem vám řekl, že ve vašich hříších zemřete; neboť **jestliže nevěříte, že Já to jsem, pak zemřete ve svých hříších.***“ (Jn 8:24) Hřích nevíry je příčinou pro umírání v hříších. Odplata za víru v dokonalé spasení je dokonalé odpuštění a věčný život.

Bůh se k naší spáse zjevil samotně v Kristu; jenom vírou v Něho můžeme být blahoslaveni.

„A to svědectví zní takto: Bůh nám dal věčný život, a tento život je v Jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo Syna Božího nemá, nemá život.“ (1J 5:11–12)

Všichni lidé, kteří kdy na zemi žili, se objeví před konečným soudem. Budou souzeni na základě skutků, které činili za času svého života. Tam jsou ti, kteří věřili v Krista, a ti, kteří nevěřili. Všichni, jejichž jména nejsou napsána v Knize života, pak budou vhozeni do ohnivého jezera; to je druhá smrt, která nemá života. Nikdy je už neuvidíme. Potom udělá Bůh se Svými dětmi nový začátek na nové zemi.

KAPITOLA 21

Oznámení nového nebe a nové země Sláva Nového Jeruzaléma Strašlivý úděl ztracených

První verš z 21. kapitoly vlastně patří na konec 20. kapitoly. Přímo po konečném soudu pomíjí čas ve věčnosti a bude naplněno, co bylo předpověděno ve Slově:

„Pak jsem viděl nová nebesa a novou zemi; neboť první nebe a první země zmizely ...“

Pán oznámil již skrze proroka Izaiáše nová nebesa a novou zemi: *„Nebo vězte, Já stvořím nová nebesa a novou zemi, takže na to, co bylo dříve, se již nebude vzpomínat a již nikomu na mysl nepřijde.“* (65:17)

Apoštol Petr se k tomuto slovu připojuje a píše: *„My ale očekáváme podle Jeho zaslíbení nová nebesa a novou zemi, ve kterých bydlí spravedlnost.“* (2Pt 3:13)

Jan zde nejprve zmiňuje zaslíbení o nových nebesích a nové zemi, pak ale pokračuje a popisuje Nový Jeruzalém, který přijde dolů na začátku Tisíciletého království, jako i stav během Tisíciletého království na zemi. Prorok Izaiáš mluvil v již zmíněném textu rovněž o novém nebi a nové zemi, ale přímo potom popisuje stav v Tisíciletém království, a sice ve verších 18–25. Je řečeno, že se budou ještě rodit děti, a jestliže někdo zemře ve stu letech, bude počítán za nejmladšího; budou se stavět domy, štípat vinice. Život tedy jde mezi obyvateli v Tisíciletém království ještě dále s tím rozdílem, že ďábel bude zavřen. Proto se může vlk a beránek společně pást atd. (Iz 11:6, 65:25 a j.).

Na nové zemi pak neplatí časné, ale věčné zákony Boží, jak jsou uvedeny v Izaiáši: totiž každý měsíc o novměsíci a každý týden v sobotu se všecko tělo postaví před tvář Páně, aby se klaněli. Na nové zemi pak již není, co je v kapitole 66:24 popsáno: *„Oni pak vyjdou a uvidí mrtvá těla lidí, kteří ode Mne odpadli; neboť červ jejich neumře, a oheň jejich neuhasne, a budou ošklivostí pro všechno tělo.“* Na tento text se Pán v Marku 9:48 odvolával. Ale z nové země nebude stoupat do nového nebe starý kouř.

Nový Jeruzalém, který je popsán v následujícím textu, musí být rozlišen od nového nebe a nové země. Vidoucí dále dovozují:

„Viděl jsem město svaté, nový Jeruzalém z nebe sestupující od Boha, připravené jako okrášlená nevěsta pro ženicha.

Přitom jsem slyšel silný hlas z nebe volat: Aj zde, stánek Boží je u lidí! A On bude s nimi bydlet, a oni budou Jeho lidem; ano, Bůh sám bude mezi nimi

a utře všechny slzy s očí jejich, smrti již více nebude, a žádný smutek, ani křik a bědování a ani bolest, neboť to první pominulo.“ (21:2–4)

V tomto textu je nejprve poukazováno na Nový Jeruzalém, jenž je totožný s Nevěstou. Musíme vzít na zřetel: na jedné straně existuje Nový Jeruzalém – bydliště Nevěsty, na druhé straně pozemský Jeruzalém s horou Sion – přibýtek Izraele. Všecko je přesně popsáno, jen musíme rozlišovat, která skupina je oslovena a míněna. Pokaždé, když je řeč o Novém Jeruzalému, pak se jedná o Církev–Nevěstu; jestliže se mluví o tomto Jeruzalému, pak o Izrael. *„Přistoupili jste k hoře Sion a k městu živého Boha k nebeskému Jeruzalému, a k mnohým tisícům andělů, ke slavnostnímu shromáždění a k Církvi prvorozených zapsaných v nebi...“ (Žd 12:22–23a)*

Na pozemský Jeruzalém se vztahuje: *„...a On na této hoře sejme závoj, který zahaluje národy, a přikrytí, které je rozprostřeno nad všemi národnostmi. Smrt On nechá na věky zmizet, slzy Bůh Pán z jejich tváří setře, a potupu Svého lidu všude na zemi vyhladí. Neboť Pán to zaslíbil.“ (Iz 25:7–8)*

Po svatební hostině je Nevěsta označena jako „žena Beránkova“. Před svatbou je Nevěstou, po svatbě ženou. O pokroku vývoje spásných dějin jsme přesně informováni srozumitelnými symboly. Okamžikem vytržení zástupu prvotiny zaujme tento své bydlení v Novém Jeruzalémě. Proto je Nevěsta identická s Novým Jeruzalémem, jako je Izrael identický s pozemským Jeruzalémem.

Nový Jeruzalém s Nevěstou, která v něm bydlí, jak je to psáno, přijde na začátku Tisíciletého království z nebe dolů a bude se vznášet nad pozemským Jeruzalémem. Obojí je psáno, protože

Bůh bude sloužit oběma úsekům: *ON bude **nad** nimi bydlet*, platí právě tak, jako: *ON bude **při** nich bydlet*.

*„Hleď zde, stánek Boží je u lidí a On bude s nimi bydlet, a oni budou Jeho lidem; ano Bůh sám bude **mezi** nimi bydlet ...“*

Ve Zjevení 7:15 stojí:

*„...a ten na trůnu sedící bude bydlet **nad** nimi.“*

Již prorok Izaiáš to tak v duchu viděl:

*„Potom bude Pán **nad** celým městem hory Sion a **nad** slavnostním shromážděním tam utvoří přes den oblak a světlý svit ohně v noci; neboť **nade** vším bude sláva Páně ochranou a štítem.“ (4:5)*

Pak tomu bude tak, jak to Bůh chtěl na začátku. Všecko souhlasí. Pro jedny platí: On bude bydlet **nad** nimi, pro druhé: On bude **mezi** nimi a **při** nich. S ohledem na Církev–Nevěstu, která bude v Novém Jeruzalémě, platí popis těch v pozemském Jeruzalémě: **nad nimi**, pro přemožitele platí **mezi nimi**. V každém případě souhlasí všecko v té souvislosti, do které to náleží.

Nyní je Pán s těmi Svými, v Duchu mezi nimi, v nich a při nich. Při uskutečnění Jeho královské říše bude viditelně přebývat **mezi** těmi jedněmi a **nad** těmi druhými. Jeho sláva naplní celou zemi. ON bude jako Král v celém světě kralovat, a ti Jeho s Ním.

„Tedy řekl ten na trůnu sedící: Hleď, Já učiním všecko nové! Pak On pokračoval: Piš! Nebo tato slova jsou spolehlivá a jistá!“ (Zj 21:5)

Jistota ve Slově Božím je absolut, který je vyvýšen nad každou pochybnost, a zároveň zárukou, že všecko je a bude tak, jak Bůh řekl. Věřící je tím sám vyzdvižen nad každou pochybnost a odpočívá v Bohu. Není to člověk, který má jistotu sám v sobě, ta jistota přichází od Boha skrze Slovo a stává se podílem jednotlivců, kteří tomu věří.

Ten mluvící a působící, ten Všemohoucí, pak provolává:

„Stalo se. JÁ jsem Alfa i Omega, Začátek i Konec; chci dát pít žíznivému z pramene vody života zdarma.“ (v. 6)

V Něm má všechno svůj původ – všechno začalo v Něm, v Něm bude dokončení, neboť k Němu a pro Něho a skrze Něj bylo všechno stvořeno k Jeho znádhernění.

„Kdo přemůže, má toto zdědit, a Já chci být jeho Bohem, a on bude Mým synem.“

Z tohoto verše vyplývá, že se u těchto oslovených jedná o zástup přemožitelů, kterým v sedmi okružních dopisech, kap. 2 a 3 byla dána početná zaslíbení. Oni pak dospějí do svého vlastnictví jako dědicové Boží, kteří byli vzpomenu ti v Jeho závěti. Oni jsou skutečnými spoludědici Ježíše Krista (Řm 8:17).

V různých biblických místech jsou jmenovány odkazy a znamení, podmínky a vlastnosti synů a dcer Božích, při kterých se pak spravedlivě naplní následující výrok: *„JÁ vám chci být Otcem a vy Mně máte být za syny a dcery, říká Pán, ten všemohoucí.“* (2Kor 6:18) *„Neboť všichni, kteří bývají vedeni Duchem Božím, jsou synové Boží.“* (Řm 8:14)

V 8. verši 21. kapitoly je řeč o těch, kteří se nenechali začlenit do spásného plánu Božího. V porovnání ke spaseným je řečeno těm, kteří odpirají a odmlouvají Bohu a odložili a zlehčili spásu:

*„Ale zbabělci a nevěřící, nečistí a vrahové, necudní a čarodějníci, modláři a lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sirou: **toto je smrt druhá.**“* (Zj 21:8)

V tomto verši nejsou osloveni jen vrazi a čarodějníci, modloslužebníci a lháři, nýbrž všeobecně nevěřící, ti, kteří nechtějí věřit, že se Bůh osobně zjevil v Kristu k jejich spásu. Apoštol Jan výstižně vyjádřil, kým učiní ti, kteří Bohu nevěří, toho jediného opravdového: *„Kdo v Syna Božího věří, má svědectví v Něm. Kdo Bohu nevěří, ten z Něj udělal lháře; neboť svědectví, které Bůh složil o Svém Synu, nevěřil.“* (1J 5:10–12) Bůh zůstane pravdivý, přesto, že každý člověk je lhář (Řm 3:4). Blaze tomu, kdo Mu věří, v opačném případě by nařknul Jej, toho pravdomluvného, že lže.

O opravdově věřících píše Jan ve stejné kapitole:

„Víme ale, že Syn Boží přišel, a propůjčil nám náhled k tomu, abychom toho opravdového poznali; a jsme v tom opravdovém, v Jeho Synu Ježíši Kristu. Tento je pravdivý Bůh a věčný život.“ (v. 20)

Popis Nového Jeruzaléma

„Tedy přišel jeden z sedmi andělů, kteří měli sedm koflíků, které byly naplněny sedmi ranami, a řekl mi: Pojď, chci ti ukázat Nevěstu, manželku Beránkovu! Nato mě vytrhl v duchu, na velmi vysokou horu, a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak od Boha přichází z nebe dolů,

ozdobené slávou Boží. Třpyt jeho světla byl jako vzácného drahokamu, jako křišťálově zářícího jaspisu.

Mělo velikou vysokou zeď s dvanácti branami, a na branách dvanáct andělů; a jména byla na nich napsána, totiž jména dvanácti kmenů Izraelských;

tři brány ležely na východ, tři na sever, tři na jih a tři na západ.

Zeď města měla dvanáct základních kamenů, a na nich bylo napsáno dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránka.“ (21:9–14)

Zde se jedná o Nový Jeruzalém, který přijde dolů, „ozdobený slávou Boží. Jeho třpyt byl jako vzácných drahokamů, jako křišťálově zářícího jaspisu.“ V tomto popisu je pojmenováno dvanáct bran a dvanáct základních pilířů. Na jedněch stojí jména dvanácti apoštolů, na ostatních jména dvanácti praotců; společně to dává zástupce Starého a Nového zákona, čtyřia dvacet starších. Bůh má jen jednu vyvolenou Církev, ta v sobě zahrnuje všechny Jemu věřící z celého starozákonního i novozákonního času. Starozákonní svatí, kteří povstali společně s Ježíšem (Mt 27), patří k ní. První vzkříšení je nejvyšší cíl. Toto mínil Pavel ve Fil. 3:10–11, když vyjádřil svou touhu, mít podíl na prvním vzkříšení.

Starozákonní věřící upnuli svoje naděje na příchod Mesiáše a tím na své spasení. V této víře v Něho zesnuli. Věřící Nového zákona věří v Krista, Spasitele, který dokonal všechno pro všechny.

Svaté město je popsáno z různých perspektiv:

„Ten se mnou mluvící měl jako měřidlo zlatou třtinu, aby vyměřil město i jeho brány a jeho zdi.

To město totiž tvoří čtverec, a jeho délka se rovná šířce. A tak změřil město třtinou: dvanáct tisíc honů; délka, šířka a výška jeho jsou stejné.

Pak změřil jejich zeď: stočtyřicetčtyři loktů podle lidské míry, která jest i míra andělská.

Stavební materiál zdi je jaspis, a město je postaveno z čistého zlata, průhledného jako čiré sklo.

Základní kameny zdi města jsou ozdobeny drahým kamením každého druhu: První základní kámen je jaspis, druhý safír, třetí je chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonyx, šestý karneol, sedmý chrizolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrizopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.

Dvanáct bran bylo dvanáct perel; každá z nich byla z jediné perly; a ulice města byly z čistého zlata, jako průzračné sklo.“

Nový Jeruzalém ční jako světelná pyramida vzhůru k nebi, ze kterého přichází. Je řečeno, že délka, šířka i výška činí 2 200 km. Již Abraham hledal toto svaté město s pevnými základními zdmi, jehož stavitelem je sám Bůh (Žd 11:10). Pavel píše o „Jeruzalémě nahoře“, že je to matka nás všech (Gal 4:26).

Ve verších 22 a 23 je Beránek Boží popsán jako centrální bod spásného dění:

„Chrám jsem v něm neviděl; neboť Bůh Pán všemohoucí je jejich chrám a Beránek. Také slunce město nepotřebuje, ani měsíce k jeho osvětlení, neboť sláva Boží ho osvětluje a svíce jeho je Beránek.“

Jestli je nám toto veliké tajemství srozumitelné, jasné nebo ne – je tomu přesto tak, že se Bůh nesoucí spásu sám zjevil lidstvu v Kristu. Kristus je vyzařování Boží Pána v osobě. Světlo a život je jediné v Něm, ve kterém bydlí plnost Božství tělesně (Kol 2. 9). „*Neboť Bůh, který přikázal, aby z temnoty zazářilo světlo, ten se zasvítil v srdcích našich k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.*“ (2Kor 4:6)

„Národy budou v Jeho světle putovat, a králové země přinesou do něho svou slávu. Brány jeho nebudou nikdy zamčeny, neboť noci tam již nebude.“ (Zj 21:24–25)

Jeden skladatel písní zpívá: *„Noci tam nebude, noci tam nebude, protože tam Ježíš jako slunce stále svítí ...“* Na zemi bude v době Tisíciletého království ještě den a noc, ale ne v novém, nebeském Jeruzalémě. Prorok Izaiáš se vztahuje na pozemský Jeruzalém a píše, co tam bude: *„Tvé brány budou stále otevřené, ve dne i v noci zůstanou nezamčeny, aby bylo do tebe vpuštěno bohatství národů a jejich králů, kteří budou triumfálně přivedeni.“ (60:11)*

*„...sláva a nádhera národů bude do něho uvedena. A nikdy do něho nevejde nic nečistého, a nikdo kdo by páchal ohavnost nebo lež, nýbrž jen ti, kteří jsou zapsáni v **Knize života Beránka.**“ (Zj 21:26–27)*

„Také tam již nebude nic prokletého, ale trůn Boží a Beránka tam bude stát ...“ (Zj 22:3)

Je nutné ještě jednou zřetelně zdůraznit rozdíl mezi těmi, kteří jsou zapsáni v „Knize života“ a těmi v „Knize života Beránka“. Ti, kdož mají účast na prvním vzkříšení, ať jsou v nebeském nebo pozemském Jeruzalémě, jejich jména jsou v každém případě zapsána v *Knize života Beránka*, ze které není možno nikoho vyjmout, nebo vyškrtnout. Předzvěděním mohl Bůh předurčit. ON znal ty, kteří Mu budou plně věřit a cele následovat. Jména všech zachráněných, kteří vejdou do věčného života při druhém vzkříšení, jsou zapsána v *Knize života*. Proto při posledním vzkříšení již nebude *Knihy života Beránka* vůbec otvírána.

Králové pozůstalých národů, nad nimiž bude Kristus panovat jako Král, k Němu naleznou cestu. Ti, kdož jsou nečistí, vykonávají ohavnosti a mluví lež, zůstanou venku. Že ještě v tom čase jsou takoví lidé, potvrzuje také, že se jedná o poslední aeon, milenium (tisíciletí), a ne o věčnost.

KAPITOLA 22

Proud života a stromy života Rajský stav v Tisíciletém království

Ve 22. kapitole je nám ukázán pozemský Jeruzalém ještě jednou v různých souvislostech. Stánek Boží, příbytek Boží pak bude pro lidi viditelný. Bude naplňovat nebe a zemi, starý a Nový Jeruzalém Svou slávou. „Nebesa jsou Můj trůn a země podnož noh Mých...“ (Iz 66:1, Sk 7:49)

*„Dále mi pak ukázal potok čistý vody života, jasný jako křišťál, který vytéká pod trůnem Božím a Beránkovým. Na obou stranách potoka, naplň mezi ním a ulicemi města rostly stromy života, které nesly **dvanáctkrát** ovoce: **každý měsíc** nesou ovoce, a listí stromů slouží národům k uzdravení.*

Také tam již nebude nic prokletého, ale trůn Boží a Beránka v něm bude...“ (22:1–3a)

Prorok Ezechiel toto popsal již dávno předtím a svědčí:

„Když On mě vzal vzhůru, a zavedl mě zpět ke vchodu chrámu, viděl jsem vytékat vodu pod prahem chrámu směrem na východ – přední strana chrámu ležela směrem na východ –; a voda tekla po jižní boční zdi chrámu, jižně od oltáře.

Na zpáteční cestě jsem viděl na břehu řeky na obou stranách mnohé stromy.

*U řeky ale na jejich březích porostou všelijaké stromy s jedlým ovocem, stromy, jejichž listí nevadne a ovoce neustává. **Každý měsíc** ponесou zralé ovoce, neboť voda, při které rostou, vytéká ze svatyně; proto bude jejich ovoce sloužit za potravu a jejich listí k uzdravení.“ (Ez 47:1:7+12)*

I tento popis objasňuje, že tam ještě budou národy. K dispozici bude obojí: ovoce k potravě a listí k lékařství. Všechno bude požehnáno. Rozdělení čteného textu do dvanácti měsíců rovněž potvrzuje, že se jedná o Tisícileté království.

I zde musíme dbát přesně na každé slovo a vidět je ve správné souvislosti. V Jeruzalémě tedy již nebude nic zlořečeného nebo raněného prokletím. Prorok Izaiáš pak popisuje všeobecnou situaci na zemi: „*Nebude tam dítěte, ani starce, kteří by své dny plně nevyžili; nýbrž jako nejmladší zemřou století a kdo se dožije jen sta let, bude platit za zlořečeného hříšníka.*“ (65:20)

Pozůstalé národy a obzvláště všichni z Izraele, kteří se nepočítají k prvnímu vzkříšení, budou v době Tisíciletého království normálně dále žít, stavět, sázet, jíst a pít, rodit děti, atd.

„*Nebudou pracovat nadarmo, aniž ploditi budou ke strachu; ne, oni budou Pánem požehnaným pokolením, a jejich potomci jim zůstanou zachováni.*“ (Iz 65:23) S ohledem na spasené je řečeno:

„...a **Jeho** služebníci budou **Jemu** sloužiti uzří tvář **Jeho** a **Jeho** jméno bude napsáno na čelech jejich.

Noci tam již více nebude, a není třeba lampy, ani slunce; neboť Bůh Pán jim bude svítit a oni budou panovat jako králové na všechny věky.“ (Zj 22:3b–5)

Beránek je ještě ukazován a jmenován vedle Boha, neboť až když čas přejde do věčnosti, pomine Boží zjevení Syna v Bohu, ze kterého vyšlo, a pak bude Bůh všechno ve všem (1Kor 15:28).

„...potom konec, když On Bohu, Otci předá království, jakmile On každé panství a každou moc zničil; neboť musí jako Král panovat, dokud by Mu nepoložil všechny nepřátele k nohám Jeho.“ (v. 24–25)

I když je dán popis v množném čísle, přechází vždy do jednotného čísla: „...a **Jeho** služebníci **Mu** budou sloužit, a **Jeho** tvář budou vidět a **Jeho** jméno bude napsané na čelech jejich.“ V Novém Jeruzalémě je Beránek svící mezi Nevěstou; zde je nám řečeno, že Bůh Pán dává světlo, a spasení budou panovat s Ním po všechny věky.

Poslední napomenutí věřícím

Ve verši 6. je nám připomenut začátek z první kapitoly, ve kterém se představuje ten mluvčí a působící.

*„Pak mluvil ke mně: Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá, a Pán Bůh duchů proroků, poslal anděla Svého, aby **Svým služebníkům ukázal**, co se musí dít brzo.“*

Potom, co byly popsány všechny různé příchody Páně v různých příslušných souvislostech, a byla již řeč o svatební hostině, o Tisiciletém království a konečném soudu před Bílým trůnem, je psáno napomenutí v poslední kapitole ve verši 7:

„A věz dobře: JÁ přijdu brzy! Blahoslavený jest, kdo se pevně drží slov proroctví knihy této!“

To dokazuje, že ta oznámení a popsané události nenalézají své uskutečnění v chronologickém sledu kapitol.

Sedmý verš může být porovnáván s veršem 3. v kapitole 1. To skutečné blahoslavenství, které zahrnuje všechna blahoslavenství z kázání na hoře Olivetské a jiných místech, se plně projeví při příchodu Ježíše Krista při opravdově věřících, kteří věřili slovům proroctví této knihy, a pevně se jich drželi. Bůh vyžaduje, abychom Jemu věřili na základě Jeho Slova, abychom očekávali a dožili, co zaslíbil ve Slově.

Po tomto oznámení Páně se hlásí ten vidoucí jako očitý svědek ke Slovu, které slyšel na vlastní uši. Slyšel a viděl, a napsal všecko na základě Božího pověření.

*„A já, Jan jsem toto viděl a slyšel; a když jsem to viděl a slyšel, padl jsem k nohám anděla, který mi toto ukázal, abych se mu klaněl; ale on mi řekl: Nečiň to! Já jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých, proroků, jako i těch, kteří se drží pevně slov této knihy. **Bohu se klaněj!**“*

Z toho prožití jasně vyplývá, jak byl Jan přemožen. On stál v přítomnosti tohoto nebeského posla, který je z jedné strany označován jako anděl, a z druhé strany jako spoluslužebník bratří a proroků. Jak již mnohokrát zmíněno, je slovo „anděl“ a „posel“ v základě vzato to stejné. Tím bývá označen někdo se zvěstí, ať je to nebeský, nebo pozemský Bohem poslaný. Úcta a klanění ale náleží jen samotnému Bohu, neboť On jediný je hoden uctívání.

Ten anděl, potom co Jana napomenul, mluvil ještě jednou:

„Nezapečetuj slov proroctví knihy této, neboť čas je blízko.“

Na konci času milosti, když zaznělo nejposlednější volání, zůstane každý v tom stavu, ve kterém se nalézá:

„Kdo činí nepravost, nechť nadále nepravost činí a ten poskvrněný vinou, nechť se nadále poskvrňuje; ale spravedlivý nechť nadále koná spravedlnost a svatý, ať se nadále posvěcuje!“ (v. 11)

Ať dobrý či zlý, zachráněn nebo ztracen, každý pak zůstane v tom stavu, který zaujal.

Ale ospravedlnění budou nadále konat Boží spravedlnost a ti v pravdě posvěcení se budou ještě více posvěcovat, až budou svatí skrz naskrz. Pak volá Pán naposledy: *„Hleď, Já přijdu brzy a moje odplata se Mnou, abych každému odplatil podle jeho díla.“* (v. 12) Potom se On přestavuje ještě jednou jako v první, druhé a třetí kapitole a v kapitole 21:6: *„JÁ jsem Alfa a Omega, První a Poslední, Začátek i Konec.“* (v. 13)

Nato následuje poslední výzva a zaslíbení (v. 14–15):

„Blahoslavení jsou, kteří omývají svá roucha, aby dosáhli práva při stromu života a mohli branami vejít do města. Venku jsou psi a čarodějníci, necudní a vrahové, modláři a všichni, kteří milují a činí lež.“

Z tohoto popisu je vidět, že se zde zase jedná o časový úsek Tisíciletého království. Na nové zemi již ti „vně stojící, lháři a vrahové“ nejsou.

Závěrečné slovo Ježíše

Na závěr přejímá Pán a Spasitel zodpovědnost za celé zjevení:

„JÁ, Ježíš, jsem Svého anděla poslal, abych vám toto před církvemi dosvědčil: JÁ jsem Výstřelek z kořene pokolení Davidova, jasná Jitřní hvězda.

A Duch a Nevěsta říkají: Přijď! A kdo to slyší, ten řekni: Přijď! A kdo žízní, ten přijď! Kdo má touhu, ten přijmi vodu života zdarma!

*Dosvědčuji každému, kdo slyší ta slova proroctví knihy této: Jestliže k nim **něco přidá**, že Bůh jemu přidá rány, o kterých je v této knize psáno;*

*a jestliže někdo od slov proroctví knihy této **něco odejme**, tak Bůh odejme jeho podíl při stromu života, a ze svatého města, o kterém je v této knize psáno.“*
(v. 16–20)

To je vážné slovo pro všechny, kdož slyšeli proroctví této knihy. Kdo podle toho činí, nemá se čeho obávat, naopak: vroucí radost pronikne srdce každého, kdo ke slovům proroctví knihy této nic nepřidá a nic z toho neodejme, a takoví lidé existují. Oni mají to zjevené, obživující originální Slovo a také svědectví Ježíše Krista. Brzy budou těmi zjevenými syny Božími.

„Mluví ten, který toto dosvědčuje: Ano, Já přijdu brzy!“

Nato odpovídá Jan: *„Amen. Přijď, Pane Ježíši.“*

„Milost našeho Pána buď se všemi.“

DODATEK

70 téhodnů Danielových a aktuální události s Izraelem ve světle biblických proroctví

Současné události na Blízkém východě opět vzbudily zájem znalců Bible o knihu Danielovu. Jeho vidění o 70 téhodnech je jako základ vhodné zvláště k tomu, abychom mohli lépe zařadit události spojené s biblickým proroctvím v ohnisku světového dění – v Izraeli. Přitom je nutné brát na vědomí jak minulost, tak přítomnost; jenom tak bude to budoucí srozumitelné. Kniha Danielova je apokalypsou Starého zákona. V té je odhaleno dění s Izraelem až do konce této civilizace.

Prorok Daniel se nacházel v tom čase se svým lidem v babylonském zajetí a zkoumal v písmech proroka Jeremiáše (Jer 25:11, 29:10), aby obdržel vyjasnění o konci sedmdesátiletého zajetí Izraele (Dan 9:2). Potom se vroucně modlil k Bohu a vyléval před Pánem své srdce. Dlouhé modlitbě pokání a proseb následovala

odpověď Boží, která se ale vůbec nevztahovala na dobu zajetí, nýbrž na *budoucí události* s Izraelem až k Mesiáši, a až do konce posledního časového úseku.

„Když jsi se začal modlit, vyšlo Boží Slovo a já jsem přišel, abych ti dal informaci: neboť jsi obzvláště milovaný muž. Proto dej nyní pozor na slovo, aby jsi přesně porozuměl tomu zjevení!

Sedmdesát ročních týdnů je určeno tvému lidu a svatému městu ...“ (kap. 9:23–24a)

Zajetí skončilo o dva roky později se svolením perského krále Kýra k nové výstavbě chrámu v Jeruzalémě (Ezd 1:1–3). **Město** s jeho zdmi bylo vybudováno Nehemiášem asi o sto let později. Podle slov anděla Gabriela to byl začátek 70 ročních týdnů. Jak ty dny – týdny známe, Pán si posloužil pojmem roční týdny (Kral. bible: téhodny).

Přitom se jedná o šestinásobný účel, jak je vyjádřen v následujícím textu:

1. „aby **ohavnost byla přivedena k závěru** a
2. **naplněna míra hříchu,**
3. aby **bylo smířeno zadlužení** a
4. **přivedena věčná spravedlnost** a
5. **potvrdit vidění a proroka** a
6. **pomazat výsostně Svatého.**“

*„Věz tedy a rozuměj: od vyjití výpovědi o **navrácení a vystavění Jeruzaléma až do Mesiáše knížete, je sedm téhodnů, a potom šedesát dva téhodnů, když bude znovu vzdělána ulice a příkopy, a zajisté ten čas bude přenesnadný.***

*A **po dvašedesáti téhodnech** bude zabit **Mesiáš** bez odsouzení a to město společně se svatyní zničí válečný lid s knížetem jedním, který přitáhne, jehož konec ale přijde skrze bouřlivý přival; a až do konce bude válka, pevně rozhodnuté zpusťování.*

*A uzavře (antikrist) pevnou smlouvu s **mnohými** na dobu jednoho **téhodne** a v **polovině téhodne** odstraní oběť a suchou oběť; a na tom místě postaví ohavnost a zpusťování a sice tak dlouho, až se ta pevně rozhodnutá zkáza vylije na to zpusťování.“
(Dan 9:24b–27)*

Znalci prorockého Slova a dějin přesvědčivě vyložili rozdělení časů od ustanovení znovuvybudování **Jeruzaléma** (Neh 2), až ke Kristu, Mesiáši. Udaná časová rozpětí o 7 a 62 a 1 téhodni se týkají Izraele. Časový úsek času milosti pro národy (Ž 118:24, Iz 49:8, 2Kor 6:2, Žd 4:7) leží mezi 69. a 70. téhodnem.

Učení, že Ježíš Kristus již naplnil první polovinu sedmdesátého téhodne, není biblické. I v tomto bodě se musíme zcela jasně tázat: co k tomu říká Písmo? Písmo říká, že k tomuto tématu máme jen tři časová určení v proroku Danieli: 7 a 62 a 1 téhodnen. Písmo dále říká, že Mesiáš, Pomazaný, po 62 téhodnech ne po 62 a 1/2 téhodnech, bude usmrčen. Tak mluví Pán ve Svém Slově: **„A po těch dvašedesáti téhodnech přijde Pomazaný o život...“** (v. 26)

Neexistuje ani jediné biblické místo, které říká, že by náš Pán uzavřel na sedm let nějakou smlouvu, kázal tři a půl roku a pak ji zrušil. Jak bylo v Mojžíšovi určeno mužům, kteří sloužili u stánku úmluvy (4M 4:1–3), začal jako Syn člověka službu ve třiceti letech Svého života (Lk 3:23).

Nesmíme přece stejný verš použít na Krista a antikrista! Kdy a s kým měl uzavřít Kristus na sedm let smlouvu a pak ji zase zrušit? Jak se na Něho může vztahovat prvních tři a půl roku? S Římem neuzavřel žádnou smlouvu, kterou by pak mohl zrušit, ani s Izraelem žádnou smlouvu nezrušil, naopak: On nastolil Novou smlouvu skrze krev smlouvy (Mt 26:26–28) a Nová smlouva není časná, ale věčná smlouva. To hraničí s rouháním, jestliže biblické místo, které mluví o antikristu, je užito i na Krista.

Pán mimo to neodstranil ani oběť, ani suchou oběť, všechno šlo dále jako obvykle až do roku 70 po Kr. Z toho, co se ve verši 27 vypovídá, se nic nevztahuje na Krista, ale všechno na antikrista. Sta jinak znějících citátů nemohou jeden verš Slova Božího postavit mimo sílu. Kdo je z Boha, dává Bohu za pravdu

a až pak vidí správně celou souvislost. I když služba Ježíše Krista trvala tři nebo tři a půl roku, tak spadá v každém případě do konce dvašedesáti téhodnů. Toto je TAK MLUVÍ PÁN ve Svém Slově.

Izrael prožije jako čas milosti 3 1/2 roku, ve kterých povstanou ti dva proroci v Jeruzalémě. „*Ale Moji dva svědci oblečeni do pytlů, budou prorokovat **dvanáctsetšedesát dnů.***“ (Zj 11:3) Oni pak mají v tom čase Slovo Boží plné moci. Během této služby bude opět postaven chrám.

Židé očekávají, že Mesiáš přijde do chrámu, neboť tak je to psáno: „...*a neprodleně **přijde do Svého chrámu** Pán, kterého si přejete a **Anděl smlouvy**, po kterém toužíte, přijde jistě!* – *Tak mluví Pán zástupů.*“ (Mal 3:1b) Podle jejich názoru je Mesiáš mužem v obzvláště dobrém postavení, kníže (Ez 46) z pokolení Davidova (2Sam 7 a j.). Proto oni naletí protivníkovi, který při zvláštních příležitostech vystupuje jako kníže s vladařským žezlem před celým světem. Židé vědí, co jim s ohledem na Mesiáše bylo zaslíbeno, sice že On Svě žezlo (Kral. bible – berlu) pozdvihne ze Siona, to znamená z chrámové hory v Jeruzalémě. „*Tvé mocné žezlo vztáhne Pán ze Siona: Panuj uprostřed svých nepřátel!*“ (Ž 110:2)

Jak Bible jasně vypovídá, má Mesiáš duchovně nebeský a pozemsky lidský původ. V Matouši 1 a Lukáši 3 je popsán pozemský původ: „*Sepsání rodu Ježíše Krista, Syna Davidova...*“ V Jan. 1 se dovídáme o Jeho nebeském původu. Slovo, jež byl Kristus, se stalo člověkem. Ve Starém zákoně nacházíme oznámeny oba úseky a v Novém naplnění a potvrzení. V Řím. 1:3 čteme o Kristu: „*Tento je podle těla z Davidova semene.*“ Podle Řím. 9:5 je Jeho pozemský původ odvozen od praotců a nebeský od Boha: „...*ze kterých pochází Mesiáš podle těla, kterýž jest Bůh nade vším požehnaný na věky! Amen.*“ V 1. Kor. 15:47 je řečeno, že Mesiáš „*nebeského původu*“ je Pán z nebe. Biblické místo z Malachiáše Jej označuje jako Anděla smlouvy. Tak je to také jasně potvrzeno ve Zjevení 10. Viz také Skutky 7:38.

V Nehemiášovi a Danielovi není řeč o stavbě chrámu, nýbrž o znovuvybudování Jeruzaléma i se zdmi a příkopy. Popud, o který zde jde, kterým začalo počítání času, byl dán Artaxerxem

roku 445 př. Kr. Od toho času až do smrti Mesiáše mělo uplynout 7 téhodnů = 49 let a 62 téhodnů = 434 let, tedy dohromady 483 let. Jestliže vezmeme v úvahu, že se v biblickém prorocství počítá rok z 360 dny, pak se dostaneme skutečně k roku ukřižování našeho Pána. Tím je 7 a 62 = 69 téhodnů splněno. Začátek posledního téhodne spadá do stejného času se vzetím Církve–Nevěsty. Pak začne nový duchovní začátek pro Izrael.

První světový vládce, který si podmanil Izrael, byl Nabuchodonozor. Jím začalo pohanské vykonávání moci čtyř světových království (Dan 2, a 7). Jako první vladař dostal zvířecí srdce, a tak to bude s tím posledním: „*Jeho lidské srdce mu bude vzato a bude mu dáno srdce zvířecí; a tak uplyne **sedm časů**.*“ (Dan 4:13) Ještě dále je ve stejné kapitole třikrát řečeno, že to bylo **sedm časů**, tedy **sedm let**, po která byl ten panovník proměněn ve zvíře. To stejné se vztahuje na posledního světového panovníka: on se bude v sedmi letech posledního sedmdesátého téhodne chovat jako zvíře, když bude satan svržen dolů (Zj 12:9), uchopí jej a dá mu k dispozici svůj »trůn« (Zj 13:2). V prvních třech a půl letech ještě nebude moci vykonávat absolutní světovou moc, protože v tom čase ti dva proroci vykonávají svoji službu v Boží plné moci (Zj 11). V posledních tři a půl letech bude jednat zvířecko–satansky, a sice v době velikého pronásledování a soužení.

Podle svědectví Písma tedy zůstává ještě **jeden téhoden**: 3 1/2 roku času milosti pro Izrael a 3 1/2 roku velikého soužení (Dan 7:25, Zj 13:5–7), to je plných sedm let. Pro těchto posledních sedm let, která začnou přibližně vytržením Církve–Nevěsty z národů, uzavře Řím, přesněji řečeno stát Vatikán s Izraelem, OOP (Organizace pro osvobození Palestiny) a sousedními arabskými státy všeobsahující „mírovou smlouvu“: „*A uzavře (antikrist) pevnou smlouvu s **mnohými na jeden téhoden** a v **olovině téhodne** odstraní oběť a suchou oběť; a na jeho místě bude postavena ohavnost zpustošení, a sice tak dlouho, dokud se nevylije pevně rozhodnutá **zkáza na to zpustošení**.*“ (Dan 9:27)

Podle překladu je řeč o tom, že bude uzavřena smlouva s „**mnohými**“ nebo s „množstvím lidu“. Slovo v základním textu by muselo být přeloženo s „**mnohými**“, jak to podávají jiná vydání,

např. francouzský s „plusieurs“: „*Il fera une solide alliance avec plusieurs pour une semaine...*“ Jedná se při tom o jednu smlouvu – vlastně o sedmiletou smlouvu, kterou uzavře **jeden** s **mnohými** smluvními partnery. To nebude smlouva o Izraeli, ale bude se vztahovat výhradně na Jeruzalém. Diplomatické vztahy se uzavírají vždy mezi dvěma zeměmi. U této „mírové smlouvy“ se ale jedná o **více** zemí a náboženství: Izrael, OOP, Jordánsko a sousední arabské státy, které budou na tom mít účast. Tento aspekt byl až do nynějška ode všech učitelů Bible zcela přehlížen a ponecháván stranou – oni viděli jen Řím a Izrael – ale tento aspekt je vlastně ten nejdůležitější a naléhavě potřebný ke správnému porozumění a ke správnému zařazení a posouzení proroctví konce, které se nyní uskutečňuje.

V Danieli 9 je vedle „*lidu*“ také stále znovu zdůrazňováno „*svaté město*“. V Izraeli a v Jeruzalémě nalézáme místa, která jsou svatá jak židovstvu, tak i křesťanům a islámu. Navázání diplomatických vztahů mezi Izraelem a Vatikánem v roce 1994 bylo nutné, aby se mohla uskutečnit další jednání o **Jeruzalému**. Smlouva na základě Daniel 9:27 tedy není smlouva s **jednou**, nýbrž s **více** vládami, není tedy dvoustranná (bilaterální), ale mnohostranná (multilaterální). To může být úplně přesně vyčteno v proroku Danieli. V poznání tohoto Písma leží klíč – zjevení – ke správnému porozumění o jednáních, která se nyní vedou na Blízkém východě a ve státu Vatikán.

Výměna velvyslanců s Izraelem zřetelně ukazuje na běžný charakter státu Vatikán, při tom se ale nejedná o předpověděné uzavření smlouvy. Takové uznání je mezi státy světa zvyklostí a časově nejsou omezeny. V té „sedmileté smlouvě“ se nebude jednat o výměnu velvyslanců a o zřízení diplomatických zastupitelství, nýbrž v ní budou řešena a pevně uložena práva a povinnosti tří světových náboženství zdomácnělých v Jeruzalémě.

Až dodnes byl Jeruzalém hlavním městem jen Izraele, nikdy jiného národa. Pro ostatní dvě světová náboženství, křesťanství a islám mělo toto město do současnosti jen podružný význam. Ale nyní se zvláštním způsobem v zesílené míře zaměřují pohledy na Jeruzalém. Stranou zůstávají poutnická místa

Mekka a Medina, Lourdy a Fatima a pozornost se soustřeďuje na hlavní město Izraele Jeruzalém.

Na zemi existuje jen jeden člověk, ke kterému vzhlíží s úctou také i Židé a muslimové, a to je papež, který je všemi náboženstvími respektován jako ústřední osobnost. Také jeho vztah k OOP a arabskému světu je nezkalený. Vatikánu při vyjednávání připadne role vyhovět přání Izraele, vynutit na Arabech povolení ke stavbě chrámu a začlenit to do smlouvy. Při tom bude argumentovat „vyšší diplomacií“ s lidskými právy a rovnoprávností tří jednobožských náboženství. Všecko to se stane, aby se naplnilo Písmo.

Podle úmluvy v „Jeruzalémské smlouvě“ se potom úřadující papež se vši slávou odebere do hotového chrámu v Jeruzalémě, jak to bylo již před 2000 lety předpověděno. „...*takže se dokonce posadí v chrámě Božím a vydává se za Boha.*“ (2Tes 2:4b)

Bůh se stal člověkem v Synu a přijal služebnickou postavu. „*Člověk bezzákonosti*“ se jako „*syn zatracení*“ povýší sám na Boha, klade si nárok na neomylnost a přijímá uctívání. Židé nejprve naletí na falešného „*Mesiáše*“, jehož pomoci využili při uzavření smlouvy o Jeruzalému. Až do tohoto okamžiku ještě visí na Židech zahalení Mojžíše. Pak přednese židovskému lidu s žezlem v ruce svou verzi křesťanství, totiž tu katolickou. Pak ale vybuchne „časovaná bomba“, Pán se zjeví těm Svým jako *Anděl smlouvy* (Zj 10), pobije toho protivníka dechem úst Svých (Iz 11:4, 2Tes 2), smlouva bude zrušena a ti dva proroci jako duchovní vůdcové budou usmrceni. Tím pominula první polovina posledního téhodne, a začne triapůlletý čas soudů a pronásledování (Dan 7:25b, Zj 13:5b).

V Danieli 12 je kladena otázka, jak dlouho to bude trvat od toho času až do konce těch divných věcí. V 6. verši udělaná přísaha odkazuje zřetelně na Zjevení 10, kde stojí, již žádné prodlení – žádné prodlení času již nebude. Odpověď v Danieli 12 zní: „*Tehdy jsem slyšel muže oblečeného do lněného roucha, který stál nad proudem té řeky; on pozdvihl svou pravou a svoji levou ruku k nebi a přísahal při tom věčné živém: Ještě jeden čas, dva časy, a půl času; a jakmile dosáhne moc zhoubce svatého lidu svého konce, pak se toto všechno naplní!*“ (v. 7)

Úplně na konci bude Bůh ve Svém Slově až do pevně uložených dnů přesný. Služba těch dvou proroků trvá 1 260 dnů (Zj 11:3), to je přesně **tři a půl roku**. V tom čase bude stavěn chrám. Potom je „poločas“. Po vybudování a vyměření chrámu bude svaté město a předsíň 42 měsíců pošlapávána. To je přesně **tři a půl roku** na základě Zjevení 11:2: „...*neboť jest předána pohanům, ti budou svaté město čtyřicet dva měsíců pošlapávat.*“

„...*a Jeruzalém bude pohany pošlapáván až čas pohanů pomine.*“ (Lk 21:24b)

Druhá polovina zažije dvě prodloužení: „*A od toho času, když bude denní oběť odstraněna a ohavnost zpuštění postavena, to bude 1 290 dní.*“, tedy o 30 dní delší, až se vylije pevně uložená zhouba na postavenou ohavnost zpuštění. Potom je udán ještě třetí počet dnů, totiž 1 335 dnů. Zřejmě bude zapotřebí ještě jednou 45 dnů, ve kterých se stanou poslední události, jako např. soud národů (Iz 2:4, Mich 4:3, Mt 25:32, Zj 11:18, Zj 20:4 a j.); až potom může začít panování Krále. Vždyť všecko musí být zase uvedeno zpět do nádherného stavu. Celé stvoření čeká žádostivě na okamžik, kdy bude osvobozeno od pomíjitelnosti, ve které nyní zoufá (Řm 8:19–22).

S ohledem na poslední časový úsek je řečeno: „*Blaze tomu, kdo vytrvá a dosáhne 1 335 dnů!*“ Tím končí, co se má stát v poslední fázi až k novému utvoření před nastolením Tisíciletého království. Blaze tomu, kdo vytrvá až do přímého konce, neboť ti, kdo pozůstanou na zemi, pak vejdou do Tisíciletého království. Celé stvoření vydechne a celý svět se bude nacházet v rajském stavu. Podle svědectví Pisma svatého nebude před začátkem Tisíciletého království totální konec světa úplným zničením, jak mnozí falešně učí, nýbrž jen čištění a pročišťování ohněm a nádherný začátek, na který se již všechno stvoření těší. Potom se budou vlk a beránek, kráva a medvěd atd. pást pokojně spolu (Iz 11:6–9 a j.), neboť během tohoto času se satan nachází svázán v propasti (Zj 20).

Co se týče náboženského a politického vývoje na konci času, řekl Boží muž William Branham ve svém kázání v Tiftonu, Georgii USA 19. března 1962, při vyvrcholení „studené války“, jenom několik měsíců po stavbě zdi, kdy proti sobě stály tanky

východních a západních armád v Berlíně: „**Vychází déšť poučení. Přichází déšť poučení pro národnosti. Komunismus byl rozset mezi lidi do každého národa. Řím se probudil. Vy víte, co se stane, když oni ... vrátí zpět východní část Berlína? To přeneše ... římskou říši přesně do toho stavu, v jakém byla za dob Ježíše Krista. Jistě se to tak stane. Přesně.**“

Světový komunismus již neexistuje, tedy již dále není hrozbou římsko-katolické církve. Naopak v dřívějších komunistických zemích prožívá římsko-katolická církev úplný rozkvět. Kdo zná důvody, které za tím stojí, ví, jakou roli sehrál Vatikán při zhroucení komunismu. „Studená válka“ je u konce, berlínská zeď je zbourána, po skoro 50 letech opustili poslední ruští vojáci 31. srpna 1994 německou půdu. Německo je sjednocené a Evropa je v procesu sjednocování. Zároveň se pozvedá světový katolicismus a tak před našimi zraky nanovo vzniká římská světová říše.

25. března 1957 byly podepsány Římské smlouvy. Ony tvořily základ Evropské hospodářské společnosti. Tyto smlouvy by nemohly být uzavřeny v žádném jiném městě světa. Světová politika se dělá v hlavním městě světa. Zde se jedná o římskou říši, která přetrvá jako poslední světová říše až do konce.

Ve dnech Ježíšových byl Izrael pod římskou nadvládou. Od roku 63 př. Kr. byla židovská země částí Římské říše. Makabejské království bylo násilně potlačeno. Římský císař Augustus nařídil v době narození Ježíše sčítání lidu v celé Římské říši, ke které patřilo také Judsko (Lk 2:1–5). Apoštol Pavel, Žid, se narodil jako římský měšťan (Sk 22:25–29). Římský vojevůdce Titus, který obléhal a zničil Jeruzalém, byl tím nejpodlejší knížetem (Dan 9:26b), skrze kterého přišel soud na Židy (Mt 24:15–22, Mk 13:14–20, Lk 21:20–24). Je to zvláštní, ale pravda: Izrael je sdružen od r. 1964 zvláštním statutem s Evropskou unií.

V cestovních pasech „společenství dvanácti“ již nestojí na prvním místě vlastní země, nýbrž »Evropské společenství«. Již nyní platí evropské právo před národním. Národní soudy posílají jisté rozsudky k posouzení a přezkoumání Evropskému soudnímu dvoru v Luxemburgu. Evropská rada, Evropská

centrální banka, nejdůležitější instituce již mají své místo. Evropská unie je zároveň základnou pro světovou vládu, která tam ve spojení s duchovním hlavním světovým městem Římem bude vykonávat moc. Ovládnutí všech národů bude dosaženo politickou mocí Říma, pronásledování biblicky věřících křesťanů a Židů bude vykonáváno náboženskou mocí Říma.

Jednání mezi státem Vatikán, Izraelem, OOP a arabskými státy se vedou úspěšně dále navzdory mnohým těžkostem a zvrátům. Mezi Vatikánem a Izraelem došlo 30. prosince 1993 k podepsání dokumentů, a jen o jeden den později: 31. prosince 1993 vyjednávala stejná vatikánská delegace s OOP. Můžeme vycházet z toho, že předem vyslovené eschatologické (eschatologie – část věrouky jednající o posledních věcech člověka a světa) události stojí úplně blízko a přijdou jedna za druhou. Stále znovu se hovoří o „historickém“ významu a ustanovení cíle: **mír a bezpečnost** v této oblasti, o „historických“ událostech, „historických“ smlouvách, dokonce jak o „historickém“ stisku ruky Jana Pavla II. s vrchním rabinem Jeruzaléma Meir Lauem 21. září 1993 na Castel Gandolfo, tak také „potřesení rukou“ mezi Arafatem a Rabinem ve Washingtonu.

Podle ujednání podepsaného 13. září 1993 ve Washingtonu, mají nejpozději ve třech letech začít jednání o konečném statutu Jeruzaléma, které pak musí být ukončeny ve dvou letech. Známy americký politik narozený ve Fürthu u Norimberka, Žid Henry Kissinger, řekl přímo po podpisu: „Peres walked into a trap.“ – „Peres padl do léčky.“ Slovo „Peres“ znamená podle 1. Moj. 38:29 „trhlina“ a podle Daniele 5:28 „rozdělit“; tak rozděljuje Peres trhlinou vlastní zemi. Ze 120 poslanců v Knessetu hlasovalo 61 pro smlouvu. Rozhodl *jediny* hlas.

Z biblického hlediska probíhají Bohem stanovené hranice pro Zaslíbenou zemi úplně jinak. Dva a půl kmene Ruben, Gád a Mannasses měli svá území na východní straně Jordánu (Joz 1:12–15 a j.) Izrael by musel naopak území ještě obdržet, aby byl opět nastolen i geograficky Boží pořádek. K tomu jistě ještě dojde, a sice skrze božskou intervenci.

Ani Gaza, či Jericho, ani západní břeh Jordánu, ani Golanské výšiny, ale Jeruzalém bude až do poslední bitvy přetěžkým

kamenem všem národům, na kterém si poraní ruce (Zach 12:2–3). Smlouvou o Gaze–Jerichu jsou okolní národy postaveny přímo až před práh Jeruzaléma. Nyní stojí všechny národy v OSN za Arafatem proti Izraeli. Byl to tento muž, který oznámil 1974 svůj následný posloupný plán: „V první fázi dosáhneme strategických mostních sloupů v Gaze a Jerichu, abychom odtamtud dobyli Jeruzalém. Neboť kdo má Jeruzalém, má celý Izrael.“ Šest dní po podepsání smluv ve Washingtonu, totiž 19. srpna 1993, zopakoval Arafat před 19 ministry zahraničí Arabské ligy v Káhiře stejný posloupný plán. Četl ze stanov OOP starou známou tézi a končil těmito slovy: „Naším cílem je zničení Izraele.“ Již ve vícero válkách – a Arafat byl u toho od té první 1948 – chtěli, jak oni říkají, „Izrael smést do moře“.

Zásada OOP tedy zní: nejprve Gaza a západní břeh Jordánu, potom Jeruzalém a celý Izrael. Proto Arafat dal na svůj státní znak natisknout také celý Izrael od Eilat přes Jeruzalém a Tel Aviv až k Haifě. To je podle jeho porozumění stát Palestina, který tak vlastně nikdy neexistoval, ale který má nyní vzniknout. Užívané jméno Palestina pochází od řecko-římského označení *Palaistine* a užívala je Filistinská země. To je dnešní pásmo Gazy, nic víc. Arabské státy jsou dohromady 640x větší než Izrael a mohly by své palestinské spoluvěrce a spolubojovníky usídlit na svých územích bez problémů.

Písmo svaté neříká, že míru bude dosaženo politickými a náboženskými vyjednáváním. Je v něm jen vyjádřeno, co se nyní děje: o míru se mluví a vyjednává, dává se „země za mír“, uzavírají se kompromisy v každém směru, až skutečně v té oblasti dojde ke smlouvě o »míru a pokoji«. Toto vše se děje, aby bylo Písmo naplněno. Ale varování zůstává: *„Když budou říkat: Nyní panuje mír a bezpečnost, přijde na ně rychlé zahynutí, jako bolesti na těhotnou ženu, a jistě neuniknou.“* (1Tes 5:1–3)

29. září 1938 zvěstoval britský ministerský předseda Chamberlain po podepsání Mnichovské smlouvy s Hitlerem: „Peace in our days.“ – „mír v našich dnech.“ Jen o několik týdnů později, totiž 19. listopadu 1938 se ocitly v hitlerovském Německu synagogy v plamenech: oné noci bylo nacisty zavražděno 91 židů, více jak 26 000 odvezeno do koncentračních

táborů a nesčíslné židovské obchody byly drancovány. 13. září 1993 znělo ve Washingtonu podobné heslo: „Peace in our time.“ – „Mír v našem čase.“ Přesto, že izraelský ministerský předseda Rabin ve Washingtonu vyzdvihl mír, když citoval ze Slova Kaz. 3:8: „...*je čas milování a čas nenávisti; je čas války a čas míru*“, čekají lid izraelský a město Jeruzalém ještě zlé časy, protože Bůh je dal ve svatém Písmu předpovědět.

Pokud se týká času milosti pro národy, bude trvat tak dlouho, dokud se Bůh zase milostivě neobrátil k Izraeli. Tento časový úsek bývá s ohledem na Izrael a Církev označován také prorockým pojmem „*poslední dny*“ (Sk 2:17, Žd 1:2 a j.).

V druhém kázání po letnicích odkazuje Petr na zaslíbení v 5. Moj. 18:15–18 a dokázal, že Kristus, Mesiáš je *Prorokem*, o kterém Mojžíš prorokoval. „...*a každá duše, která tohoto proroka neuposlechne, bude z lidu vyhlazena...*“ Všichni proroci, počínaje Samuelem, „...*tyto dny oznamovali*.“ (Sk 3:22–24). Tyto dva **poslední dny** se nyní pomalu, ale jistě blíží ke konci.

Prorok Ozeáš tyto **poslední dny** s ohledem na roztroušení Izraele rovněž zmínil:

„Pojďme, navraťme se k Pánu! Neboť On nás roztrhl, a zase nás zhojí; ON nás zbil, a také nás zase obváže;

*Již po **dvou dnech** nás On uzdraví, **třetího dne** nám opět pomůže vzhůru, abychom před Jeho očima žili.*“ (6:1–2)

Tyto zde zmíněné dva dny jsou dva tisíce let, ve kterých byl lid izraelský roztroušen, který byl shromážděn na **konci těchto dnů**, jak dosvědčují mnohá biblická místa a my jsme to v naší generaci společně prožili.

Shromáždění po **dvou dnech** ještě neznamená, že by obdrželi život z Boha, neboť to se stane, až poznají svého Mesiáše, v Němž jediném je pro všechny lidi spása a život věčný. Neboť jen v Ježíši Kristu se Bůh osobně lidstvu zjevil a přinesl spásu. S ohledem na Izrael je psáno: „...**třetího dne** nám opět pomůže vzhůru...“ – Po našem čase, v tom pro ně začínajícím čase milosti, který již spadá do dne Páně, obdrží život z Boha.

„Neboť jestliže jejich zavržení vedlo ke smíření světa, co jiného pak bude jejich přijetí, než život z mrtvých?“ (Řm 11:15)

Až do té doby na nich leží navzdory jejich shromažďování a národnímu povznesení stále ještě zahalení Mojžíšovo. Tak to píše Pavel ke Korintským:

„Ano, až dodnes při čtení Mojžíše bývá zahalení na jejich srdcích. Jakmile se ale Izrael obrátí k Pánu, bude zahalení odňato.“ (2Kor 3:15)

Boží spásný plán probíhá přesně tak, jak byl od věků připraven. Nacházíme se skutečně uprostřed naplnění a uskutečňování biblického proroctví konečné doby. Každým okamžikem se může stát, že pomine čas milosti pro národy, Církev-Nevěsta bude dokonána, vzetí se uskuteční, Bůh udělá duchovní začátek s Izraelem, bude uzavřena smlouva s anti-kristem a stavěn chrám.

Jak velice Židé počítají s brzkým uskutečněním jejich zaslíbení, vidíme z následující skutečnosti: pod vedením izraelského ministra náboženství a vrchního rabinátu bylo zhotoveno již 93 nástrojů chrámu. Mohou být viděny v ulici Misgav Ladach 24 v Jeruzalémě. Jako další bude 1,80 m vysoký svícen odpovídající 2. Moj. 25:31–40 ukovaný z jednoho kusu zlata vážícího 43 kg. Výjimkou je truhla smlouvy, protože Židé znají Pisma věří, že se nestala kořistí válečníků, jako nářadí chrámu, ale nepoškozená se nachází v nějaké místnosti v sutinách pod chrámem.

Věřící Židé dále veřejně vyslovují, s čím počítají v bezprostřední budoucnosti. Jsou přesvědčeni o tom, že Bůh při vzniku a založení státu Izrael v květnu 1948 Svůj lid zase začlenil do původního rytmu spásných let. Věří, že po 49 letech bude zase svoláno milostivé léto, jak to bylo zavedeno tehdy Mojžíšem pro Izrael (3M 25:8–13). To by bylo podle jejich počítání v roce 1998. My ale nemůžeme a nesmíme pro ty ještě zbývající události stanovit jistý rok, ale měli bychom si být vědomi, že jejich uskutečnění je bezprostředně před námi. Návratu lidu izraelského do jejich zaslíbené země musí nutně následovat všechno, co je pro ně určené. Pro Církev to znamená nejvyšší stupeň pohotovosti. Nežli Bůh začne spásné dějiny s Izraelem, musí být Jeho spásný plán s Církví z národů ukončen. Vše, co bylo

předpověděno, je posunuto do hmatatelné blízkosti a o to více návrat nebeského Ženicha, aby si pozemskou Nevěstu odvedl domů.

Protože tomu všemu věříme, vidíme to a můžeme to i zařadit, smíme pozdvihnout hlavy, neboť víme – nedomníváme se, **víme** na základě biblického proroctví, které se nyní naplňuje, že návrat našeho Pána je skutečně blízko a tím také i spasení těla a vzetí Církve–Nevěsty leží skutečně bezprostředně před námi.

Čas a hodinu skutečně nikdo nezná, to také není třeba; ale měli bychom konat naše spasení s bázní a třesením a zůstat ve všech věcech střízliví, to znamená, úplně normálně žít a plánovat dále, jakoby byl před námi ještě celý život. Kdo by chtěl stavět dům, ten jej stav. Kdo by se chtěl v povolání dále vzdělávat, ten to čiň, kdo by se chtěl ženit, ten se ožeň atd. Cokoli máme pozemsky v úmyslu, bychom měli vykonávat, ale dbát při tom všem na to, abychom byli každého času hotovi a nalezení ve vůli Boží.

Stav, ve kterém se jednotlivé děti Boží a Církev v přítomnosti nalézají, tak nezůstane až do konce. Bůh učiní ještě „veliké“ mezi Svým lidem. ON zaslíbil, že ještě jednou pohne nebem a zemí (Žd 12:26–28). Bůh zaslíbil ranní a pozdní déšť (Joel 2:23) a On jej za času žně dá (Jak 5:7). Duch Boží přijde jako na začátku také na konci času milosti, jako mocný příval na vyprahlou zemskou půdu (Iz 44:3). Můžeme počítat s krátkým, ale mocným působením Ducha, které vůdčí do vzkříšení, proměny a vytržení. Závěr bude tvořit mocné obživení a probuzení uprostřed Církve–Nevěsty. V tom krátkém čase se stanou mimořádné věci, které přivedou všechny do údivu a posílí ve víře. Pak bude vykonáván nátlak na opravdově věřící a zazní volání v těch, kteří jsou připraveni:

„Přijď brzy, Pane Ježíši!“

Úplně na závěr bude Duch a Nevěsta říkat:

„Přijď!“

Jako poslední zazní:

„Ano, přijď, Pane Ježíši! Amen.“

DOSLOV

Ve čtyřiceti letech mé kazatelské služby a práce na „vinici Páně“ jsem směl prožít nádherné vedení Ducha svatého nesčíslněkrát. Ale při psaní o těchto obtížných a plně významných tématech jsem se jako nikdy předtím, opakovaně přímo dozvěděl, co to znamená v praxi, jestliže je psáno: „*Duch zkoumá všecko...*“ a „*Duch svatý vás do vší pravdy zavede a zjeví to budoucí*“ atd. Stále znovu se stávalo, že Duch Boží daroval světlo a ukázal souvislosti, které jsem předtím neviděl a nevěděl.

S hlubokou vděčností a citelným ulehčením jsem dokončil rukopis. Je mi, jakoby se tím Duch Boží ve mně uklidnil a je ze mne snato veliké břemeno, potom, co jsem splnil Bohem mi danou odpovědnost a mohl lidu Božimu předat toto důležité dědictví Jeho zjeveného prorockého Slova. Příprava tohoto výkladu byla největším úkolem a výzvou, před než jsem byl Pánem v mé službě postaven. Ale nyní mám dojem, jakoby na to Bůh hleděl se zalíbením. Nyní na konci sedmého časového období Církve se líbilo tomu vyvýšenému Pánu a znádherněné Hlavě Jeho Církve zjevit Svoji celou radu, jak ji oznámil prorokům a apoštolům. Tento výklad je jistý a spolehlivý.

Kdo mi chce vyčítat tvrdost a nelásku, posuzuje lidsky. Co by chtěl Bůh i já raději, než aby vše na duchovním úseku bylo jasným slunečným svitem. Ale žel tomu tak není. Prosim o to, abych já jako nástroj a hlásná trouba Boží byl nechán stranou a zřetel byl obrácen na Něho, který nese odpovědnost za veškerý obsah Svého Slova. Posel nemůže za poselství, on je musí jednoduše předat. Pán sám odsoudil jisté věci ve Svém Slově, protože od Něho nepocházejí, a nemohly by před Ním obstát. Kdo se chce s Ním soudit? Boží pravda je velice ostrá a nejprve bolí, ale má spasitelné působení.

V knize *Tradiční křesťanství* jsem vyložil základní pravdy zvěstování evangelia a fundamentálního biblického učení novozákonní Církve a ukázal tak i za tím stojící základ náboženských dějin a jejich vývoj. V této publikaci šlo o to, předat uzamčený napsaný text Zjevení v jasně biblické řeči. Od samého začátku platil princip našeho Pána, užívat symbolické podobenství. Ale když se obrátil ke Svým učedníkům, řekl: „*Vám je to dáno, znáti tajemství*

království Božího.“ Vše, co přichází od Boha, k nám plyne skrze zjevení Ducha, přičemž je nám otevřeno naše porozumění pro Písmo a jeho naplnění. Toto je nyní s konečnou platností čas úplného zjevení všech tajemství, která leží ukryta ve Slově.

V církevních dějinách se od prakřesťanství až do našeho času v žádném probuzení nezdařil průlom k úplnému zjevení Ježíše Krista. Spasitel zůstal Kamenem urážky a Skálou pohoršení, kterou duchovní stavitelé nemohli správně zařadit. Také antikrista se nepodařilo jasně rozpoznat a posvítit na něj ze strany Písma. Pokud jde o něho, existují dva hlavní názory: jedni učí, že povstal již za času apoštolů; druzí věří, že někdy jednou přijde. Někteří jej hledají mezi Židy, jiní u Arabů atd.

Jan, milovaný učedník Ježíše píše úplně jasně, že antikrist teprve přijde, ale že zde již jsou mnozí protivníci (1Jn 2:18). Obojí je správné. Antikristovská církev existuje vedle pravé Církve již od první křesťanské generace. Ale v nejposlednějším úseku, když vejde satan do toho *člověka hřicha*, si antikrist nepočíná jen jako *falešný prorok*, nýbrž jako *zvíře*. Zjevení znamená této instituce a jejího představeného má pro konečný čas největší význam. Proto, jak jsem se to při psaní sám mohl dozvědět, Duch svatý na to položil tak veliký důraz a nechal svítit světlo ze všech stran.

Pokud se týče způsobu podání, osvojil jsem si doprovodné slovo apoštola Pavla, „*Nevystupovat s dojemnými slovy moudrosti*“ (1Kor 2:1–5), a právě tak doprovodnou větu váženého reformátora a překladatele Bible Martina Luthera: „Gramatika nesmí vládnout nad zjevením, nýbrž musí mu sloužit.“

Jak Bůh bdí nad Svým Slovem, tak nechť bdí i nad vykonáním Svého Slova. Toto krátce vyjádřené pojednání nechť je posvěceno našemu Pánu a Spasiteli, Ježíši Kristu. ON sám nechť požehná a mluví k těm Svým během čtení. Tomu věčně věrnému Bohu buď vzdána čest nyní a na věky. „*Otec slávy nechť vám dá Ducha moudrosti a zjevení skrze poznání Jeho samého.*“ (Ef 1:17b). Amen!

Krefeld v prosinci 1994
bratr Frank

Obsah

PŘEDMLUVA

KAPITOLA 1

Úvod, „Den Páně“, Původ a význam prorockého Slova	2
Zjevení Ježíše Krista, jak bylo uděleno Janovi	4
Žehnající pozdravení sedmi sborům	5
Nezapomenutelné prožití	6

KAPITOLA 2

Sedm poselství povstaleho Pána	8
První okružní psaní: Zachovej první lásku!	8
Druhé okružní psaní: Buď věrný až do smrti!	10
Třetí okružní psaní: Varování před Balámy a Nikolaity	11
Čtvrté okružní psaní: Varování před svedením falešnou inspirací	12

KAPITOLA 3

Páté okružní psaní: Časové období reformace – posílení slabých ve víře	15
Šesté okružní psaní: Časové období filadelfské – čas bratrské lásky	16
Šedmé okružní psaní: Varování před vlažností a leností	17

KAPITOLA 4

Pohled do nebe	20
----------------	----

KAPITOLA 5

Tajuplná kniha se sedmi pečeti	22
--------------------------------	----

KAPITOLA 6

Otevření pečeti, Odhalení antikristovské moci, Přehled	24
První pečeť - Antikrist ve svém prvním stadiu: Nenápadný začátek	25
2. pečeť - Antikrist v druhém stadiu: Vykonávání moci a prolévání krve	26
3. pečeť - Antikrist ve třetím stadiu: Temné časové období	27
4. pečeť - Antikrist ve svém čtvrtém stadiu: Smíšení přinášející smrt	27
5. pečeť - Židovští mučedníci v minulosti a budoucnosti	29
6. pečeť - Pohled do začátku dne Páně, Celosvětové přírodní katastrofy	30

KAPITOLA 7

Zapečetění z Židů	32
Nescíslný zástup z velkého soužení	34

KAPITOLA 8

7. pečeť - Ticho v nebi, Trůn milosti bude trůnem soudu, Úvod k sedmi pozounovým soudům, První čtyři pozouny	36
--	----

KAPITOLA 9

Nepředstavitelná trýzeň	
Pátý pozoun – první bolest	39
Šestý pozoun – druhá bolest	40

KAPITOLA 10

První vidění mezi šestým a sedmým pozounem: Otevřená kniha,	
Pán jako Anděl smlouvy	42
Jan snědl hořce chutnající sladkou knihu	48

KAPITOLA 11

Druhé vidění mezi šestým a sedmým pozounem:	
Vyměření chrámu a služba dvou svědků	49
Sedmý pozoun – vítězný jásot v nebi, Vyhlášení království na zemi	51

KAPITOLA 12

Žena oděná sluncem, Kristus a ti Jeho	
Satan – ohnivě rudý drak a jeho doprovod	57
Definitivní svržení draka z nebe na zem,	
Jeho boj proti Michaelovi a porážka	61

KAPITOLA 13

Danielova vidění ve spojitosti se Zjevením	64
Sedmihlavé zvíře z moře národů	68
Zvíře ze země	73
Tajuplné znamení zvířete	76

KAPITOLA 14

Beránek a 144 000 zapečetěných	84
Věčně platné evangelium a volání tří andělů	86
Velká sklizeň pšenice na konci času milosti	87
Sklizeň vinného kmene země – vykonání hněvu Božího	88

KAPITOLA 15

Hrozba sedmi koflíků hněvu, Zástup u křišťálového moře	90
--	----

KAPITOLA 16

Sedm koflíků hněvu: Závěr soudů hněvu Božího	93
Satanská trojjedinost: drak, zvíře, falešný prorok	96

KAPITOLA 17

Žena jedoucí na zvířeti	97
-------------------------	----

KAPITOLA 18

Zničení velikého Babylona	102
---------------------------	-----

KAPITOLA 19	
Jásot v nebi nad zničením Babylona, Svatební hostina Beránka	105
V poslední bitvě rozhodne Pán	107
KAPITOLA 20	
Svázání satana, Závěr prvního vzkříšení skrze mučedníky	
Tisícileté mírové království	109
Druhé vzkříšení a Jitřní soud	114
KAPITOLA 21	
Oznámení nového nebe a nové země, Sláva Nového Jeruzaléma,	
Strašlivý úděl ztracených	116
Popis Nového Jeruzaléma	120
KAPITOLA 22	
Proud života a stromy života, Rajský stav v Tisíciletém království	123
Poslední napomenutí věřícím	124
Závěrečné slovo Ježíše	126
DODATEK	
70 téhodnů Danielových a aktuální události s Izraelem	
ve světle biblických prorocství	127
DOSLOV	140